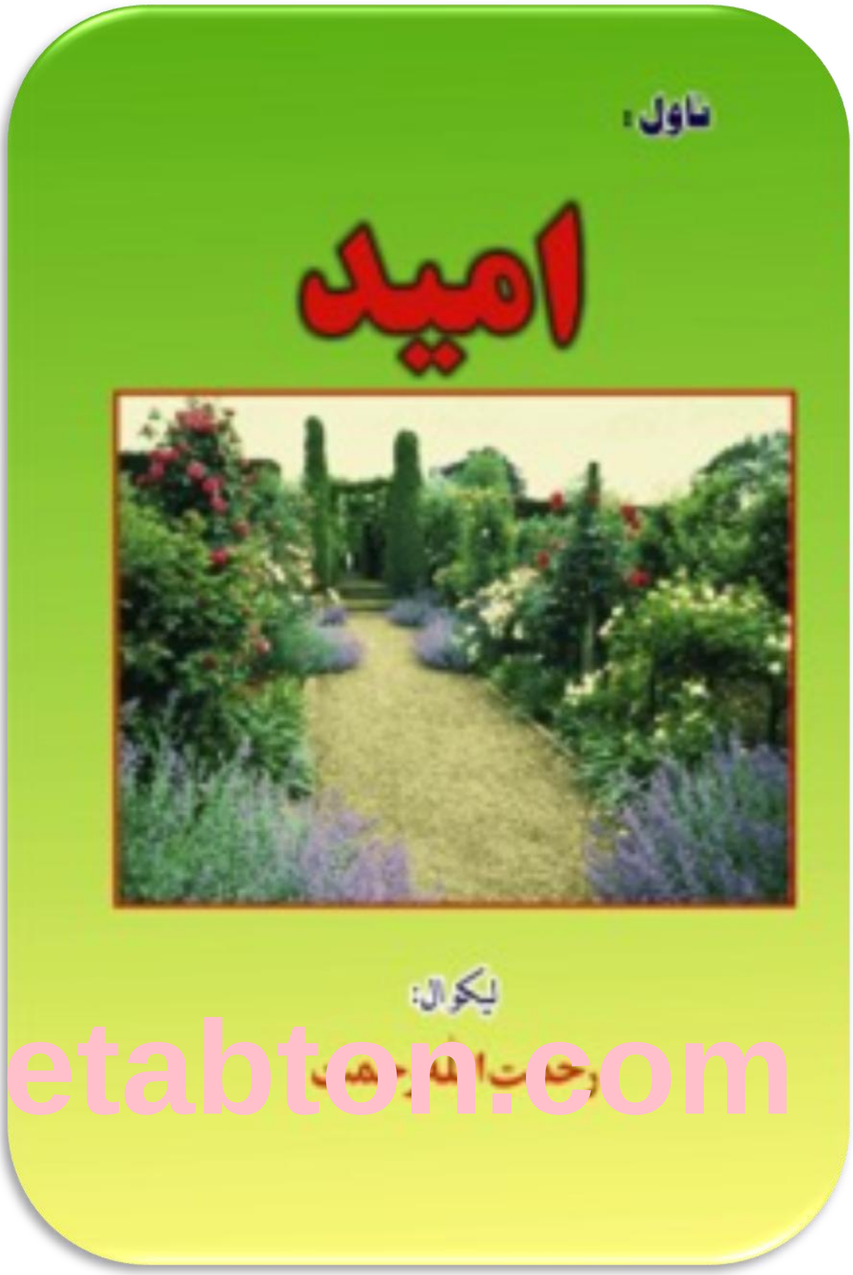

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

امید

ناول

لیکوال :

رحمت الله رحمت

داکتاب ددي نیتې /31دیسمبر2009/څخه تر3اپریل2010 پوري ولیکل او کمپوزسو،

رحمت الله رحمت - چمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ټول حقوق د لیکوال سره خوندي دي

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم:	امید (ناول)
لیکوال:	رحمت الله رحمت
د چاپ نېټه:	2010
کمپوزر:	عبدالحمید شاکر
انلاین چاري:	مختار احمد احسان - د لراوبر ډاټ کام برېښنايي کتابتون

www.Larawbar.net

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب لړلیک

څپرکی	عنوان
اول	د داستان پیل او اول...
دوهم	حالات خطرناک وو
دریيم	د محبت د را ایله کیدو خبر
څلورم	په کلي کي بیا اوربل سو
پنځم	تاج ګل لالا څه شی نیولي دي؟
شپږم	محبت څنګه پاچا سي؟
اوم	اسان ولي لیوني سي؟
اتم	د کتابو د لیکلو لامل او زما د...
نهم	د لیکوال په اړه
لسم	ادبي ژوند ته کتنه او پښتو ادبي...
یولسم	ادبي ترون او رحمت الله (رحمت)
دولسم	مرکزي انجمن او رحمت االله...
دیارلسم	څو پاته خبري، ازاد، او تکور، او..

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال خبري :

د مینې او خلوص سلامونه قبول کړی، درنو لوستونکو او زړه تـه را نژدې ملګرو د دې کتـاب لپاره هم لکه چې ستاسو د انتظارشېبې پای ته ورسېدې، کله چې تاسو زما مخکنې ځلور سره کتابونه ولوستل نو هم ستاسو مینه او غوښتنه وه چې زه یې د دې کتاب لیکلو او چاپ ته اړ ایستم، باید وواېم که چیرې تاسو زما ټول ناولونه یو په بل پسې وګورئ یا مو ولوستل نه یوازې دا چې دغه د مینې او عبرت داستان به مو پوره ویلي وي بلکه پـر داستان بـه مو خوندهم اخیستی وي، او که هر ناول ځانله اویوازې وکتل سې نو هم خپل لوستونکی مطلب ته رسوي او ډیرخه ورکوي نوري هغه خبري چې باید ما دکتاب (ددې ناول) په سرکې درسره شریکې کړې وای هغه خبرې د دې کتاب په پای کې لیکم ترڅو پـه ځینو لوستونکو باندې دا د سر خبرې اوږدې نسي هغه خبرې پـدې اړه دي چې دا داستان ماولې ولیکی؟

کومو لوستونکو ماته خپل تاثیرات څنګه راورسول، دهغوڅخه یوخوبیلګی او داسې نور...

په درنښت د پښتو ادبي ټولنې چمن مسئول

رحمت الله (رحمت)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ضروري يادونه

د دې داستان په لومړي ناول (ناكامه مینه اوزورورخلک)کي زقوم خان خپله لور غوټۍ د انورخان زوی محبت ته پدې نیت ورکوي تر څو د ده مځکي او جایدادونه ځیني قبضه کړ ي او نورې ډیري پېښې ورکي پېښيږي او د ناول په اخیر کي یوه شپه محبت خان له کوره ورکیږي.

دوهم ناول:(محبت ولې ورک سو ؟) پدې ناول کي کلیوال د تیمور اکا په مشرۍ د محبت پل ورپسي ورا خلی چي یو شپانه یې هم نښاني ورکړ ي وې وروسته لونګ مار خوري، نوري ډيري پيښې هم ورکي وسي لکه د زقوم پرکوټه د ده دوسلوال جنګ، جانک مسکین پتو او ژړغاښي وژل کیږي او د زرغون اکا کره ډیر غلا سوي شیان پیدا سي او څو نوري پېښې هم وسي او په اخیر کي جمیله او غوټۍ یو ملنګ ویني او د دوی ګمان دا وي چي شاید دا به محبت وي .

دریم ناول(ایا محبت به خپل مطلب ته ورسیږي ؟)دغه ناول هم دغه داستان پر مخ بیایي او دې خبروته ځواب وایي.

۱: ایا دغه تاج دار ملنګ رېښتیا هم محبت دی ؟

۲: غوټۍ څنګه پوهیږي چي محبت به یوه شپه د دې باغچي ته ورځي؟

۳:مکتب (سکول) ته دنوي ښوونکي (ماسټر) د خبرو څه پیغام وي او څه پوښتني لري ؟

۴: د دې سیمې بدماش (بدمعاش) منګل ځوان د چا لخوا وژل کیږي او د ده نور ملګري چیري ونیول سي ؟

۵: ایا محبت بیا کلي ته راځي او خپل سبق شروع کوي ؟

۶: د زقوم خان نفر چاته لار نیسي او څوک وژني ؟

۷: د غلام جان تر شا د چالاس وي چي بیا به په سیمه کي د جنګ اور بل کړ ي؟

او داسي نور (مننه)

اوس تاسي کولای سی چي نور دغه داستان ووایاست او خوند پر واخلی. (مننه)

رحمت الله (رحمت)

چمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

اول څپرکی

د ماخستن خوا ته په کلي کې ډول ډول اوازي وګرځیدې چا ویل د کوچني پله سره یې انور خان او زوی وویشتل ،چابیانورڅه ویل.

کیسه داسي وه چي د ملک زقوم خان او انور خان اکا خبره ورځ په ورځ خرابېده څه مشران یو دوه وار کي وګرځېدل خو خبره سمې خوا ته نه تله او نه د خبري سم سر پیداکیدی،یوه یې یوڅه ویل او هغه بل بیا بل څه ویل، ملک زقوم که له یوې خوا د مینځ ګړو (مشرانو) سره خبري کولي، خوله بلې خوا به یې انور خان ته نوي لومي او تلکي درولي، اخیر یې دا فیصله وکړه چي څو نفر دې لارورته ونیسي او مړ دې کړي دا یې د کیسې د ختمولو لنډه لار وبلل.

انورخان هم څه غوږېدلي وو کله به یې د تلو راتلو وخت بدلاوه اوکله به یې لاره بدلوله، کله به په موټر کي راتلی او کله به یې د پښوتګ ښه وباله یوار دوه چي په پښو را روان وو د ملک زقوم نفرو نه ؤ پېژندلي او ځیني راتېربه سو، اخیري وار د ملک زقوم ورارہ لنډک او دري نفره نور دغه کارته وټاکل سوه، دوی هم خپل کوښښ ورپسې شروع کړی کله به یې یوه لار ورته څارله او کله به یې بل کنډو۔ورته نیولي ؤ، خو نصیب به ورځني چپ کړی. د دغه حملې د ورځې د مازدیګر څخه لنډک او ملګرو پر جوړه کړې نقشه د کوره څخه د باغو د مابین پر لار پسې ووتل وروسته د ملنګ جان د باغ سره په تنګه کوڅه کې د لوی لارې دکوچني پله پر حد (برابر) وسړک ته ووتل پر دغه علاقه څه ونې (درختې) هم وې چې څوک د لیري ځایه ښه نه کي معلومیدی او سایو یې د ماښام تیاره نوره زیاتوله.

د دوی معلومات داسې ؤ چي نن انور خان په سپین موټر کي مازدیګر قضا یاوروسته پردغه لار راځي او دا یې یقین وو چي نن به ښکار نه ځیني خطاکیږي او دا د څو ورځو انتظار به یې نن ختمیږي.

لنډک به د ښار لپاره د سړک په اوږدوکي ورته ګرځیدی او د انور خان د موټر څارنه به یې کوله، هغه نور دري ملګري به یې کله د یوې ونې (درختې) شاته پټ سوه اوکله به یې د سړک لاندې په کوچني پله کې ځانونه نهام کړه، څه موټران تیرسول خو دوی د سپین موټر انتظارکاوه تیاره وارپه وار ډیرېده اخیرمیرو و نورک ته وویل دا به کله سپین موټر راځي د دې وروسته که هر موټر راغلی پرهغه به فیر کوو . نورک وویل :ته څه وایې پرهرموټرولي حمله کوو دهغوڅه ګناده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

میرو وویل: یاره زه ډیرخماري سوم که سګریتی (د چرسوډک سګریټ) ژر نه را لګوې زماڅخه کار خرابیږي نورک وویل یاره خو د مازدیګر رائیسي دې درې سګریټه وڅکول ښنګه بیا ژر خماري سوې، خر چغال یې ببریږي هسي پلمي کوې، په دغه حال کې هغه دریم ملګري طوفان سګریټی ولګاوه دریو سره وڅکاوه لاپې نشه زیاته سوه د نشي په حال کې نورک وایې یاره میرو ستا واده به کله وي؟

میرو وویل: بس له دې خوا چي ورسوزماواده دی، خودغه انورخان وځنډیدی کني نورکارسم دي، هغه دریم انډیوال یې هم د نشي په حال کي وویل یاره خبرې کراري کوی چي هغه انور خان یې وانه وري، په دغه حال کي یوموټر راښکاره سو بتي یې لګېدلي لنډک ږغ پروکړ میرو، نورکه او طوفانه بیداره اوسی داسي معلومیږي چي دغه موټردی.

,, موټرلاپریوڅه فاصله څوګامه اخواته دي د دې خوا د دوی یودم باندې فیرونه سوه ،، موټرخپل عادي تګ د لاسه ورکړ له لاري واوښت اوپه یوه ونه (درخته) کي ولګیدی او د یوه غټ درب کېدوسره ودرېدي لنډک لړ وړاندې ورتېر سو ښه یې په څیر ورته وکتل ګوري چي په موټر کي دواړه نفر د مرګ په حال کي دي .

نورک ږغ پر وکړ ښنګه دي انورخان خوبه بل فیرنه غواړي لنډک ځواب ورکړ نه نه نور ختم دی په دغه حال کي طوفان هم ورته رارسیدلي ؤ او ویل یې دا دوهم یې لکه چي زوی دي، لنډک وویل: هو ! زماهم دغه خیال دي چي دا به د ده زوی محبت وي، خو یوڅه تیاره ده دا خبره به صبا ښه معلومه سي چي دا دوهم نفر څوک دی؟ د خوشحالي لپاره که یو فیر څوک کوي خوښه موده کني درځی زمریانو کامیابه ښکارمو وکړ، خو دغه کار طوفان ملګري وکړ یو فیر یې بل پر دغه نفرو وکړ.

بیا نو دوی هم پر راغلي لار روان سول ماخوستن ؤ چي د زقوم خان کوټي ته ورسېده، هلته یې هم یو څو فیرونه د خوشحالۍ لپاره هوائي وکړه، په کوټه کي ټولونفرو یو بل ته مبارکي وویل، ډوډۍ برابرېدل زقوم خان ډیر په چورت کي وو د لنډک دوهم ورور ته یې وویل: هلکه پلار دي اوهغه خوریی مرجان ولي نه معلومیږي چیرته خو به مېلمانه نه یي ؟ هغه ورته وویل: بابک اومرجان ماپښین په موټرکي بازارته ولاړل، دوی لادغه مجلس کاوه چي لږ وروسته د موټرانو ږغ سو د بتیو رڼا یې پر دیوالو لګېده چي ورسره دکلا دروازه وټکیدل ږغ یوڅه په زوره سوچاویل چي رستم خان اکا راغلی، چابه بل څه ویل، خو د زقوم خان فکر دا هر څه نه منل، دروازې ته سره راغله ګوري چي څه د حکومت نفر دي او څوکسه کلیوال دي، زقوم خان اونفر یې څه وارخطا سوه، خیر خو د پېښي څخه تېښته نه کیده.

{د وهم ځپرکی حالات خطرناک وو}

(c) ketabton.com: The Digital Library

حالات خطرناک وو بې له دې چې ځوک دې کوم مناسبت (سترې مسیا) سره وکړي، یو کلیوال پر راتیر سو او داسي ورته وویل: زقوم خان اکا صبربه کوې داپه دنیاکي پېښیږي ستاورور رستم خان اکا او هغه بل موټروان (ډریور) دکوچنې پله سره اوس ماښام غلو یا نورو خلکو وویشتل، ساعت پس چې مور ورغلو ستا یوبزګر وپېژندل چې دایودلنډک پلار رستم خان اکا دي اوهغه بل یې خوریی دي، زقوم خان اکا صبر به کوې په ژوند کي هر رنګه حال پر انسان راځي !

هغه حکومتي افسر هم یو ځوداسي خبري وکړې، لنډک پوه سو چې بیامي ښکار خطاسو اوخپل پلار اوخوریی مي وویشتل، هغه نورانډیوالان یې هم هیښ اوحیران وو چې دا ځنګه باز خطاوتي.

زقوم چې ورتیر سو سترګې د اوښکو ډکي وې ګوري چې دواړې جنازې یې د خپل کور دي د مړو پر مخ یې لاس ورتېرکړی اوښکي له سترګوڅڅیدلي اوپه زړه کي انورخان ته د انتقام لمبې نوري بلیدې، چې ما خو ستا مرګ غوښتې خو هغه زما نفرو خپلي هوسۍ ښکارکړې ښه بل واري به نه خطاکیږي جنازې یې دکوټي مخ ته په حویلي کي کښېښوولي ټولو خلګو مړې وکتل هغه کلیوال چې د جنازې سره راغلی وو ځیني خپلوکوروته ولاړل، حکومتي خلکوځه ناځه پوښتني وکړې او د خپل تحقیق په دوران کي زقوم خان ته وویل په ښکاره خوبه د چاسره دښمني نلرې ؟

زقوم خان وویل: زه خودښمني نلرم خوځیني خلک دښمني راسره کوي زما اندازه داده چې دغه کار که د انورخان زوی محبت نه وي کړی ! ولې چې هغه په دغه کشرتوب کي ډیر بې ځایه بې ځایه ګرزي، یودوه وسلوال خلک هم زما نفرو ورسره لیدلي دي.

حکومتي افسر وویل: ستاولې پر محبت باندې شک راځي چې دا کار به هغه یا د هغه ملګرو کړی وي ؟

زقوم خان وویل: د محبت د پلار سره زما څه جنجال سته د څه مځکو او باغو پر سر هغه غواړي چې ماوبېروي او زه د خپل حق څخه تېرسم.

حکومتي افسر: تاوویل چې محبت دانورخان زوی دی، ما ځکه دا پوښتنه وکړه چې دغه محبت او بل د ده ملګری یوسف په نامه نفر ځو میاشتي مخکي هم زموږ پولیسو نیولي وو او بیا هغهؤ چې د وطن دښمنانو پر پولیس مرکز حمله وکړه او دغه نفر محبت اویوسف هم له پولیس مرکز څخه وتښتیدل دا خو موږ ته مطلوب نفر دي !

زقوم خان وویل: هوما مخکي درته وویل چې دغه محبت او پلار یې په ځینو پېښوکي لاس لري چې دغه دي تا هم یادکړه، حکومتي افسر د تفتیش په دوران کي د زقوم خان نفرو ته هم ښه په ځیر ځیر کتل، ځیني داسي ورمعلومیدل لکه په ځینو بندیخانوکي یې چې لیدلي وي، اخیر یې د زقوم خان وراره لنډک وپېژاندي چې ځوکاله

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکي د څه جرمو او یوه قتل په تور سزا سوی وو ، زقوم خان ته یې وویل دغه ستا ځیني نفر خو ما ته داسي شناخته را معلومېږي او دغه یو خو زما په خیال لنډک نو مېږي؟

زقوم وویل : هو صاحب ستا خیال صحي دی ضرور به دې لیدلی وي او دغه زما وراره څه موده کیږي چي له بنده راخلاص سویدی ضرور به دې هلته لیدلی وي، حکومتي افسربه لا یو څه خبره کول چي زقوم خان پر لنډک ږغ کړه ته ورسه دغه سرکاري خلکو ته خو ډوډۍ برابره کړه موږ که په غم اخته یو چي دوی خو یو څه وخوري، لنډک لا حرکت نه ؤ کړي چي حکومتي افسر وویل : نه نه ! خان صاحب تکلیف به نه کوې موږ ډوډۍ خپل ځای ته رسوو بیابه یې د خوشحالۍ په ورځ سره خورو اوس موږ رخصت اخلو ، زقوم خان د جیب په دسمال سترګي پاکي کړې شاوخوا یې وکتل وروسته یې داسي وویل : د حکومت هم عجیبه کارونه دي چي موږ له یوه افسر سره شناخته کیږو او د هغه سره مو د دوستۍ تعلق جوړیږي هغه یې بیا راڅخه بدل کړی وي، وایم دغه دي چي ته دې علاقې ته راغلی یې زه نه یم درخبر سوی، کنه ضرور به مي ملاقات درسره کړی وای !

حکومتي افسر په ځواب کي وویل: نه هیڅ خبره نده ستا که ملاقات نه ؤ راسره سوي ما خو دې د نامه اورېدلي وو ، چي هر وخت دې کوټه د مېلمنو ډکه وي.

په دغه حال کي زقوم خان هغه حکومتي افسرتر لاس ونیوی او یوې خواته یې د خلکو څخه بېل کړي یو څه پټې خبري یې سره وکړې، څه نور هم سره ودرېدل یو بل ته به یې اشاري کولي په پای کي خبري په زوره سوې، ضروري خبري لکه چي خلاصي کړې وې، حکومتي افسربه د سترګو تر کونجانو وکتل خولې به یې پرسرکړه کښېښنوول افسري اداب به یې ټول پوره کړل، بیابه یې داسي په یوه خاصه لهجه وویل: نه خان صاحب خدای به یې اسانه کړي پرځان یې مه ډېره وه ستا دښمنانو ته به ضرور سزا ورکول کیږي، هغه به داسي نه پاتیږي خو ته به لږ صبر کوې.

په خبرو خبرو کي حکومتي افسر او زقوم خان اکا دکلا لوی دروازې ته ورسېدل یوار به یوه خبري کولي دا بل به سرورته ښوراوه بیا به دا بل دغسي ورته کول، د زقوم خان په خبرو کي ځکه سختي نه وه ولې چي یوار حکومتي افسر دا هم ورته وویل چي زموږ خفیه (جاسوسي) راپورستا نفرو ته هم یو څه اشاره کوي او زقوم خان خو پوهیدی چي کارخومي د خپله لاسه خراب سو نو به د ډېرو فکرو څخه وخښنم ته نه خلاصیدی.

اخیر حکومتي افسر رخصت واخیست او د خپلو نفرو سره د انورخان د کور پرخوا روان سول، او هلته په رسېدو یې دروازه ورو وټکول، انورخان اکا د دروازې څخه ږغ پر وکړ څوک یاست چي دروازه ټکوي؟

د خلکواو موټرو ږغ او د بټیو رڼا او بې وخته دروازه ټکول دا هرڅه له خطره خالي نه وو ، خو د څه خبرو کولو وروسته انورخان اکا له کوره پر راووت، یوڅه راشه درشه یې ورسره وکړه، خو اخیر حکومتي افسر شناخته ور معلوم سو چي امیدخان دي او تر څه خبرو وروسته یې ښه سره وپېژندل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

افسر امید خان وویل: ښه انورخان اکا دا ستا کور دي ؟تا نه ؤ راښوولی خو ما په توره شپه کي پېدا کړی، انورخان ورته وویل: هوتاسي خو بېداره خلک یاست او په توره شپه کي د خلکو کورونه پېدا کولی سي، خو په سپینه ورځ بیا غله درځني ورک سي !

دغه مهال د انورخان اکا د کورنۍ انسانان د دروازې شاته ببربدلي ولاړ وو نه پوهېدل چي څه به کیږي، اخیر امید خان ورته وویل: نورمجلس به بیا بل وخت کوو د محبت په نوم ستا په کور کي څوک سته ؟

انورخان وویل: هو زما مشر زوی محبت نومیږي، ولې خیر خو دی ؟

حکومتي افسر وویل: دا خو خبره خرابېده زما خیال ؤ چي تا اوستا زوی او درېیم یوسف له ځانه سره اوس بوزم خوزما او ستا پخواني تعلق خبره اوس له خرابېدو را وګرزول اوس به یوا ځي ستازوي په لاس را کړې.

انورخان لاڅه نه ؤ ویلي چي محبت د کوره راووتی اوخپله موټر ته وخاتي، لکه ده چي دا مجلس د دروازې ترشا اورېدی امید خان رخصت واخیست او موټران یې په بیړه روان کړه، د محبت پلارا وټولې کورنۍ په موټرانو پسي کتل او د ارمان اوښکې یې تویولې او دا ورمعلومه سوه چي د زوررو خلکو سره د دوستۍ دغه نتیجه وي !

شپه تیره سوه غرمه ناوخته د زقوم خان ورور اوخوریی خاورو ته وسپارل سوه ډیر خلک یې په هدیره کي حاضر سوه غتې غتې دعاوې پرقبروویل سوې فاتا دزقوم خان پرکورشروع سوه ډیرپسونه اوغوایې ورپسي حلال سوه په دا نژدې سیمه کي د چا دونه لوی خیرات نه په یادکیدی، خلکو به ملک زقوم ته د تسلې ویلو پر وخت ویل: خدای پاک دې دغه خلک په مورږ رسوا اوشرمینده ووینې، بل چا به بیا داسي ویل خدای پاک دې دغه خلک تبا کړي څوک چي د بل کورونه خرابوي، ملک زقوم پوهېدی چي خلک و ده ته پر خپله کمبله بدې خبرې یاښیراوې کوي، ولې چي ده ته معلومه ده چي دا هرڅه و ده ته د خپله لاسه ورپیښ دي، د محبت پلارانورخان نه پوهېدی چي چاره به یې څه وي دې ټولو خبرو د خبرې سر ځیني ورک کړی ؤ ، هغه اندیښنه چي د ده سره وه هغه ورته حقیقت ښکاره سوه، ولې چي تیره شپه دی ده زقوم خان د نفرو د حملې څخه روغ پاته سو ، او د زقوم خان وراره لنډک د خپلو نفروسره د لوی لارې د کوچنې پله سره مخ ورته نیولی وو ،

لنډک او د ده وسلوالو نفرو د څو ورځو څخه د انورخان لاره څارل مګر قدرت ځیني وساتی، خو دا چي مخ ته به څه کیږي دې ته حیران وو ، دا یې زړه ته لوېدلې وه چي زقوم خان د اولې ورځې څخه ورسره په چم کي وو، داچي خپله لور غوتۍ یې ستا زوی محبت خان ته درکړه لایې دغه غلطه اراده وه چي د دغه دوستۍ له لارې به ستا د مځکو اوباغو قبضه کوي، داچي یو څه جایداد یې اوس هم را څخه قبضه کړی دی لایې صرفه نده په ماته، دا خو یې لا څه کوې چي هغه وسلوال غله یې لاکله کله څو ګونۍ غنم یا کشمیش را څخه غلاکړي، هغه څو شپې مځکې یې لنګه غوا را څخه بوتله پر دې ټولو سربیره دی مي لاومرګ ته هم ناست دي، خو بیا به د خپل زوی محبت خان د

(c) ketabton.com: The Digital Library

راخلاصیدو په فکر کي سو، د دې خبرې لپاره یې یواځې د حل لاره دا راویستله چي ځه غم یې مه کوه نن خوږیږ کارونه په پیسو هم کیږي، پیسې خو لرې !

هلته زقوم خان پخپل وروراو خوریې پسې خورا درانه خیراتونه وکړل، څو پسونه او غوایي یې پسې حلال کړل ډیر خلک یې فاتحې ته راغلل، چا وچا به ورته ویل زقوم خان اکا خدای پاک دې آل اوعیال ورتباه کړي، چا چي ستاورور او خوریې در مړه کړل، اوته یې د غم پرکمبله کښینولې، خدای پاک دې دوی هم دغسې وژړوي زقوم خان پوهیدی چي دغه خلک پرخپله کمبله و ده ته ښراوې کوي، ولې چي دا هرڅه و ده ته د خپله لاسه ورپیښ ول، ولې چي ده خپل وراره لنډک دې کار ته ګمارلی ؤ چي انورخان به وژني، مګر د لنډک او د ده د څو چرسي ملګرو په کمین کي د لنډک خپل پلار او د هغه خوریې د مرګ وکندي ته وروغورځول سول د دوی داګمان ؤ چي دغه سپن موټر د انورخان دي، مګر تازي خپله هوسۍ (اوسۍ) ښکارکړه خو د پیښې څخه تیښته نه کیده.

دغه روانو پیښو د دې ټولې سیمې د خوشحالي فضاء ګډوډه کړې وه، څو شپې مخکي د زقوم خان د وسلوالو غلو تر مینځ په وسلواله جکړه کي د زرغون اکاځوان زوی (جانک مسکین) او د جانک مسکین دوه نورانډیوالان پټومسکین، او ژړغانبی ووژل سوه.

د جانک مسکین جنازه یې پداسې وخت کي کورته وروړه چي د واده یې هسي پنځه میاشتې پوره کیدې د ده د واده د ډاله د دربا او درزا ږغ لا اوس هم د خلکو په غوږو کي وو د جانک مسکین په واده کي داسې بیدریغه ټکان وسول چي په لنډې کلي کي د هواڅخه د را ایله سوؤ ګولیو(مرمیو) په لګیدو دوه پسونه یو د ژرندې مزدور ټپیان سوه او یوبل ځوان چي د مور یو زوی ؤ او دوې ورځې وروسته یې واده ؤ د همدغه د هواڅخه د را ایله سوؤ ګولیو(کارتوس) په سرکي د لګیدو په وجه ځواني مرګ سو او د واده روانه خوشحالي یې په غم وربدله کړه، خو د جانک د کورنۍ اوانډیوالانو سره یې د بل چا هیڅ غم نه وو چي زموږ د هوائي ټکانو څخه به چاته تکلیف یا ازار رسیږي، هغه د چا خبره (ویل نانه یې پرڅه ده ویل نانه پر واده ده).

د جانک د واده په شپو کي د ده کورنۍ او انډیوالانو سره یواځي د ځان د خوشحالي غم ورسره ؤ نه د بل د ازار یا د کور د خرابیدو په اولو درو شپو کي خو داسې ټکان او ډول وږغول سو چي د نژدې کلو اوکورو خلکو د شپې هیڅ خوب او ارام نسو ځیني کولای هر چابه دا ویل چي خدای مو کور خراب کړه دا څنګه واده دي چي نه د ورځې ارام درسه کولای سو اونه د شپې خدای پاک دې په غم در بدل کړي دا څنګه واده دی .

ریښتیا هم د خلکو ښیراوي (بد دعاوي) خدای پاک قبولي کړې د پنځو میاشتو دغه راوړې ناوې یې کونډه سوه، او د جانک مسکین جنازه سهار مهال د زرغون اکا کورته راوړل سوه، د جانک مسکین د ژوند په اخیري شپو کي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغون اکا یو څه ظاهري کار سره برابر ؤ، جانک به پیسې ورته راوړلې ده یې پوښتنه نه کول چې حرامې دي که حلالې یا یې د کومې خوا راوړې.

زرغون اکا پدې شپو کې څه مځکه هم رانیوه او اته میاشتې مخکې د جانک د کوزدې غاړه هم ویستل، اوهغه وو چې پنځه میاشتې مخکې د جانک واده ښه په درب او دروب راوړی، د جانک د پلار دا هم خیال ؤ چې که خدای(ج) کول دا د حج پیسې به لا دا خیله کړې دغه یو ارمان به دې هم پوره سې بیا به نو جانک د دغه ډلې څخه راوباسي.

یو شی یې لا بل هم په زړه کې ؤ چې دغه د پلار قبر دې ښه په سیمټو کې نیولی وای او ښې سپینې ډبرې دې پر راګرزولې وای، سر ته به دې د ده نوم او تاریخ هم په یوه ډبره ورنویشته کړی وای ! دی خوارکی خو هم په ډیره مسکینۍ کې مړ سو، پرموړ خو ډیر حق لري، خیرات خو مې ندې ورپسې پرې ایښې، جانک چې کله کله یو پسه راولې هغه خو ور پسې حلالوم، مګر د زرغون اکا دغه ارمانونه ټول له خاورو سره خاورې سول.

بله پیښه دا وه چې څوشپې مخکې منګل ځوان د غوا د غلا په شپه د ګوډ سپي لخوا ووژل سو او بل اندېوال رنګین د ډب کلي د صاحب زاده زوی یې د زرغون اکا په کور کې کلیوالو ونیوه ، او اخیره پیښه دغه وه چې د زقوم وراره لنډک د خپلو چرسي ملګرو سره غوښتل چې انور خان مړ کړي، خوبخت یاري ورسره ونکړه او خپل پلار او د هغه خوریی په حق ورسول.

دې ټولو پیښود لوړ کلي او ورخیرمه سیمې د امن او خوشحالۍ فضا ډیره ګډه وډه کړې وه، دې سیمې ډیره ښه ښکلا درلودل، څلور سره کلي، لوړ کلی، کښته کلی، لنډی کلی او د ډب کلی یې د هر رنګه ونو (درختو) او ګڼو باغو څخه زرغونه ښکارېدل، د توري غنډۍ هره لمن په ونو (درختو) پوښلې وه.

د توري غنډۍ سپینې چینې سیمه د ژړکاریز هره خوا او د سرچپه کاریز هر لوری د سړی څخه زړه وړي، له هره باغه (بڼ) د رنګارنګ مرغانو سندریز اوازونه راپورته کیدل اویورنګ عاشقانه کیف به یې درلودی.

د تاج ګل لالا پر دوکان به یو وخت دکلي ځوانان راټولېدل اوبل وخت به بیا څو سپین ږیري ناست ؤ او خپلې غورې (مجلس) به یې کولې، د تیمور اکا پر کوټه به کله کله څو مشرانو مجلس کاوه د مکتب (ښونځي) انجینو او هلکانو به د غوټۍ اومحبت خان د مینې کیسې کولې، ځینو به بیا د ګوډ سپي کارنامې يادولې، خو اوس پدې سیمه کې هغه کیف اوخوند پاته نه ؤ، ډیرو به دا بدبختۍ د زقوم خان د لاسه بللې، دی به یې پدې ملامتاوه چې دی دغه وسلوال غله او بد خلک ساتي، او په ناحقه د خلکو مځکې یا باغونه لاندې (قبضه) کوي، چا ؤ چا به ویل دا خو د اصله خان ندی پلار یې د دې کلي ګوروان ؤ د ژرندې تر څنګ په هغه زاړه سرای کې اوسیده ، د مانبام په ډوډۍ پورې حیران ؤ چې مړ سو کلیوالو د کفن پیسې ور ټولې کړې، خو نن د زقوم داهر څه هیرسو او ځان یې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

زور او ظلم خان جوړ کړیدی، هسې د ښو او سمو خانانو نوم وربدوي، خان خو اصلي ملک شاجهان ؤ چې نه يې غله ساتل او نه يې په زور د بل مځکې لاندې (قبضه) کولې، هره فيصله به يې په حقه کول.

زقوم خان ته په اوله شپه هم پوليس افسر اميد خان وويل چې زموږ معلومات داسې دي چې پدې پيښه کې ستا د نفرو لاس سته، نو ځکه دا قيضيه نوره زقوم خان ونه پلټل، ځکه د انورخان اميد ؤ چې د يو څه اثر او رسوخ او پيسو په کارولو سره به خپل زوی محبت خان له بنده راخلاص کړي، او په ټول کلي کې د محبت د راتلو ازانګې ګرزيدې د مکتب (ښونځي) انجونو او هلکانو يو بل ته زيري ورکول، جميلې چې همدې خبرې ته ډير انتظار کاوه غوښتل يې چې دا زيری به تر هر چا د مخه پرغوتۍ دا کوي.

د جميلې ورور نعمت به هر کله د انور خان اکا څخه د ليدو پر وخت دا پوښتنه کول چې په کومه ورځ محبت را ايله کيږي ما به خبروې چې زه او يوسف به هم هلته درسره ولاړ سو، پدغه ورځ دغوتۍ ملګرې جميله د سهار څخه لا خبره وه چې د دې ورور نعمت او د محبت بل انډيوال د انورخان اکا سره ولاړل کله چې ماپښين مهال دوی را ورسېدل نو نعمت دستي خپله خورجميله خبره کړه تر څو دا زيری تر غوتۍ پورې ورسوي، غوتۍ هم دا خوورځې او شپې ډيرې غمجنې تيرې کړې وې د خوشحالۍ کومه خبره يې نه وه اوريدلې.

ښونځي (سکول) ته به پدې نيت تلل چې ګوندې نن به محبت راسي، دا خيال به هره ورځ ورسره ؤ، ښونځي ته په ور تلو به يې څه ناڅه فکر بدلېدی پر لارې به جميلې هر وخت ملګرې ور سره کول هغې به ډيرې تسلي ورکولې، په سبق خونه (کلاس روم) کې به د محبت خان چوکۍ (کورسي) ته کله کله کتل ، کله کله به يو چا يوه ګيډۍ (دسته) ګلان هم ورباندې اېښې وو ، ځينو همزولو به چې کله غوتۍ ته وکتل بيا به محبت ور په يادسو، او دغه د دوی دواړو دښو ځوانيو او د مينې او ارمانه ډک غمجن داستان ټوله کيسه به يې په زړه کې تيره سوه اوڅودغم اوښکې به يې کله کله ورسره وڅڅولې.

کله به د محبت خان هغه د ځواب صحنه (پيښه) ورپه يادسوله، کله چې د دوی د مينې د اظهار لومړې وختونه وو هغه پيښه داسې وه: کله کله به هغه وخت غوتۍ د محبت خان د ناستې د ځای سره يوه ګيډۍ (دسته) ګلان ورته اېښې ول او په منځ کې به يې هغه ليک پروت وو چې دې به ورته ليکلی وو په ليک کې به کله نازونه او کله ګيلې ليکل سوې وې، چې هو پرون مادرته کتل اوډيرانتظارمې وکړی خو هغه ته نه راغلې، پرما هغه ساعتونه لکه کلونه داسې تير سول، خوته بس هم دغسې بيغمه يې ځوقدمه دې لا نسوای را خوارولای، او نور کارونه دې ضروري ګڼل چې نه راغلې.

محبت خان چې به داسې ګيلمن ليک ولوست سر به يې پرله وګرزېدی نه پوهېدی چې څنګه ځواب ورته وليکي، که له يوې خوا پرون ليدل او مجلس ځيني قضاسوي وو د بلې خوا دا دې غوتۍ هم ځيني ګيلمنه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی لا پدغه چورتو کي وو چي د استاذ خبرو اوسبق ته يې هيڅ پام نه وو ، استاذ هم پوه سو چي محبت خان ندي متوجه، نو دستي يې پوښتنه ځيني وکړه، ولې زما د سوال ځواب نه راکوي تاته وايم محبته! چي مځکه څو براعظمه (وچي) ده اومونږ په کوم براعظم کي اوسيږو؟

محبت خولا د وخته په چورتو کي غرق (لاهو) وو او په لوړو خيالو کي يې دغوټې ګیلوته د ناز ځوابونه ورکول اوپه خيالي دنيا کي ورک وو ، د استاذد پوښتني په ځواب کي يې بې اختياره داسي وويل: هو ته مه خفه کيږه هغه زه پرون بل ملګري يو ځای ته بوتلم،.... هو ته خفه نسي نور مي هيڅ کارنه درلودي، اوزما يواځينی کارخوتاته درمعلوم دی چه هغه ستاسره ليدل دي، پدې ځواب سره نه يواځي استاذ (ښوونکی) بلکه ټول شاګردان حيران سول چي دا محبت خان څه وايي؟

استاذ په ډير خښم سره خبره ور غبرګه کړه، هلکه محبته دا ته څه وايي، زه د بري اعظمو پوښتنه درځيني کوم اوته وايي زه پرون بل ملګري بل ځای ته بيولی وم، دلته محبت خان په ځان پوه سو چي دا څه را وسواو ماڅه وويل خولا پوره پخپل حال کي نه وو راغلی په معذرت يې وويل: صاحب زه پوه نه سوم، زما دا خيال وو چي زه بل ځای يم او ته له ما څخه ګیلمن يې بخښنه غواړم، دنيا اوه بري اعظمه ده او اوه سره د غمو ډک دي دوه کسان نسي سره پيداکولای.

استاذوويل: هو اوس لا هم سم نه يې پوه سوی ماکله پوښتنه

در څخه وکړه چي په بري اعظمو کي غمونه سته او که نه، ماخو داسي وپوښتل چي مځکه څوبري اعظمه ده او موږ په کوم بري اعظم کي اوسو ؟ خيرزه پوه سوم چي ستابدن دلي دی اوروح دي ګوره چي دچاسره ګرزي، د محبت خان دا ځواب او صحنه اوس هم د ډيرو ياد وه.

د ده پر دغه ځوابو به کله کله همزولو خندل او کله کله به بياډير ورته حيران وو چي محبت خان پدغه ورځ څومره د ميني په دنيا کي ورک سوی وو.

ولې چي تر دغه وخته د دوی (د محبت اوغوټې) مينه نه وه داسي رسوا سوي اونه ډير همزولي پرخبر وو چي غوټې خپل پلار په کوچنيوالي کي لامحبت خان ته ورکړېده.

کله چي څوکاله وړاندي دا پيښه وسوه، نو په همدغه ورځ د محبت خان نژدې ملګري يوسف خان هم خبر سو چي دا ده ته څه وريېښ سوي دي، هغه ډير نصيحتونه ورته وکړل چي اوس دي لا ځان په واک کي دی داسي مه کوه يوسف خان د خپل ورور کيسه هم ورته وکړه، خو محبت خان ته دا نصيحتونه د ماشومانو خبري او د اوبو د سر ليکي معلومېدې دی د ميني په ليوني آس سپور وو د هيڅ خطراحساس يې نه کاوه، نوهمدغه وو چي د محبت خان د ميني داستان په ښکاره ولېدل سواو د دغه ليوني داستان دروازه خلاصه سوه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله به يې د کتابو پر ځای د کنجاړې پارسل را اخیستی وو کله به بیا په چورتو او فکرو کې تر خپل کورتېر سوی وو ، کله به بیا د غوټۍ سره پر مازې(هسې خبره) خفه سو ، او د کلي د تاج ګل لالا پر دوکان به خلکو په لیونتوب کې راوګرزاوه، یوار خو لا د کلي څخه هم ورک سو چې بیا يې خلکو پل ورپسې واخیست او به دغه دوران کې د ده د ماما زوی لونګ مار وخواړی، او ځواني مرګ سواو د محبت خان پل پرهغه ځای پاته سو ، څه زمانه بیدرکه وو بیا د کلي په هدیره کې د ملنګ په جامه کې ولیدل سو .

او اخیري پیښه داوه چې خپل خسر زقوم خان د خپل ورور اوخوریې د وژلو په تور وپولیسو ته ور په ګوته کړ، څو ورځي کیږې چې د ده پلار انور خان يې د را ایله کیدو کوښښ کاوه او د جمیلې ورور نعمت ورته ویلي وو که محبت خان را ایله کیدی نو زه به هم دده مخ ته درسره ځم، نو ځکه جمیله نن خبره وه چې نن به را ایله کیږې ولې چې نعمت د انور خان اکا سره نن ولاړی او دا يې ایراده وه چې دا زیری به پرغوټۍ داکوې.

دغه شپې او ورځې پرغوټۍ ډیرې سختې تېرې سوې، د مکتب (سکول) پر لار به جمیلې ډیره تسلي ورکول او د امید پر لارو به يې بیول، چې خدای پاک به يې خیر کې، خدای(ج) ته هر څه اسانه دي، د کلي سپین ږیرې به پدې خبره کې وګرزې اوستا پلار به پدې راضي کړې چې نور د خپل زوم (محبت) لور(غوټۍ)او خپلې کورنۍ سره دا ظلم مه کوه، دا خبرې که څه هم پرغوټۍ ښې لګیدې مګر د اهر څه ځکه ورته یو خوب ښکاربدی ولې چې دې ته د خپل پلار طبیعت ښه معلوم وو او نه يې خپل بخت داسې بختور باله چې دا هر څه به سمیږې، چې کور به وه نو زیات وخت به يې پخپله خاصه کوټه کې تیراوه کله به يې فکر د کوچنیوالي و خواته ولاړی د کلي د نرۍ ولې سره به يې چې بازې کولې او هغه وخت به يې یو پربل اوبه پاشلې یا به هلته په ټالو کې زنګېدل.

بیابه يې د فکر نیلی دغه د غټوالي ملاقاتو ته راغلی دغه وخت که دوی په یو څه سره پوه سوې ؤ خو بیا هغه د پخوا په شان بې قیده نه سول سره یو ځای کیدای، یواځې به کله دمکتب (سکول) پرلار یوبل ته انتظار وو کله به بیا د لیک له لارې د یو بل په حال خبریدل چې دزقوم خان د بزګر کوچنې زوی به يې رویباري کوله او دیوه بل لیک به يې ورساوه.

نن ماپښین بیا دا په دغه فکر کې وه، هغه ځای ته به يې ډیر کتل پر کوم ځای چې محبت خان څو شپې مخکې یوه شپه ناست وو هغه شپه ځکه دې ته تر ډیروشپوښه وه ولې چې د محبت خان د ورکېدو سه بعد لومړی وصال د دوی د واړو پدغه شپه سره وسو اوبیا به يې هغه ګړۍ او صحنه سترګو ته راتلل کله چې محبت د شپې په اخیر کې رخصت اخلي او ولاړسې دا لا د فکرو پدغه ټال کې ځنګېده چې د دې دخوني دروازه را خلاصه سوه، غوټۍ بې اختیاره داسې ورته ووایی: وی ! ښه سو چې بیرته راغلې ماچې ویل ولاړې !

جمیلې په کټ کټ پر وخندل او داسې ورته وویل: ولې د خوبه خو نه يې زه خو اوس راغلم ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټۍ پوه سوه چي هسي مي ناپامه دا وويل، نه پوهېده چي خبره څنګه واړوي ، دا چورت هم ور سره وو چي جميله نن څنګه تر خپل وخت د مخه راغله خو دا چي نن تر نورکله خوشحاله ښکارېده او د مسخرو لړۍ يې نه شکېدل او د مخ څيره يې تر هري ورځي روښانه وه نو دې به هم خوشحالي ورسره وکړه خو دا چي دا به نن ولې او په څه شي خوشحاله وي پدې نه پوهېده.

دا چي د جميلې د مسخرو لړي نه شکېده او په دغه دوران کي به د دې د لاسو ګوتي هم کلکي ونيپچلي، نو غوټۍ يو څه شکمنه سوله چي يو څه يې اورېدلي دي، نوره يې د زړه خوشحالي ورته زياتېده که څه هم دې اوس د ځينو خبرو ځواب ورکاوه خو دا تلوسه يې وار په وار زياتېده چي په اصل حقيقت ژر خبره سي، جميلې هم قصدي نه غوښتله چي د ستي دې اصلي خبري ته راسي، ترڅويو څه يې د ساعتېره وزوروي.

غوټۍ هم خپل پوره کوښښ کاوه تر څو د زړه غوټه يې ورخلاصه کړي، او د خبري مطلب ځان ته حاصل کړي، که څه هم له اندازه د ښې خبري او د ښه شي د زيري معنی ځيني معلومېده خو بيا هم پدې د غوټۍ تسلي نه کېده، بس يوا ځيني شي چي دې ته ورپاته وو هغه په خوابدي ولاړېدل وو ، ترڅو د جميلې دا مسخري پای ته ورسيږي او د زړه خبره په خوله وکړي.

پر غوټۍ هم اوس دا اثر د خوابدی ښکاره سو په ناراض ډول له خپل ځايه ولاړه سوه چي اوس به تر دروازې وتل جميلې خپل ټول انداز بدل کړی په تلوار يې لاس په غاړه کي ور واچاوه ، او په دا بل لاس يې د دې لاس په مينه کلک ونيپچي چي دا يې نوره دې ته مجبوره کړه چي بيرته خپل ځای ته را وګرزي ، غوټۍ هم ډير مقاومت ونکړ دا پوه سوه چي دا اخيري غشي کار وکړاو د ښبي منځ يې وويشت ، خويو دوې خبرې لا د ګيلې په ډول داسي ورته وکړې هو خورې ته خو نو څوک دې ته اړ باسي چي يا جنګ د رسره وکړي يا مخ در څخه واړوي ، په سمه خونو سمه خبره نکوي .

جميلې نوره خبره نکړه ورسره غبرګه مګر يوا ځي به يې د غوټۍ هري خبري ته يوه د ناز داسي مسکا کوله چي ګويا زه در ملامته يم او د کښيناستو سره به د زړه غوټه درته خلاصه کړم ، کله چي پر خپل ځای دا کښينوله ، بې له دې چي د زيري ورکولو معامله ورسره خلاصه کړي ياکوم زيری پر کښېږدي د محبت خان درا ايله کېدو مبارکي يې ورکړه ، ورسره يې يو ليک هم دې ته ورکړی ، پرکوم چي د محبت د لاس ليکلو او ليک نښان ښکاره وو ، او دا ليک محبت خان و نعمت ته نن سپارلی وو او نعمت د خپلي خور جميلې په ذريعه دا دې ترغوټۍ پورې را ورساوه .

غوټۍ پدې خبره سره ډيره وغوړېده د يو ساعت لپاره هرڅه غمونه ورڅخه هير سول په هر څه کي به دې ته د محبت خان تصوير (انځور) ښکاريدی.

(دربيم څپرکی :دمحبت خان درايله کيدو خبر)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې زيري اوخبر لپاره دې دا دوولس شپې او ورځې په انتظارلکه دوولس کاله داسې تيرې کړې وې، هره لحظه وربانديې په شمار تيره سوه، دغه د چورتو او انتظار په دوران کي به يې فکرکله محبت خان ته ولاړی چي هو ده خو نور جرم او ګناه لرل يوا ځې ګناپې زماسره مينه کول وو ، اوکله به دا ټولې خبرې وربانديې خوب سوي.

يوه شپه يې خوب ليدی چي دا د محبت خان په تلاش د بنديخانې (جيل) وتورې دروازې ته ولاړه وي هغه دروازه وان پوليس د څه خبرو وروسته دا د ننه ورپريږدي د لسې ياشلې طمعه هم ځيني ونکړې شايد ښه سړی به پر ولاړ وو ، کله به پدغه خوب کي د محبت خان سره ملاقات وسو اوکله به بيا خوب نور څه په وليدل .

خونن دا دې هغه وخت راورسيدی چي پرغوټی د محبت خان د را ايله کيدو زيری وسو اود ده پلاس ليکل سوی تازه ليک يې مخ ته پروت دی، جميلې هم دغه ګړی د دې ښه ننداره په ډيره خاموشي وکړه، خو دغه خاموشي هغه وخت ماته سوه کله چي د دوی کوچنی روبيار څه باندې يولس (١١) کلن جانو په ډيره بيړه په خونه داسې ور داخيل سو لکه هوا چي را اخيستی وي او په خونه کي يو دوه لوښي هم چپه کړه، لکه چي شاعر وايي رانه ادب د محفل هير سو ساقي عفوه غواړم

له ډيرې بيړې وارخطا په سر د جام وختم (نصرالله ،حافظ)

غوټی ته د جانو داسې راتګ هم نابلده (ناولده) ښکاره سو ولې چي دی بې له اجازې خونې ته هر کله نه ورتلی او بيا داسې په بيړه، خوخير ده هم خپله روبياري سر ته رسول، او نن به شايد داسې زيری را اخيستی وو چي جامونه يې چپه کول او بې له دې چي څنډ دې وکړې دجيبه يې دوه ليکونه راوکښل او غوټی ته يې په نزاکت وسپارل او د څه ويلو وروسته دی د خپل کار په لور رخصت کيدی چي غوټی يوه خبره دا ورته وکړه هلته به زموږ چايې پخې وي هغه درسره راوړه.

د جانو راوړي ليکونه د محبت خان د همزولي او انډيوال يوسف خان له طرفه دي.

لومړی ليک يې داسې پيل کيږي ،د دعا او سلام ، ورروسته ښه ژوند درته غواړم ، نه پوهيږم چي نوري خبري له کومه ځايه اوپه کومو ادبي او درنو الفاظو را پيل کړم ما هم د محبت خان د انډيوال په نوم اوستاسي د دريدلي او غمجن داستان او ليونی ميني په خاطر تر خپله وسه درسره غمرازي وکړه اوهم مي تر يوه ځايه ستاسي ددوو ترمنځ د روبياري شرافت ترلاسه کړی ،دغه ځو ورځې چي ستاکوم ليک ماته رسيدلی دی هغه مي په ډيره امانت داري سره تر محبت خان پوري رسولی دی او د ده ليک مي ترتا پورې را رسولی دی.

خبره را څخه اوږده نسي ، اصلي مطلب مي دا وو چي زه تر يوه حده خبر وم چي نن به که خدای (ج) کول محبت خان کلي ته را ورسيږي خوسل په سله کي مي باور هم نه وو ، نو مي ځکه وړاندې يا مخکې تاته خبر نسو درکولای، نو بخښنه در څخه په دغه کار غواړم ما نه غوښتل چي بې وخته دا خبر درکړم او ستا د ليونی ميني د اور سرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکروټېي هسي تازه کړم، دا دي اوس چي خبره یقیني سوله او محبت خان زموږ په بدرګه خپل کلي اوکور ته را ورسیدی،

زه فکر کوم چي نن به زموږ دکلي مرغان او حیوانان هم د ده په راتګ خبر او خوشحاله وي... فقط وسلام یوسف خان د محبت خان انډیوال .

غوټۍ چي دا لیک وایي پر تن یې د میني لمبي نوري تازه کیدلې سترګي له اوښکو ډکي سوي د خپل غمجن داستان هره کیسه یې مخ ته تیره سوه . د محبت خان د ژر لیدو تلوسي یې په زړه کي تازه اور بلاوه، د لیک دا اخیري جملې (چي نن به زموږ دکلي مرغان اوحیوانان د ده په راتګ خبر او خوشحاله وي) چي کله غوټۍ ویلي نو دغه وخت ماپښین قضاپه دا څو شپو کي د دې سیمې د اتل ګوډ سپي ږغ یاغیپا لومړی ځل دې واوریده، دا پوه سوه چي د یوسف خان دا خبره ریښتیا سوه، چي نن به زموږ دکلي مرغان اوحیوانان لا خبر او خوشحاله وي ، دغه دي د دې سیمي قهرمان، اتل او وفادار ګوډ سپی هم لکه چي د محبت خان په راتګ سره خبر سویدی او غواړي چي د خپل مسافر انډیوال سلام ته ورسي.

او دلته د غیلو به یې شاید یو مطلب داوي چي پرما دی هم د محبت د راتلو زیری کوي، نه پوهیده چي دی څنګه ژرخبر سو ، دی خو ماښام د هدیري څخه دلته راتلی شپه به یې تر ډیره خاموشه دلته تیرول خو نن سم مازدیګر لا نه دي چي ګوډ سپی دلته غاپي له توانه یې ووتل ورپسي را ووتل د باغچي دروازه یې خلاصه کړه، ریښتیا هم دی هغي خواته روان وو تر ډیره یې پسي وکتل اوبیرته خونې ته راغله ، پدغه دوران کي جمیلې د کوم کتاب مطامعه کول د دې سره یې څه غرض نه کاوه ، جانو هم چای راوړې غوټۍ دا ورته وویل ته وګوره په کوځه کي چي ګوډ سپی چیري ولاړی جانو ته یې د تګ لوری ور وښووي،

«ګوډ سپی ځکه پر هر چاګران وو چي یوار یې دا سیمه د یو ظالم پړانګ له شره خلاصه کړه په جګړه کي د خړسپي غوږ او ځیګر پرې سو کمر سپي خپل ژوند له لاسه ورکړی د تورخولي سپي یا دغه ګوډ سپي د ښونرو زخمو سره د شا پښه سخته زخمي سوه، او بل وار چي کله یوه شپه د محبت خان سره تر دغه باغچي پورې راغلی وو او په کوځه کي خپله چوکیداري کوله خو د سیمې یو بدمعاش منګل ځوان چي غلاکړي غواپر دغه کوځه راوستل ده هم بې له دې چي کوم بل تور پر ثابت کړي یوازي د دغه غوا دغلاکیدو په تورمنګل ځوان په سزا ورساوه او داسیمه یې د هغه د شره خلاصه کړه ،نوځکه ده د اتل یاقهرمان لقب ګټلی وو.»

جمیلې د چای خوړلو وروسته د خپل کور پخوارخصت واخیست، د کور په حویلی کي لا د غوټۍ د مورسره یو څه تکیه سوه د هغې سره یو څه پټي خبري هم وکړې خواخیر هغې ورته وویل لورې تاته دي خدای (ج) خیر درکړي چي یوار ورته راسي لږ یې فکر وربدل کړي کني اوس به چور لیونۍ وای، زموږ په خبرو خو یې هیڅ تسلي اوصبر نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیږي، پدغه حال کي د کور یوې مزدورې هغه غوټه را ورسول د کومي چي د غوټۍ مور هغي ته ایشاره کړي وه او جمیلې ته داسي وویل:ها زویه ! پداغوټه کي یو څه وچ توت دي دا به درسره یوسې ته خو پر ما ډیره ګرانه یې یو څه سپین کورت مي هم درته ایښي دي هغه به بیا بله ورځ درکړم.

دا چي ته د غوټۍ سره غم شریکه یې اوهر کله یې فکر درسره وي دا خو مي نو نه هیریږي، جمیله پوه سوه چي پدې خبره کي نور دې ته د نه منلو یا انکار هڅه بې فایدې ده، او د وچوتوتو غوټه په لاس کي ځیني راونیوه اوپه یوه نرمه خنداسره یې د دې د دغه ستاینو او ښوخبرو ځواب پدې الفاظو ورکړ: یا ترورې غوټۍ خو پر ما ډیر حق لري دا خومې همزولي او د سبق ملګرې ده بیا خو نو مورې هم سره خپلوان یو، ولې به یې خیال نه ساتم ستاپې کور ودان چي زما راتګ دومره ښه درته معلومیږي زمادې ډیر صفت وکړی، بس اوس ترورې زما یې د خدای په امان.

«جمیله چي د حویلي دروازې ته رسیده د غوټۍ مور ورپسي رږغ کړه زویه ته یوار ودریږه، یوه خبره مې لادرته کول، جمیله هم راوګرزیده، د غوټۍ مور ته یې په ادب وکتل تر څوهغه خبره ورځیني واوري دکومي لپاره چي دارا وګرزول ؟

هغې وویل: هو لورې مورته دي مي سلام وایه او دابه ورته ووایې چي هغه ستا د یوې چرګي او دوه درځنه هګیو پیسې مي داسي په سپښسی ترلي سلامتي درله ایښي دي، ورته وایه ته نه وې راغلې مانه در استولي، ماویل ښه دي چي دا یوار پخپله راسي، یواړي به خوله سره پري کړو، زه هم داسي دیغ وم، ورته وایه غاړې دي بندې چي هر وخت دي لاس خلاص سو چي نه به راځي بس دغه به ورته ووایې په مخه دې ښه.

جمیلې هم د کور پخوا قدمونه پداسي حال کي اخیستل چي په لاس کي د وچو توتو غوټه وه او په فکر اوزړه کي د غوټۍ او محبت خان د لیونۍ میني د داستان زړه دردونکي کیسې، نه پوهیده چي پای به یې څنګه وي، کورته په رانژدې کیدو وه چي خپل ورور نعمت ولیدله او هغه هم ګامونه ورته را چټک کړه تر څو د خورڅخه د حال او احوال پوښتنه وکړي، او دا چي څنګه زبری دی پر وکړي، خو د ده پر رارسیدو جمیلې د خبري وار پر د مخه کړی، آښه ! لکه چي د محبت دوی کره بیاتللی وي ؟

نعمت لا ځواب نه ؤ ورکړی چي جمیلې په تلوار بله پوښتنه ځیني وکړه. پر لارې دې ګوډ سپی ونه لیدی ؟

دې پوښتني که څه هم نعمت حیران کړ خو دې ته یې داسي وویل: هو یوار بیا هلته ورغلم د محبت خان دوی کره، ماویل ښه دي که د یو کار ضرورت ؤ کومک به ورکوي بیاځیني هلکوان او یوسف خان هم هلته وو ما ویل مورې هم دا خو ورځي په محبت خان پسي پردیس وو لږ ساعت به یې ووینو، دا خبري پر جمیلې لږ وغمبدې ولې چي دې د ګوډ سپي پوښتنه ځواب کېدل غوښتل، خونعمت هم ژر د دې په طبیعت پوه سو، او ویې ویل: هو ګوډ سپی ما ولیدی چي څه وخت مخکي هلته د دوی د کور ومخ ته راغلی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور د ننه د کوټې مخ ته په حویلي کې ناست وو چې د ده د غپارېغ سو ، دغه وخت د محبت خان د مخ بڼه داسې بدله سوه چې مور ټول ورته حیران سو ، صرف یې یو هلک ته د ننه کورته د تلو اشاره وکړه ، او د ګوډ سپي پر خوا روان سو مور هم خوملګري ورسره را ولاړ سو یوسف یې پر څنګ را روان ؤ ، خو دغه وخت محبت خان د هیچا سره خبري نکولې ، پر مخ یې بې اختیاره اوښکي را څڅېدلې « ربښتیا هم ده او ګوډ سپي خو دا ځو ورځې نه ؤ سره لیدلي ، نعمت چې تر دغه ځایه خور جمیلې ته داکیسه کوله نو دوی هم د خپل کور حویلي ته راغلي وو ، ربښتیاهم دی خو د محبت خان د سفر ملګری ؤ او د وصال په شپه به یې ګوډ سپي چوکیداري کوله او بیا به هم د ده

په ملګری تر خپله ځایه رسیدی، ده د محبت خان په ملګری کي هر خطر ته غاړه ایښې وه ، او د دغه غمجن داستان یوه برخه ده هم جوړول ، نو اوس به ولې محبت خان د داسې ټینګ او وفاداره ملګري یاسپاهي د راتلو د پاره د باندې نه راوتی.

کله چې محبت خان د کوره ور وزي د کور مخ ته په خلاصه میدانه کي یوې څنډې ته دی هم داسې په انتظار ولاړ ؤ لکه چې د ده حبس د محبت خان د راوتلو خبر ورکړی وي ، شاید پریوتل به دا وخت بې ادبي ورته ښکاره کیده نو یې دغه ځو لحظې په ولاړه انتظار کړی ؤ ، بل لور ته د کلي ځو هلکوانو او خلکو همدغه ننداره کوله ، دغه وخت د محبت خان د نژدې ملګري یوسف خان هم سترګې په اوښکو لندې وې ، یو طرف ته که د خپل ملګري پر راتلونکې او اوسني ژوندباندې ارمان ورته دریدی ، بل طرف ته دا فکر کاوه چې ته وګوره دغه ګوډسپی خو خدای پاک حیوان پیدا کړی دي خومره ژورحبس او وفاداري لري ، څومره ښه ملګري پالي، د خپل ملګري یاخاوند څومره ښه تابعداري کوي ، ته مور انسانانو ته و ګوره چې ډېری مو څه څه کارونه کوي ، د چاحق خوړل او د بل جایدادونه لاندې (قبضه)کول او په نه څه د بل ازارول او حتی د بې ګنا انسانانو وژل خو بیخي هیڅ نه ورته معلومیږي، او حتی د حیواناتوبندي کول یا جنګول خو هیڅ ګنا نه بولې، کاش چې ټولو انسانانو خو د خپل مالک او خالق هم پوره تابعداري کولای ! نو نن به ولې دغه عذابونه اوپریشانۍ دغسې ډیري وای ! ربښتیا هم اصل خبره د عمل او تابعداري ده چې سپی لا هم یو وخت داصحاب کهف ملګري کړي او د جنت لائق وګرزي اوکیسه یې په کلام الهي کي ذکر سي (اشاره د اصحاب کهف)کیسې ته ده، یوسف خان لا دغه چورتونه وهل، خو هلته ګوډ سپي ځان د محبت خان مخ ته داسې رساوه چې لکۍ اوغوږونه یې په ناز ورته ښورول او د خپلي خوشحالي اظهار یې په کاوه او د خپل اڼډیوال یاخاوند احترام یې کاوه، خو لږ ساعت وروسته په دغه میدانه کي داسې راوګرزیدی چې د خپل جرئت اومیړاني مظاهره یې وکړه، شاید مطلب به یې دا ؤ که چیرې تاسې د کلي د دغه ظالمانو څواب نلری اویا یې مخه نسی نیولای بیا نو زه هم د یوه پړانګ او بدمعاش قاتل جوړیدلای سم او د هغه مخه نیولای سم ،

د کلي یوښه سپین ږیري تیمورا کا هم دلته دغه ننداره ولیده دناخوښۍ هیڅ اظهاریې ونکړ ، ولي چې هغه پوهیدی چې د ښکار، د کور د ساتنې او د پسو د رمې لپاره د سپي ساتل پروا نلري ، خو د هر حیوان ساتل د جنګولو لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب نه خوښوي ،ګوډ سپي خو د دې سیمې او کلي لپاره هر وخت د یو ظالم سره زور ازمايي کړیده او د هغه مخه يې نیولې ده، د ا خو یوائې موږ انسانان یو چې هر چیرې د ظلم یاظالم ملګري کوو، او بیا ځانته د خیر طمعه لرو ، دا ننداره څه وخت وروسته پای ته ورسیده ، په سیمه کې لمر هر چیرې خپلې زرینې وړانګې راښولولې او د رخصت په حال کې ؤ، د ختیځ لخوا د تورې تیارې او د یوې بلې شپې تناوونه هر لورته په غزیدو ؤ، د کال یوه بله ورځ پای ته رسیده او شپه په راتلو وه، مرغان هم خپلو ځالو او ځایو ته د رسیدو په حال کې وو، کرار کرار د اسمان پر مخ ستورو خپل امیلونه یاکتارونه جوړول ، میاشت تازه د څوشپو وه دومره رڼایې نه کول څه وخت بعد به دې هم د لویدیځ په لور ځان پټاوه ، او نن شپه به بیا د اسمان پر مخ غټ ستوري ښه ځلیږي بس قدرت هر چاته خپله برخه ورکړیده ښه تقسیم يې کړیدی، د ځینو شیانو لپاره یې وخت او وار هم ټاکلی دی اوس د ورځې وار په تیریدو دی او د شپې وخت او وار رارسیدی، چې پر سیمه خپلې تورې کړدۍ ودروي او د مځکې پر یوه غټه برخه باندې د خدای (ج) پر مخلوق پرده واچوي او په ډیره نرمې سره یې د خوب او ارام وغیږ ته وسپاري »

یوسف خان هم ډیر کوښښ وکړی چې محبت خان پدې قانع کړي چې نن کرار خپل کور ارام وکړه، مګر محبت خان د خپلې خبرې څخه نه اوړ ي او وایې چې نن شپه به لږ ناوخته زه یو نیم ګړۍ دیدن کوم، خو یوسف خان ورته وویل داسې مه کوه هسې نه چې یو خطر پیښ نسي، مګر محبت وویل زه اوس خطرنه پیژنم او نه مې خطر پخوا پیژندی، یوسف خان سر وښوراوه چې ته اوس دا لیونی یوه کوه، که څه هم دی پوهیدی چې دغه د غوټۍ د خاصې کوټې او باغچې لار څه په امن ده، ولې چې د هر چا تګ اوراتګ پر دغه لار نه وي او دا یې په یاد وو چې هغه څه کم یوه میاشت مخکې چې محبت خان د ګوډ سپي په بدرګه دغه ځای ته راغلی ؤ په کومه شپه چې ګوډسپي د منګل ځوان سره خپل حساب خلاص کړی، او راغلا کړي غوا بیرته خپل خاوند بوتله، نو د هغه شپې را پدیخوا ځینې خلکو دا ګمان کاوه چې ګوډ سپی به دلته چوکیداري لري او زړور پردې لار نسو راتلای، اخیر ده هم د نه زړه هو ورسره وکړه چې نه پاتیږي زه به دې هم د لارې ملګری سم، د ماښام ډوډۍ وخوړل سوه د ماخستن لمونځونه هم وسول، خلک د څه ناڅه بنډار کولو وروسته خپلو ځایو ته ولاړل، په کلي او سیمه کې ښه ارامي او سکوت خورس، مګر دلته د محبت خان او یوسف پر زړه یوه نامعلومه ناکراري روانه ده چې ارام ته یې نه پریږدي او هلته غوټۍ هم د انتظار شیبې شمارلې دا خو ماپښین قضا لا خبره سوه چې محبت په یوه لیک کې دغسې ورته لیکلي ؤ نو څکه ساعت په ساعت د دې ناکراري زیاتیدله نه پو هیده چې نن شپه به تقدیر د دوی په هکله څه لیکلي وي، غوټۍ د خپلې خونې هغه دروازه چې د کور و خواته ده ماخستن لا وترل اود باغچې خواته دروازه یې خلاصه کړه، کله کله د باغچې دروازې ته هم ورسي، شي خو ښه نه معلومیږي خوداغوږ ونسي تر څو که محبت را روان وي نو د پښو سکاسه به یې واوري، خو دا انتظار او هره لمحه پر دې باندې په زحمت تیریدله.

هلته محبت د یوسف په بدرګه د پلان سره سم له کوره راووتې، چې سم د لاسه یې ګوډ سپي هم ملګري وکړه ولې چې هغه خو هم د مازدیګر سه لادلې ؤ او د کور مخ ته په میدانه کې خپل سنګر تود ساتلی ؤ اوس چې په تیاره شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کي محبت او یوسف ولیدل نو دی پوه سو چي اوس لکه چي د محبت خان د کار وخت دی، او بې له دې چي څوک دې ورته ووایي ده هم خپلي دندي (کار) ته تغیر ورکړ، او د دوی دواړو د مخه یې زړه ور ګامونه ایښوول او دا احساس یې نه کاوه چي څوک دې مخامخ پرده راسي ولې چي دا هر څه ده په اثبات رسولي وو.

(څلورم څپرکی: په کلی کي بیا اوربل سو)

مګر یوسف لا چاقو په جوب کي او لرګی په لاس کي درلودی، هره خوا د انساني ژوند سکوت او خاموشي وه، خو په ونو (درختو) کي ځینو ناستو مرغانو لا ځای ځای د ارمان ترانې ویلې او ځای ځای د یو سپي د غپا ږغ هم پورته کیدي خو ګوډ سپی د بې ځایه شور او نارو عادت نه درلودی ،د دوی سفر د څه وخت وروسته اوس انتها ته رسیږي محبت خان پر څوګامه د باغچي و دروازې ته په رسیدو ؤ او د غوټۍ د خوني لخوا یو څه نیم خامه رڼا د باغچي پر دروازه برابره د دې غمازي کوي، چي دا هم د محبت انتظار باسي او کوم خطر نسته، یوسف یو څه شاته د دیوال تر څنګ ودریدی، هلته د باغچي دروازه خلاصه سوه داسي معلومیده لکه غوټۍ چي ورخلاصه کړي وي د ننه په باغچه کي دوی دواړو د څیراغ په نیم خامه رڼا کي سره ولیدل خولا به یې څه نه ؤ سره ویلي چي قدرت بیا د تقدیر ورقه واړول، دوی ټول حیران سو، چي اوس به څه کوو، د محبت به خوښه وه یا نه خو یوسف و باغچي ته ور د ننه سو او د بیرته تګ اسرار یې کاوه محبت هم مجبوره سو او غوټۍ ته یې داسي وویل چي زه اوس ولاړم، که څه هم د غوټۍ به د ده پر تګ زړه نه کیدی خو بله لاره نه وه پاته ،

«د اور لمبي وار په وار پورته کیدي او د دود لوخړي د اور په رڼا کي معلومیدي چي هوا ته ولونه ولونه پورته کیږي شاوخوا په کلي کي د خلکو ږغ ورسره په زوره کیدی خو محبت، یوسف اودریم ملګری (ګوډ سپی)یې تر ځایه په خیر او خیرت بیرته را ورسیدل، د اور د پورته کیدو سره یو څه ټکان هم وسول خو د کلي خلک یې ډیر وار خطا کړي وو، د تیمور اکا د کور تر مخ یو څه نفر سره یو ځای سول تیمور اکا خو لا د مخه د خطر نښې لیدلي وې او دا احساس یې کاوه چي په کلي کي به یو ځل بیا د اور لمبي پورته کیږي او اوس خوبې دا دي دغه لمبي په سترګو ولیدلې، ده څو شپې وړاندې لا پخپله کوټه کي د ملاصاحب په مخ کي غلام جان ته وویل چي ستا د خبرو څخه د بدۍ بوی ولاړیږي د پردیو خلکو په خوله مه کوه بیا به دا کلی د جنګ په لمبوکی وسوځي، مګر غلام جان دا لوبه د ځان لپاره خیر ګڼل او دا یې ویل چي ما یو څه وسله او تیل برابر کړي دي تاسي به یې ووینی چي کړي خولې څنګه په سوک سمیږي، دا خبر ي نوري په جرګو نه خلاصیږي او نه دا ظالمان په خبرو پوهیږي دا یواځي او یواځي په زور پوهیږي، دا ظالمان او د بل د وینو تږي په سمه لار ته نه راځي ،«شاوخوا پنځه ویشت شپې مخکي چي غلام جان دغه خبر ي د تیمور اکا په کوټه کي وکړې ډیرو خلکو باک نه په وکړی یواځي د تیمور اکا اندیښنه وه چي علاج به یې څنګه کیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بل سوي اور لمبې لا ښې په غرغنډو وې تر ډېره ځايه رڼا تله او د تور دود لوخړې هوا ته پورته کېدې، ځينې ناپوه ځوانانو ته به يې خوند ورکاوه، مګر بعضې مشرانو د دې کار پايله يا نتيجه بده بلل، د تيمور اکا د کور تر مخ يوې خواته ځوانانو په ګرز خندا کوله خوبلې خواته بيا ځو د پاخه عمر کسان څه خاموشه غوندې معلوميدل او دا انتظار يې ؤ چې که تيمور اکا را ووزي او مجلس ورځخه واوري، لږ ګړۍ وروسته ده هم غاړې تازه کړې چې ورسره ځوانانو خندا بس کړه، څه ساعت خاموشي وه تيمور اکا هم په رارسيدو سره سلام وواېه د سلام ځواب يې حاضرو خلکو ورکړ، د کلي دوکاندار چې د ده د خبرو ډير وړی ياتړی ؤ خپل پټوبې پرنسبتًا يو څه لوړ ځای ورته هوار کړی تر څو دی ورباندې کښيني، خو ده ژر ده کښيناستو فکر نه کاوه، شاوخوا ولاړ خلک يې د دغه بل سوي اور او څو راوړل سوو خيراغانو په رڼاکې تر نظر ويستل ، وروسته د کلي ملا صاحب ته په غوږ کې يوڅه وويل، هغه هم ورته سر وښوراوه او ده ته يې په ځواب کې وويل حاجي صاحب واقعًا چې ته په کار پوهيږې او پوره د تجربيي پوهه رب تعالی درکړيده، تاچې کوم خطر محسوساوه د هغه اور لمبې دغه دې موږ په سترګو وينو، پايند اکا هم نژدې ولاړ ؤ د چا چې څوشپې مخکې منګل ځوان غوا غلاکړه او د هغه څخه د خلاصيدو وروسته پوليسو د سخوندر سره د تحقيق لپاره بوتله خو بياوروسته تيمور اکاورته راخلاصه کړه دا انتظاريې کاوه چې تيموراکا به اوس څه مجلس وکړي، اخير د ده هم د توانه ووتل او پر ږغ يې کړه تيمور لالا ته ولې څه نه وايې موږ خوټول وتاته ګورو، چې يوڅه به ووايې ستا لا دغه د خانۍ اوملکۍ په خبرو سرخلاصيږي، تيمور اکا د لاس لکړه دوه وار د مځکې سره ووهل او خپلې خبرې داسې شروع کړې، زه خوهم د خپله کوره را ووتم لکه تاسې چې د خپلوکورو څخه راغلي ياست، بيا نو زه خو نه خان يم نه ملک يم هسې چې تاسې د دغه ځينو مشرانو څخه نا اميده سواست په ما پورې مو لاسونه ټينګ کړي دي، ستاسې چې ګټه وي هلته مو په خوله کوی او که چيرې مو يو څه ښکاره تاوان ؤ بيا نو زه مشر نه يم، ولاړو خلکو او پايند اکا دا خبره محسوسه کړه چې ريښتياهم، دی هلته زموږ په کار وي کله چې زموږ وزه ورکه وي او کار مو په بند وي.

تيمور اکا وويل: دا مجلس څو شپې مخکې هم ما درته وکړی خو چامې خبره پر غوږنه ونيول، يوه ويل زمايې په څه او دا بل ويل د ده يې په څه، اوس هم هغه خبره ده چې زمايې په څه دا اور به څو شپې بعد د کلي په هغه بل سر کې وي بيا به دکلي په منځ کې بليږي او موږ به وايو چې زمايې په څه، نور دغسې مجلسونه نه زه کوم او نه مې په وسه پوره دي.

ولاړ خلکو ټولو يو بل ته سره وکتل، چې دا خو حقيقت وايي موږ همدغسې يو، تيمور اکا د يوڅه نورو خبرو په پای کې وويل: زه بې ځايه ډيرې لنډې او اوږدې خبرې نه درته کوم د کلي د ملا صاحب دې اجازه وي ،وايم ډير به نه سره خطاباسو، د دې اور اصلي سر يا پيلته زموږ درا خرمه همسايه د پتاؤ د کلي د ملک خشنګ په لاس کې ده او بل علت يې دغه د ملک زقوم پردې ميلمانه دي چې دی يې ساتې، که مو په اتفاق د دغه دوو خبرو علاج وکړی نو په امن به سو، کنه بيا نو د نورو نا ولده (نابلده) پيښو انتظار وکړی اوزموږ ځواب به داوي چې يو وايي زمايې په څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بل به وايي زما يې په څه، نتيجه به يې دا وي چي دغه د ملک زقوم پردي ميلمانه به په کورو رانئوزي او موږ به يې څواب نلروا و په دغه اور کي به يو په بل پسي سوځو، د تيمور اکا دې خبرو ته ځيني خلک حيران سول چي دا دی څه وايي، اور زموږ په کلي کي بل دی او دی وايي د پيلتي سر د پتاو د کلي د ملک خشنگ په لاس کي دی، دا بيخي ناولده (نابلده) خبري نه دي ؟

ځينو ځوانانو بيا يو بل ته کرار سره وويل د حاجي صاحب هم لکه چي دماغ کار نکوي ناحقه پر راگرزيدلي يو، د کلي دوکاندار تاج گل لالا تر هر چا ډير و دغو خبرو ته حيران ؤ، د غواخاوند پايند اکا هم ډير وارخطا ؤ، نوري ځيني ورکي سوې بې اختياره يې داسي وويل: تيمور لالا ته وا هغه زما غوا خو به بيا حکومت نه راځيني بيايي ؟

(مشران خلک و خپل همزولي ته د کاکا پر ځای د(لالا) توری کاروي)

د پاينده اکا پر دې ساده خبره چاوچاومسل (نرمه خندا)

تيمور اکا لا و دې خبرې ته ځواب نه ؤ ورکړی چي تاج گل لالا هم خپله خبر را درسته کړه: تيمور اکا زماهم يوه خبره پر زړه راغله ځوشپي د مخه زما پلار يو څه سپيلني راوړي ؤ يوڅه مي پر کليوالو خرڅ کړه يو څه لاسته ته وا چي دغه مو ورته دودولای، ته وا دغه غله به نه وای ورسره ورک سوي، دوی وايي د سپيلنيو دودول پيرانان لا ورکوي غله به تردوی هم نه يي زورور ياسپين سترگي زه وايم دوی به هم ورسره ورک سي، د تاج گل لالا پر دې ساده خبرو په ولاړو خلکو کي داسي خندا گډه سوه چي چا د ډيري خندا څخه پر تشو(اړخو) لاسونه نيولي وو چا پټهوان خولي ته نيولي وو د هر چا څخه هغه تير مجلس داسي هير کړ لکه چي هيڅ پيښه چي نه يي سوي ، تيمور اکا هم يو څه پر وخندل.

«تاج گل لالا نه يوازي چي ساده سړی ؤ بلکه ښه خوی يې لا دا هم ؤ چي چابه هر څه پر وخندل بد يې نه په وړل، يعني خوابې نه بدول»

تيمور اکا په هنر ځواب ورکړ: هو تابنه خبره وکړه خو اوس خبره تر سپيلنيو تيره ده، او پايندا کا ته به دا ووايم چي نه نوره ستا غوا حکومت نه بيايي د هغي څخه يې تحقيق پوره کړی ؤ نور تحقيق نه ځيني کوي، دا له دغه دعوي (کيسه) څخه په عزت خلاصه (بري) سوه.

پايند اکا کور ودانی ورته ووايه خبره يې نوره داسي اوريده کړه تيمور لالا ښه سو چي خبر دې کړم زما بيخي فکر کي بند ؤ هغه بله ورځ لا دا غريبه څه بد بويه وه، وايم د بيرې مي غوايي ته نه وروستل ماويل داسي نه چي د حکومت خلک را خبر سي او تاوان را ورسوي، د دې خبري سره يوار بيا خلکو وخندل، تيمو را کا بيا هم د نرمي خندا سره ورته وويل دغه دي اوس خو مي خبر کړي، او د مسخري په ډول يې ورته وويل چي بيانو يو چای بر شيدي هير ي نکړ ي !

(c) ketabton.com: The Digital Library

پایند اکا ورته وویل: لالا وایم پنځه چای بره شیدي دې ستابلا واخلي تا خو زه ډیر ګټلی یم، زه خو پر دې بیریدم چي هم دې غواپه دعوه ولاړه، او که صبا دغه د حکومت خلک راغله چي موږ یې خوشایه (ګوبر) هم غواړو بیا به مي څه کول، هغه ته خو د دوی هیڅ پام نسو کني زما خو د وسه نه ورسره کیدل، نو ولې به تا په شیدو نه نازوم، وایم یوه ګونې خوشایه (ګوبر) به یې لا هم در واستوم، تیمو راکا میده میده وربانديږ خندل اخیر یې ورته وویل: پایند لالا هسي مې مسخري درسره کولي هیڅ شی یې نه غواړم شکر دی زموږ غوا هم ښې شیدي کوي.

د مجلس پر دې اخیري خبرو د خلکو څه فکر بدل سو، په اخیر کي د تیمو راکا زوی (مراد) وپلار ته داسي وکتل لکه چي د یوې خبري اجازه غواړي د ه هم اشاره ورته وکړه چي سمه ده، مراد وویل: ښه دي ډیر کلیوال سره یوځای یو که ځوک نه یې خبر هغه دې اوس خبر سي چي صبا ماښام ته انور خان اکا د ټول کلي د ډوډۍ ست کړیدی، چي ځوک بیا پاته نسي، خویوه کلیوال دا هم څه په ټینګه وویل چي پایند اکا اوتاج ګل لالا خوبه بیخي نه پاتیږي ، په اخیر کي تیمور اکا وویل ملاصاحب دې بخښنه کوي چي مجلس خو یواځي موږ وکړ ی ده هیڅ نه کي وویل، ملا صاحب په عالمانه انداز وویل: نه نه تیمور اکا ما پر مجلس ډیر خوند واخیست داسي څه نه ؤ پاته چي زه څه پر ووایم، زه به اوس یوه د خیر دعا وکړم او مجلس به په دعا سره ختم سي دا یې ما برخه کي اخیستي.

ملا صاحب خپله دعا داسي پیل کړه د حمد او صلوة (ثنا او درود) وروسته خدا یه پاکه ته د موږ څخه راضي سې ته مهربانه یې موږ وبخښې ته د موږ سره ټول انسانان او پیریانان جنت والا او هدایت والا جوړکړې، په ټوله دنیا کي د هدایت او امن هواګاني وچلوې، ځوک چي زموږ دښمنان دي او موږ ته بد نیت لري ته هدایت ورته وکړې که به یې هدایت په نصیب کي نه یې ته د نس خوږ ور واچوې چي موږ یې د خوا او خاطره ووزو د دوی د ملګرو سره... امین ثم امین، د دعاوروسته هرچا د خپل کور خوا ونیول او مجلس پای ته ورسیدی، هلته د بل سوي اور لمبې اوس څه کمزوري معلومیدې، د ور خرمه کورو څه کلیوال او د زقوم خان دوو، درو بزګرو یې اول د وژلو کوښښ وکړ ی خو هغه اور د دوی تر وس وتلی ؤ، د زقوم خان وسله وال میلمانه هم پدا شپو کي څه سره ورک وو، ځوکسه خو یې پدې ځیني وتښتیدل چي دوی د لنډک سره لار و انورخان ته نیولي وه، مګر هغه دوی چرس ډیر څکولي ؤ د انور خان پر ځای یې د لنډک پلار یعني د زقوم خان وروراو د هغه خوریې چي په میلمستیا راغلی ؤ ووژل، نو دوی بیریدل چي داسي نه چي یا مو حکومت بوز ي او یا لنډک ځوان یوه حمله را باندې وکړي نو ځکه یې دا مېنه پریښوول.

یو څه نفر یې نور ووژل سول، جانک مسکین، ژړ غانبی او پتو ،خو هغه درا غلا کړ ي سرې پر سر مړه سول منګل ځوان د پایند اکا دغوا د غلا کیدو په شپه ګوډ سپي په سزا ورساوه، او هغه دوه نور انډیوالان د ډب کلي د صاحب زاده صاحب زوی رنګین او د غوا د خاوند پایند اکا وراره منو جان چي تازه په چرسو اخته سوی ؤ او په دغه شپه د غلو رابر (لاربنوونکی) ؤ بیا حکومتي خلکو د غوا سره بوتلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پدا نژدې شپو کې د زقوم خان د نفرو هیڅ کار نه سمیدی هرې غلا ته چې به تللي ؤ مرګ ژوبله به د دوی په برخه وه ګوره چې پخپل منځ کې یې نیت سره بد ؤ او که د چا ازار وهلي وو کښتې یې پر مخ سمه نه تلل پاته نورکسان یې یوځه لیري په غلا پسې تلل ولې چې دلته نژدې هسې هم بد نامه سوي وو نو ځکه د زقوم پر کوټه دومره کسان نه وو چې دا اور یې ژر وژلی وای، په لومړي سر کې هغه ورځرمه کلیوال هم نه ورتلل ویل داسې نه چې یا اور پر موږ تاوان سي یا دغه کسان چې ټکان یې وکړل یا یې دغه ځای ته اور واچوی موږ وولي، ولې چې د زقوم خان بد نیتي خو بیخي ډیر دي چې موږ د زقوم په نفرو خطا نکړي، وروسته چې د اور لمبې پورته سوې او شاوخوا یې رڼا وکړه دا معلومه سوه چې هغه کسان اوس تللي دي نو ځیني نژدې کلیوال را ورسیدل، دوی هم هسې د زقوم د بیرې ورته راغلل چې داسې نه صبا په دوی پوري لاس و نیسي چې دا اور تاسې ولګاوه کنه نو ولې مو نه مړ کاوه ، د دغه بیرې دغه څو کسان ورته راغلل کنه نو دوی خو ښه نیت نه ورته در لودی، ولې چې زقوم داسې کار نه ؤ کړی چې چا دې په ښه نامه یاد کړی وای، ډیرو خلکو به د ده د بیرې مخامخ ښه تعظیم ورته کاوه خو تر شا (پسې شا) به یې بد ور پسې ویل، څه یې کړي وای نور څه یې په وسه نه کیدل، مګر د ملک شاجهان اکا چې اوس مریض دی او تیمور اکا بیا هر وخت دعا ګویه ډیر وو.شپه تیره سوه سهار تر لمانځه وروست ،

د کلي امام خورا زورور او د اخلاصه ډک نصیحت وکړ د تاج ګل لالا او پایند اکا په خیر د سپین ژیرو(سپین ږیرو) خلکو خو بیخي اوښکې نه دریدلې پر پایند اکا به یې داسې اثر وکړی چې په ژړا کې به یې سګلي (سلګۍ) ورسره شروع سوې، ځکه چې ملا صاحب ډیر عالم او پرهیزګاره د طمعي خلاص سړی ؤ داسې نه ؤ چې کلیوال به بغل ګراوه ده چې ویل یو څه راکوي د چرسو یا تریاکو کښت او کرونده خویې بیخي نه خوښول ده به ویل زموږ په مذهب کې هر ضررمن او نشه ورکوونکی شی او د هغه استعمال (کارول) منع دي، داسې نه ؤ چې ټول عمر به یې یواځې د زکوة او خیرات خبرې کولې، چې خلکودې دا ګمان کړی وای چې بیا لکه چې مفلېسه (بې خرچي) سویدی، او نه یې یواځې د زکوة او خیرات خبرې زده وې بلکه د ټولني پر هر اړخ با علمه او با عمله انسان ؤ، نو ځکه یې خبرې پر خلکو ښې لګیدې، د نن په خپل نصیحت کې یې پر اخلاص اتفاق او ښو اخلاقو ډیر تاکید وکړی، ده اشارتًا دا وویل چې زقوم خان باید لاري ته راسي او دغه پردې میلمانه ډیر ژر رخصت کړي او په ډیره کنائي سره یې دا خبره هم وکړه چې باید د پتاو د کلي ملک خشنګ زموږ په کلي کې لاس ونه وهي، او نور دې زموږ په اړه ناولي خوبونه نه ویني، که زموږ خلکو اتفاق وکړی بیا به دی هم په پرون پسې ارمان کوي !

او په پای کې هغه خلک هم وغندل څوک چې بل خطا ایستلي وې پردو ته وفاداره وې او د بل په اشارو په خپل کلي کې بې ځایه اورونه بلوي (اشاره د برایي شپې اور لګیدوته وه)

دداهم وویل چې باید اول دیوظالم سره خبرې وسي، که یې نه ومنل بیا دې یوبندوبست ورته وسي داسې نه چې اول یې کور ته اور واچول سي، د دعا څخه وروسته کرار کرار ، خلک د مسجد څخه را ووتل، چا وچا به د ملا صاحب د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرو تعریف کاوه چي څنګه ښي خبري يې وکړې، خو د ځينو ځوانانو دا تلوسه وه چي ژر د برابيي ماښام د پيښې ځای ته ځان ورسوي چي دا څه پيښه وه يا د تاج ګل لالا پر دوکان په يوځه ځان خبر کړي، پدغه حال کي يو څو غټ هلکوان داسي پدېخوا را روان وو لکه دوی چي حال راوړی وي يوسف خان او نعمت هم پکښې وو د دوی په رارسيدو سره نژدې خلک پر راټول سوه تر څو يو څه ځيني واوري، ولاړوخلکو بيلې بيلې پوښتنې ځيني شروع کړې، خو شاګل اکا منت پر وکړ ی ويل ټول مه رغيږی يو ورته ګاييږی، تر دا وروسته يو څه خاموشي سوه، يوسف وويل: هو مورِ يو څه وختي ورغلو ځای ځای لا دودان پورته کيدل، دلته بنګوا اکا هغه د زقوم خان بزګر هم ولاړ ؤ دوی لکه چي شپه تر ناوخته پوري پر وهلي وه بيا نو سره تللي وو يواځي بنګو اکا د څوهلکانو سره مورِ دلته وليدی، د زقوم خان اکا ژرنده، هغه يوه کوټه، وچ اولانده بوټي داسي لولپه سوي وو وايم دا يې لاڅه کوې، پدغه حال کي يوسف څه ژرغونی غوندي سو، ځيني خلک وپوهيدل چي اوس لا يوه غمجنه پيښه بله هم سته، د يوسف خان د زړه له درده يو څه سترګي په اوښکو لندي غوندې سوې، دغه ګړی پر ولاړو خلکو څه اوږد سو، خو يوسف خان خبري ته ځان جوړ کړی ؤ، وايم پر هغه پسو مي زړه ډير درد وکړی چي دلته په اور کي سوځل سوي وو، وايم څنګه زحمتونه به وربانديِ تير سوي وي چي پر دوی باندي کيږ اور اخيستی ؤ او په ژوند سوځل کيده.

د دې خبري په اوريدو سره ولاړو کسانو ډير تشويش وکړی، شاګل اکا لا دا هم وويل: هغه د ملا صاحب خبره ده چي هسي د چا کور يا بل ځای ته اور اچول ندي پکار هسي نه چي د هغه دکور ماشومان يا حيوانان ورکي ونه سوځل سي، يوسف وويل: هو کاکا ستا خبره ريښتيا ده بنګو اکا وويل هسي مورِ د ټکانو په رغ راوينښ سو، وايم که لږ ساعت لانور تېر سوی وای بيا به يې نو د عياله سره پدغه اور کي کباب کړی وای، هغه مشر زوی می هم پر کور نه ؤ ژرنده خو د هغه پر غاړه ده زه دورځي د مځکي د کاره ستړی راغلی وم هسي د خدای (ج) فضل ؤ چي د ټکانو په رغ راوينښ سوم ما چي د کور ښځي او

(پنځم څپرکی:تاج ګل لالا څه شی نيوليدي)

کوچنيان د شا تر ديواله اړول، او ربيا په غرغنډو ؤ، د پسو بغاري مې په خپلو غوږو اوريدې چي د اور په لمبو کي سوځل کيده، خو خبره مې تر وس تيره وه، يو دووه پسونه چي بل ځای ترلي وو پداسي حال کي مي له مورِي څخه راخلاص کړه چي پر نيمی وريو يې اور بل وو، يوسف خان به لانور څه ويل چي شاګل اکا يې داسي خبره پريکړه، دغه بوټي اولرګي هم د انور خان د باغ وو چي يوار يې باغ ور وچ کړی وروسته زقوم خان د ملکيت دعوه په وکړه چي ناحقه شاهدان يې جاندو، او تورک وو، وايم دظلم پای خراب وي دغه دې چي کوم غازي پر پيښ سو چي هغه د بل د ونو(درختو) په بوټو کي ژرنده او غنم وروسول هسي مي پر هغه حيواناتو زړه وسوځيدی کني د ی د دې وړ دی چي خدای پاک پر ده اور بل کړي وای ښه سو، دا زما هيريږي چي ده ظالم د پردي باغ شني ونې وچي کړي بيايې دلته پرله کوړه (کوټه) کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر هغه جاندو او تورک مې زړه درد کاوه چې ناحقه شاهیدي به یې د ده پر ځای ادا کول، دوی ته یې هم هیڅ ورنکړه د دغه لړګیو کول (وعده) یې ورسره کړي وه هغه هم هغه دي په اور وسوځیدل، وایم خدای پاک دې مو د بل د حقه اوازاره وساتي دغه یې پای دی، د شاګل اکا دغه نصیحت اموزه خبري پای ته ورسیدي چې تاج ګل لالا د دوکان څخه موږک دان (تلکه) راویستی چې یو موږک په ځړیدی یو کلیوال مسخراچي ور باندې را ږغ کړه : تاج ګل لالا تا هم لکه چې یو ظالم نیولی دی که څه ؟ تاج ګل لالا خبره ور غبرګه کړه نه پوهیږم وروره چې غل دی که ظالم خو زما د پلیو اوګوړې بیخ یې را ویستی وایم دغه بلاوي په روږدي سوي دي اخیر به مې د سرمایې څخه خلاص کړي،

سمندراکا داسي د مسخري پرډول ورته وویل : ولې هغه سپیلنی نه ورته دودوې، تاخوبرایې ویل چې باره دې کلیوال سپیلنی دودوي ګوندي دا غله ورسره ورک سي ته ولې و موږکانو ته سپیلنی نه دودوې چې دوی ورسره ورک سي ؟

د دې خبري سره ټولو کلیوالو ډیر کلک او په خوندو خندل، لږ وروسته تاج ګل لالا وویل : سمندر لالا تا ښه خبره وکړه وایم زه هم هر ماښام دغه ښادمن ورته دودوم، وایم کله یې سهار هم ورته دودکړم مګر دوی زوی مړي هیڅ فرق نه ورسره کوي سهار چې دوکان خلاص کړم هغه دوی وي هغه معامله !

بس ګونې او پارسلان یې غاري غاري کړي وي زما په خیال دغه زموږ د زماني موږکان لاسپین سترګي سول، دغه یو موږک دان لا کله کله یو دانه مانه ځیني ونیسي خو ډیر نسي نیولا ، د تاج ګل لالا پر ساده خبرو یوار بیا کلیوال په خنداسوه ، سمندر اکا یوار بیا خبره ورغبرګه کړه تاج ګل لالا سپیلنی به دې کمزوری وي چې دوی نسي ورکولای ؟

تاج ګل لالا لږساه ونیول وروسته یې وویل:

څه ووایم چې سپیلنی به کمزوری وي او که دوی بلا وهلي بې شرمه دي چې نه ورکیږي، ته ودریږه چې بازار ته د سودا لپاره ولاړ سم هلته به د دې خبري پوښتنه وکړم هلته تجربه ناک خلک سته، یو چا راته وویل هلته په بازار کي ډاکتران هم راوتلي دي وایي و خلکو ته د موږکانو ګولۍ ورکوي، سمندر اکا بیاخبره ځیني ونیول، ښه تاج ګل لالا داګولۍ نو دا انسانان یا دا خلک خوري که یې په موږکانو خوري، که یې موږکانو ته ورکوي نو موږکان خو هغه دي په غاروکي پټ دي، تاج ګل دې خبري نورهم حیران کړی او په ځواب کي وویل:

یاره سمندر لالا ته خو هم لکه د خبرو پر غار چې ناست یې و هر شي ته دې پام وي، رېښتیاهم دا خبره ماته سر چپه ښکاري چې دا ګولۍ دي که دوا چې دا نو دوی بیا و چاته ورکوي، شاید دا خبري بې ځایه وي وایم موږکان وګوره او ډاکتران بیا نو موږکان ته څنګه نیسي چې دا ګولۍ او شربت ورکړي دا هسي هوایي خبر ي را معلومې سوې زه لکه چې یو چا خطا ایستلی وم، ما خوتاسي ته دا خبره وکړه خو تاسي یې بل ځای مه کوي بیا به خلک وایي چې تاج

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل لالا هم خورا زورور درواغ وایي، وایم یوه خبره به لا درته وکړم بیانو زه لاس پریولم دلته د یو شي نوم مي اوریدلي ؤ خونه په پوهیدم چي دا به د څه کار لپاره وي مګر ورته حیران ډیر وم دوی ویل دا په بازار کي راوتلي دي بس سوداميې ډیره ورکي بنده وه چي دا به څه شی وي، هغه نوم مي اوس هم سم ندی زده، بیا یې یوسف ته وویل، هلکه هغه څه شی نومیده چي ما یې پوښتنه در څخه وکړه ؟

یوسف وویل: انټرنیټ، تاج ګل وویل هم دغه ، دغه انټرنیټ دی که څه بلا زمایې اوس هم نوم ښه نه زده کیږي

،، تاواوریدل ،، ماګمان کاوه چي دا به د خوراک شی وي یا به کتغ پر پخیږي، خویوسف راته وویل: یه کاکا دا نه د خوراک شی دي نه کتغ پر پخیږي !

پدي کي خلک شیان ویني خبري کي کیږي داسي نوري بلاوي پکښي دي، وایم سمندر لال ته باور وکړه که به مي تر اوسه یازړه ته لویږي یا به په پوهیږم.

حاضر خلک هغه د چا خبره د تاج ګل لالا پر ساده خبرو نژدې د خندا مړه وو.

په اخر کي سمندر ښه په هنر ورته وویل: ښه دي تاج ګل لالا یو څه مجلس دې راته وکړی زموږ دې ښه ساعت راتیر کړی ته لاس پریوله هغه دوه دري هلکوان به سودا غواړي، خدای (ج) دې خوشحاله کړه هسي انور خان اکا ډوډی کړیده دغه د موړکانو او غلو نکل به هلته ماښام بیا تازه کړو ، اوس حاضر دمه د خدای په امان، د چا چي خندانه دریدل هغویو څه نور هم وخندل، لمر د غره سه را پورته سوی ؤ هر څوک خپلو کورو ته ولاړل.

محبت خان چي برابي ماښام د اور د بلیدو پر وخت د غوټی د باغچي څخه ډک زړه را ګرځیدلی ؤ تر ډیره د دغه نیمګړي دیدن په باره کي فکرونه ووهل، خو تر لاس وتلي ډېره وه هیڅ په لاس نه ورتله، یوار به یې په فکر کي دا ور وګرزیدل چي کاش دغه د اور واقعه نه وای پیښه سوي، یو څه ساعت خو به مو سره لیدلي وای یو څه مجلس به موسره کړی وای، یو څو د ناز ګیلي به مو هم سره کړي وای، خو وروسته به یې بیرته خپل ځان ملامت کړی، ښه ته نو کله په ګیلو پوهیدي خو هسي په مازې خبره په ورځو ورځو ځیني خوابدی کیدې، نن به بیا په مازې خبره ورسره خوابدی سوی وای، خو تر دغه به دې لا طبیعت خراب وای، څه بس په دغه کي به مې خیرؤ.

تر ناوخته یې دغه چورتونه وهل چي اخیر خوب د دغي غمجني دنیا څخه سترګي ورپټي کړي، یوسف خان نن دلته ورسره پاته سو ځای یې د ده تر څنګ هوار ؤ د هغه هم ډیره سوداکي بنده وه چي داسي نه د شپي بیا ولاړ نسي، خو چي کله بیده سو ، بیا نو هغه هم ارام ته زړه ښه کړی، محبت خان اوس ډیر ښه خوب ویني یو ډیر ښه ځای وي د نژدې غره لمن او شاوخوا غونډۍ په شنو وښو پوښلي وي رنګا رنګ ګلان یې ډیر ښه ایسیږي دلته یو ښه باغ هم وي محبت خان د دې باغ په دروازه کي ولاړ وي او د غوټۍ انتظار کوي، په باغ کي د روانو اوبو او الوتونکو مرغانو اوازونه که څه هم ډیر زړه وړونکي وو خو دده به ډیر فکر نه ورکي بندیدی، ده د خپل کار انتظار کاوه خولږ ساعت

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته غوټۍ هم د یوې خوا رانبکاره سوه په لیدو یې ډیر خوشحاله سو خو دی د شرمه کښېنته وګوري، او د باغ د ولي پر غاړه کښېنېي، داسي معلومیدی لکه د یوه نظر کتوسره چي یې خپل د مخامخ کتو ټول توان له لاسه ورکړی وي د هغې د غټوسترګو کج باڼو ګانو ګلابي مخ او ښې څوانۍ او لیونۍ مینې سره یې دا ګړی لکه چي د سترګو جنګ نسو کولای او پدې جګړه کي ځان ورته تسلیم ښکاره سو، دا هم راغله او د ولې په دا بله غاړه ورته مخامخ کښیناستله، دی په اوبو کي د غوټۍ ښیري یاعکس ته ګوري او دا مخامخ ده ته ګوري، دې ځان د مخامخ کتلو د جګړي یا مقابلي بریالۍ یافاتحه اوملاله بلله، نو ځکه ځان ورته غښتلی معلومیده.

محبت خان لا دغه خوب ویني چي دی د یوه ښایسته باغ د ویالي پر یوه غاړه اوغوټۍ یې پر دا بله غاړه ناسته ده، یو څه ساعت لا غوټۍ دغه مخامخ نندار ه وکړه، مګر ده لا هغسې کښېنته کتل، اخیر د دې له توانه ووتل، او د ویالي اوبه یې وربانديو پاشلي خوکله چي دې د دوهم ځل پاشلو کوښښ وکړه محبت خان یې لاس تکیه کړ او د مخامخ کتو توان یې به ځان کي پیدا سو، یو څه ساعت یې څه مجلس او د ناز ګیلې سره وکړي اخیر د باغه راووتل د یو ې غنډۍ وسرته وختل هره خوانښه شنه، اوبه وښو پوښلي وه، ښه نظاره وه، یو څه وخت لا نور تیر سو که ګوري چي پدې خوب کي هغه د ده سپیني کوتري او ګوډسپی هم راسي دوی یې په لیدو ډیر خوشحاله سي، یو ږغ بل هم پیدا سي محبت خان د ځایه ولاړ سي ښه ډیر خلک ویني چي د دوی پر خوا را روان وي دی یې په لیدو ډیر حیران سي نه پوهیږي چي دا خلک د کومي خوا را پیدا سول او ولې پدې خوا داسي چټک را روان دي، غوټۍ هم دغه ننداره ورسره ویني خلک د دوی پر خوا وارپه وار نژدي کیدل خو محبت او غوټۍ یې په مطلب نه پوهیږي پر یو څه فاصله ودریدل، د خبرو اجازه یې وغوښته محبت خان د خبرو اجازه ورکړه د خلکو څخه یوه نفر په ډیر ادب او احترام خبرې شروع کړي د څو خبرو په اخیر کي یې ورته وویل: ته زموږ مشر او پاچا یې او دغه درسره بي بي زموږ شهزادګۍ ده « د راغلو خلکو وینا ته محبت خان او غوټۍ ډیر حیران ولاړ سي اخیره دا خلکو ته ووایي زه مو پیژنم نه او تاسي وایاست ته مو پاچا یې زه نه پوهیږم چي زه څنګه ستاسي پاچا یم هغو ورته وویل: کله چي زموږ د وطن پاچا مړ سي نو موږ دریمه ورځ دې غنډۍ ته راسو چي هر څوک دلته ناست وي بس هغه زموږ پاچا سي او موږ یې د ځانه سره بوزو، اوس هم نن دریمه ده چي زموږ مشر« پاچا» مړ دی نو نن راغلي یو چي ته

راسره ولاړ سي او زموږ پاچا سې دا خبرې چي محبت خان واوریدې لا ډیر حیران سو پدا خوب کي دا فکر کاوه چي شاید دا به ته خوب ویني، اخیر ده ورته وویل چي زه پاچاهي نسم کولای زه په لږ خبره خفه کیږم او په لږه خبره خوشحالیږم تاسي ولاړ سي داسي څوک پیدا کړی چي د ده په پاچهۍ کي د ورځې پنځوس پنځوس کسان وژل کیږي او د ده ګرسره هیڅ فکر نه په خرابیږي بلکي د خلکو وژل به د ځان ګټه بولي او د خپلې پاچاهۍ بقا به یې بولي، زه د پاچهۍ نه یم، مګر راغلو

(شپږم څپرکی:محبت څنګه پاچاسي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلکو دا اسرار کاوه چي نه ته زموږ پاچا يې ځان به نه را ښځه خلاصوې، او د خبرو ښځه يې داسي معلوميده چي که په رضا نه راسره ځي په زوره دې بیايو ، ګوډ سپی هم د محبت تر ښنګ داسي دوګامه ولاړ ؤ صرف يې قوماندي ته انتظار کاوه.

«اخیر دی خبره ورسره ومني او ورسره روان سي هلته په رسيد يو محل د ده د کور لپاره ټاکلی وي غوتۍ هلته ولاړه سي او تر ښنګ يې بل محل وي چي پاچا پکي کښيني، اوس هلته ډير خلک راټول سوي وي څو نفره د محبت خان پر سر د پاچاهۍ خول (يوه خاصه خولۍ) ور په سر کړي اوټول حاضرين مبارکي ورته ووايي، يو څه عسکر يې سلامي وکړي، محبت خان نه پوهيږي چي دا خوب دی که حقيقت خو دی دا خوب ويني، اوس يو نفر چي دوی يې بيانګر(وياند) بولي و پاچا محترم ته د ده کابينه يا وزيران ور معريفي کوي دا نو يوه داسي ښونفريزه ډله عليده ناسته ده جګي خولۍ يې پر سر دي ملاوې ټينګي ترلي دي ته چي وا اشر ته ځي، محبت خان ته هم دا هر څه عجبه ښکاري، د وزارتو لپاره هم دوی خپله خلک ټاکلي دي، بيانګر اوس يو نفر راولاړوي او د پاچا ښځه يې د وزارت لپاره تا ئيد غواړي، يو نفر يې د راولاړولو سره داسې معريفي کړی:

دا سړی په هيڅ نه پوهيږي او نه يې پخوا کومه سرمايه درلوده خو اوس خورا معتبر شخصيت دی، دی به وي د پلو اوسړکانو د خرابولو وزير،

پاچا صاحب وويل: دا ښنګه وزير دی چي يوار په هيڅ نه پوهيږي او بيا د پلو او سړکانو د نړيدو يا خراپيدو کار په لاس ورکوی دا عجبه نده ؟

زموږ په وطن کي خو د بيا روغونې يا د تعميراتو وزارت ؤ چي دغه لارې او سړکونه به يې جوړول، دا تاسي بيا ښنګه نوم پر ايښی دی ؟

بيانګر وويل: پاچا صاحب محترم موږ بيخي برابر او سم نوم پر ايښی دی ستاسي نوم نه دی برابر که ته فکر وکړي چي ستاسي د تعميراتو يا بيا روغونې د وزير په دور کي به چيري جوړ سړک وي، بلکې نه به وي، نو دغه د لارو د خرابولو د وزير نوم ډير ور ته په زړه پورې اوبرابر نوم نه دی؟ محبت خان ((يعني د خوب پاچا)) هم د قناعت لپاره سر وښوراوه او دا وزير يې د خپل وزارت لپار ومانه، بيانګر صاحب بيا بل نفر را ولاړ کړی او داسي معريفي کړی: دا تاج ګل لالا نو ميري پخوا يې د کلي دوکانداري کړيده ګوره، پلي، ګلتان، وچه ډوډۍ دا هر څه ده رانيولي او خرڅ کړي دي نو د کار زياته تجربه لري دغه جناب (تاج ګل لالا) موږ د تجارت لپاره غوره کړی دی، باچا صاحب ښه په غور ورته وکتل چي دا خو هغه زموږ دکلي دوکاندار دی او دلته د تجارت وزير جوړيږي دې سرچپه کيسي ته ډير حيران تللی دی د لږ خاموشي وروسته يې تاج ګل لالا ته وويل دغه د تجارت وزارت دې خوښ دی که نه ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاج ګل لالا وویل: پاچا صاحب که ستا امر چلیږي نو زه خو په کلي کې لا په خرڅولو او رانیولو سترې وم ګرده ورځ به دکلي کوچنیان راباندې را ټول وو او یوه به مې نه دوې کیدی، اوس که ستا خوښه وي د خزانې وزارت په لاس راکړه چي یو څه په لاس راسي پاچا هم د ناستو خلکو په خوښه دی د خزانې وزیر کړی ویل ښه دي پرده خوارکي هم ډیرې غریبي تیري سوي دي ګوندي ناره یې خدای (ج) واوري او یو څه په لاس ورسي یو بل وزیر یې څه دا رنګه ورته معریفي کړی: دغه نفر چي پلار یې پخوا د پسو په ګنج کې بزازي (یعني د پسو د رانیولو او خرڅولو کارکاوه) کول او اوس د مځکو او جایدادو خاوندان دي، او پخپله جناب« معریفي سوی وزیر» د قانون زده کړه کړیده او بیداره انسان دی، دغه جناب د سرکاري مځکو د غصب (قبضه)کولو د وزارت امیدوار بلل سوی دی، محبت خان (په خوب کي پاچا)پوښتنه وکړه دا بیا څنګه وزیر او وزارت دي چي سرکاري مځکې به غصب (قبضه) کوي بیانګر صاحب (ویاند/ترجمان د شاهي محل) وویل: هو دغه جناب خو د قانون زده کړه ددې لپاره کړیده چي دی وکولای سي په ډیره اساني سره سرکاري جایدادونه پر خپل نامه راواړوي ځکه چي ده ته د قانون لاري معلومي دي، چاته چي قانون نه یې معلوم هغه خو دغه کار نسي کولای هغه به د تل لپاره د سړک پر غاړه پیاز او پټاټې خرڅوي !

پاچا صاحب ته خبره معقوله ښکاره سوه نور یې څه ونه ویل او دا ښاغلی وزیر یې ومانه (تائیدکړي) ، بل نفر د پاچا مخ ته راولاړ کړل سو او داسي ورو پیژندل سو: داکس بیا یو کلیوال څوک دی خورا ښه تجربه لري ډیر وخت د حکومت سره په رابطه کې ؤ، خورا ښه خدمتونه یې دوخت د حکومت لپاره کړیدي ده ته اوس د حالاتو د خرابولو وزارت ورسپارل کیږي ولې چي دی د دې کار ښه تجربه لري، پاچا (محبت خان) وار په وار و دې خپله پاچاهۍ او دغه وزیرانو او وزارتو ته حیرانیږي نه پوهیږي چي دا اوس دی خوبویني اوکه دا خلک لیونیان سویدي.

هغه د شاهي محل بیانګر (ترجمان) د پاچا په حیرانتیا پوه سو نو یې د دې وزارت ګټې یافایدې ورته بیان کړې، هو جناب والا د دې وزارت ګټې پدې کې دي چي کله کله په لوی لاس (قصدا)د ملک یوه برخه کې حالات خراب کړل سي، نو د هغه علاقې خلک بیا د حکومت څخه د ډیرو شیانو مطالبې نسي کولای، صرف دا غواړي چي ورځ یا شپه یې په خیر تیره سي، او یوائې د ملک و سردارانو ته اساني او اسانتیاوې ورپاته وي او دوی ورکې د مزو او خوند ژوند وکړي، او بس ، نو دغه ښاغلی د دغه وزارت لپاره ښه موزون (برابر) شخصیت دی ځکه چي دی پدې رشته (مسلک) کې اوږده تجربه لري او دجناب وزیر صاحب بیا پدغه وزارت کې دا ګټه ده چي کله یې په یوه علاقه کې حالات خراب کړه مثلا د ده د روزل سوو خلکو په ذریعه بازارونه و سوځل سي یا یې ګنا خلک ووژل سي، نو بیا دی سیمې ته د خواخوږي او همدردي لپاره ورسي او د هغه خلکو سره د مرستې یا کومکو اعلان وکړي او څو نورې غټې خبرې هم وکړ ي، او پر راټول سوي خلک د ده د زنده باد زنده باد نارې وهي، او خورا ورڅخه خوشحاله سي، کله چي دغه خلکو ته مرستې ورلیږل کیږي نو د جناب وزیر صاحب هم لاس ورکې خلاص وي او ډیره فایده یې ده ته هم ورسیږي، پاچا صاحب د خپلې مجبوري او کم اختیاري له وجې دې خبرې ته هم د قناعت سر وښوراوه او دا وزیر هم د خپل وزارت لپاره په درنو چک چکو ومنل سو اوس یو بل نفر د خبرو د وزارت لپاره را

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړ سو، پاچا صاحب پوښتنه وکړه: دا وزارت د څه شي لپاره وي ؟ بیانګر وویل: جناب والا دا وزارت یوائي او یوائي د تشو خبرو لپاره وي او په عمل کي هیڅ هم نه وي.

پاچا وویل: که زه سم پوه سوی یم دا به خلک یا ؤ لس غولوي، (خطاباسي)همداسي ده، بیانګر وویل: هو همداسي ده دنبني مینځ دي وویشتی، وروسته یو څو ښه شریفه کسان دنورو وزارتو لپاره وټاکل سوه یوائي دکورنیو چارو او دفاع وزارت پاته سو، دغه وخت محبت خان (په خوب کي پاچا) وویل:

ددې دواړو وزارتو لپاره زه یو شوک ټاکم اودادی زما ګوډ سپی، چي ډیر کمالات لري اول دا چي دی خائن ندی او نه خیانت خوښوي بل په خپله علاقه کي پردي پرانګان یامرداره خواره هم نه پرېږدي او نه وپردیو ته وفاداري لري، د دي خوبیو په بیانولو سره یې هیچا هم مخالفت ونکړ او دا دوه وزارتونه ده ته وسپارل سوه، خو پاچا محبت خان دا فکر کوي چي زه ځنګه پاچا سوم او دا ځنګه خلک دي عجبه وزارتونه دي او عجبه وزیرانو ته وسپارل سوه، خدای پاک دي خیر ورپیښنوي چي اخیر به یې ځنګه وي بس دخوب کار دی او دی پدا خوب کي پاچا وي (محبت خان) خو دافکر ورسره وي چي دغه دپوځ مشر ته دي دیلي وای چي لږ یې دغه وزیران او وزارتونه ورسم کړه ځکه چي پوځیان او دپوځ مشر یې خورا ښه معلومیدي، بس پدا خوب کي داسي وي لکه یوه شپه چي تیره سي پدا سهار دملک خلکو خورا جشن جوړ کړی وي چي هو زموږ د ملک کابینه او وزیران خو په خیر وټاکل سوه اوس به نو زموږ خلک او ملک ښه د ترقي او پر مختګ په لور روان سي دغه جشن ته پاچا صاحب (محبت خان) او دملک ټول وزیران راغلي وي، پدغه حال کي یو شوک پاچا صاحب ته ووایي په کلی کي چي نوم یې لوړ کلی دی هلته تیره شپه اور لګیدلی وو، ددې خبري سره محبت خان (په خوب کي پاچا) ناري کړي چي وې دا خو زموږ کلی دی په زوره زوره ناري وهي چي هلې هغه د دفاع وزیر (ګوډ سپی) څه سو پدغه نارو کي محبت خان د خوبه را ویښ سي او دغه ناري وهي چي هغه زما د دفاع وزیر څه سو، لا خو د خوبه دی او د ځایه ولاړ سویدی او د کوټې ددروازې لور ته روان دی چي یوسف خان تر لاس ونیوی، او ورته ویل یې چیري وه ستا پاچهي چي د دفاع د وزیر ناري وهې بیا څه درپیښنه سوه خوب دې لیدی که څه چي لیونی لیونی کیږې؟

د دې خبرو سره محبت خان پوه سو چي هسي خوب مې لکه چي لیدی که څه، شاوخوا یې وکتل نه پاچهي وه نه هغه وزیران، بس یو خوب ؤ خیال ؤ ښه ورمعلومه سوه چي په خپل کور کي دی، کلیمه یې وویل یوسف خان اوبه ورکړې چي وڅښیي، لږ وخت لا نور تیر سو د سهار رڼا هر لور ته خپره سوه یوسف د سهار د لمانځه او اوداسه ورته وویل او خپله یې هم دا بندبست وکړ ی ،اراده یې وه چي یو څه وختي هغه د برایي د اور د لګیدو ځای ته ورسي چي څومره تاوان پیښ سوی دی هغه ؤ یوسف خان د اور ځای ته تر لمانځه وروسته ولاړی او بیا د تاج ګل لالا پر دوکان یې و خلکو ته د دغه پیښي حال ووایه چي د زقوم ژرنده یو پردی ټکتر څو ګونې غنم او څو پسونه پدغه اور کي سوځیدلي ؤ

(c) ketabton.com: The Digital Library

محبت خان هم اودس او لمونځ ادا کړې، خو د برايي په حالاتو کې ډېر فکر بند ؤ يوار به يې دغه واقعه راواخيستل چې دی برايي ماخستن د غوټۍ خاصي باغچي ته ورغلی او بيا په کلي کې اور ولګيدی او نصيب د مجلس نور نه ؤ پاته تقدير بله پاڼه (ورقه) واړول، ولې چې محبت خان د خسر په اشاره دوولس شپې مخکې هغه پوليس افسر اميد خان بوتلی کله چې په هغه شپه لنډک او ملګرو يې لار د محبت خان پلار انورخان ته نيولې وه خو هغه لنډک خپل پلار يعني د زقوم خان ورور او خوريي پدې اشتباه وويشتل چې دوی ګمان کاوه چې دغه راوان سپين موټر به د انورخان وي مګر تازي خپله هوسۍ (وسۍ) ښکار کړه

محبت خان دوولس شپې بعد انور خان را ايله کړې ولې چې انورخان هم مازې سرې نه ؤ د ډېرو زوورو خلکو سره يې شناخت ؤ، محبت خان دوولس شپې په بند کې تېرې کړې او نن يې اوله شپه وه چې کور ته راغلی ؤ.

تير ماخستن هم د غوټۍ له باغچي څخه تش لاس راغلی ، ولې چې د دغه ملاقات د قضاء کيدو لوی لامل (سبب) هغه دکلي په يوه څنډه کې د اور لګيدل وو ، ښه ناوخته چې محبت خان بيدېږې بيا دی يو ناولده (نابلده) خوب ويني او پدې خوب کې دی پاچا سي، ((پدغه شپه يوسف خان د محبت خان نژدې ملګری او همزولی هم د دوی کره ميلمه ؤ)) نن سهار يې ډېر فکر پدغه خوب کې بند وي چې داڅنګه زه پاچا سوم لږ ساعت به يې لا دغه فکر نه ؤ کړی بيا به يې ويل دغم پاچهي دې سي،خو هغه زموږ مجلس يې را خراب کړی هغه زه او غوټۍ چې د يوې ښائسته غونډۍ پر سر سره ناست ووڅو د ناز ګيلې مو لا نه وې سره کړې چې بيا دغه ليونيان «يعني هغه خلک» راغلل او ويل يې ته زموږ پاچا يې.

بيا به يې پر دغه خلکو هم زړه وسو چې دا څنګه خلک وو څنګه چپه او راسته وزيران او وزارتونه يې وو.

د سړکانو او پلونو د نړولو وزير، د حالاتو د خرابولو وزير د ځان سره به د دغه وزيرانو او وزارتو په نومو خندا ورغله، او بيا به هغه خپل ګوډ سپی په ياد ورغلی لا به په تعجب کې سو، چې هو دی خو ما دکورنيو چارو او د دفاع وزير وټاکه، بيا به وهغه خلکو ته حيران سو چې دوی خواران خو هم خوشحاله وو چې زموږ د ملک کابينه او وزيران خو وټاکل سوه، پر دې به يې ډېر فکر وکړ او پر دا خلکو به يې زړه وسو بيابه يې وويل چې ته وا دا خوب ؤ او که پيريانانو چيرته بيولی وې.

لږ خو به يې د پيريانانو خبره زړه ته ولويده چې کيدای سي دا به پيريانان وو ، ولې چې زموږ دکلي دوکاندار خو هم هلته ؤ، دی خو په کلي کې د پيريانانو خورا ډېرې خبرې کوي کله وايي ما سپيلنی راوړی دی کله وايي زه د پيريانانو د پاره سپيلنی دودوم، ده لا دغه فکرونه وهل چې د کوره څخه يو کشر د خاله زوی يې د سهار چای را وړی لمر هم تر غره راپورته سوی ؤ، چې يوسف خان هم راورسيدی هغه هم موقع غنيمت وبلل ولې چې مشران دلته نه وو راغلي پر محبت خان يې د مسخرې په ډول ږغ کړه چيري دی هغه د دفاع وزير دې، محبت خان پوه سو چې زووره

(c) ketabton.com: The Digital Library

حمله يې دربانديې وکړه دلته دوه درې همزولي نور هم ورسره ناست وو ، نو ځکه په نرمه خندا ورته وويل ته راسه چاى تياري دى بيا به يې در وښه يم «تر څو نوره رسوائي جوړه نسي مطلب يې دا ؤ»

اوس لا بيغمي ده نور څوک ندي راغلي بيا به وار نه در رسيږي، دلته يوسف خان لا بله خبره نه وه کړي چي اسد وويل څو نفره مشران راغلل هغه د مشرانو په کوټه کي دي ما هغوی ته هم چاى وروړى.

جان اخښي (اشاره د محبت پلار ته) راته وويل: چي بيا ده ته وواېه چي دې کوټې ته راسي دا مشران د مبارکي لپاره راغلي دي، پدغه وخت کي يوسف خان داسي په نزاکت ورته وکتل ګويا ورته وايي چي په شي نه يې خبر يواځي دې هغه خپل سبق په فکر کي ګرزي او بس.

محبت خان هم نه غوښتل چي ورسره مقابله وکړي، ولې چي يوسف خان هم د انډيوال په خير ډير وربانديې ګران ؤ ، د ده په هر غم کي ډير ورسره ژړلي وو ، او په توره شپه به يې د ده څخه ځان نه سپماوه (نه دريغاوه) يواځي به يې د شفقت سترګي ور اړولې او دغه د ميني دکتو سره به يې يو څه ورته ومسل (نرمه خندا يا د خندا شکل) او يوسف ته دا اشاره کول چي اوس نور څوک ناست دي کله چي سره يواځي سو بيا به دغه راز درته ووايم، دغه وخت د ده د خاله زوى بيا ورته وويل ستا لکه چي هير سو جان اخښي (انورخان اکا) غوښتي !

محبت خان هم د چايو ګلاس پر مځکه کښيښاوه او يوسف ته يې هم وکتل تر څو دى هم ورسره ملګري وکړي، دواړه د مشرانو کوټې ته ورغلل د سلام ويلو وروسته يې د کليوالو سره د لاس روغبړ وکړ، مګر محبت خان پدې وخت کي دوه د چايو ډک ګيلاسونه چپه کړل خو ښه وو څوک په ونه سوځيده، پلار يې منت پر وکړ: پښو ته ګوره ستا فکر چيري دى چي ګيلاسونه يو په بل پسي چپه کوې.

رينښتيا هم د ده فکر د برابيې ماښام په ليدلي خوب کي ؤ ، وروسته دواړه يوې خوا ته کښيناستل« اسد خان هم اوس دې کوټې ته راغلى ؤ ډير خدمتي هلک دي بې له څنډه د ميلمنو چپه سوي ګيلاسونه بيرته د چايو ورډک کړه، په راغلو کليوالو کي د تاج ګل لالا پلار نادر ماما هم راغلى ؤ ، که له يوې خوا پخوانى سړى ؤ ساده مجلس يې کاوه د بلې خوايې د سترګو ديد هم داسي کم ؤ چي هسي به يې خپله لاره په وړه.

ده هم بې واره لاس هسي يوې خوا ته ونيوى او انور خان اکا ته يې پخپل ساده انداز داسي وويل: ښه نو دا هلکوان يې دواړه بنديان کړي وو ؟

دا خبره نادر ماما په داسې حال کي وکړه چي لاس يې نورو خلکو ته نيولى ؤ ، انور خان اکا ورته وويل: نادر ماما تا لاس شاولي او مراد ته نيولى دى دوى لرِ ها خوا ته ناست دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نادر ماما وویل : کاکا زه خو سم ځوک نسم لیدلای ما چي ویل دغه دي، انورخان اکا دا هم ورته وویل دواړه نه وو بندیان دغه یو هلک بندي ؤ.

نادر ماما وویل: ولي اوس زموږ سره دوو کسو روغبړ نه وکی ؟

انورخان اکا وویل: هو دوؤ نفرو روغبړ وکی دا دوهم هلک د شادولا اخښي زوی دی، هغه نه ؤ بندي.

نادرماما وویل : توبه توبه ! ماغزه مو کار نکوي ما چي ویل دواړه بندیان وو ، ښه دي خدای پاک; دې در وساتي، شپه راځي خو خوشحالي نه راځي !

یو بل کلیوال چي د چایو ګیلاس یې په لاس کي ؤ او د خبرو کولو وار ته یې کتل داسي محبت خان ته وویل : ځو شپې دي هلته تیري کړي ؟ محبت خان اوس هم د برابي په خوب کي غرق ؤ هسي ناپامه یې داسي ځواب ورکړی: زما په خیال یوه شپه وه داسي ناولده (نابلده) ځای ؤ او هغه خلک یې هم داسي ناولده (نابلده) ؤ مانه پیژندل یو تاج ګل لالا هم پکښي ؤ .

«محبت خان چي مجلس داسې سرچپه شروع کړی یوسف خان یې لاس په لاس کښیکښی تر ځو یوځه په هوش کي سي، ناست خلک هم حیران سوه چي دا خو موږ د ډیرو شپو د بندي کیدو اوریدلي وو او دی وایي یوه شپه وه، او بیاتاج ګل لالا نو کله هلته ؤ هغه خوهره ورځ پر دوکان وي، دا خبري هیڅ سر نه سره خوري، نادر ماما یې هم داسي هیښ کړ چي دا تاج ګل خو به تازه چا نه یې بندي کړی، دا هلک څنګه پرته (چپه) ږغیږي، خو دا هر څه حیرانتیا دیوسف خان په خبرو سره یو څه کمه سوه هغه وویل:

برابي د ده یو څه لکه چي تبه وه مابنام هم دخوبه چپه چپه ږغیدی بس هغه دتبې اثر دی، دی چي وایي نن دې پر کور ځوومه شپه ده داسي پوښتنه چا راځخه وکړه، یو څه مریض(ناروغه) دی.

انورخان اکا هم بې له دې چي خبره دې نوره ځنډ پیدا کړي د محبت خان ماما شاولي ته یې وویل: شاولي اخښي ! نن خو ما ستا لپاره یو کار په نیت کي ؤ خو اوس لکه چي دوه کارونه سوه ، شاولي هم د ده خبرو ته متوجه ؤ، انورخان اکا وویل:

اول خو به په هغو ولاړو پسو کي یو حلال کړي نور کار به یې سمندر او هغه نورو هلکوانو ته ور پریږدي، ته به دي خوریي (محبت خان) هغه د بازار ډاکتر ته وروليې نور که د کور څه ترخه یا خواږه(دکور سودا)پکار وه هغه به هم له بازاره درسره راواخلي چي مابنام به دکلي خلک زموږ کره میلمانه وي، شاولي ماما چي خبره شروع کول یوار یې خوریي (محبت) او بیا یې د چا یو ګیلاس ته وکتل او دا سي وویل: سمه ده اخښي ! بس دغه نیم ګیلاس چای به لا

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړم نو به زه هم لاس په کار سم، نادر ماما ته هم د خبرې وار ورسیدی، او داسې پوښتنه یې وکړه: انور خان لالا دغه هلک ته دې واده کړی دی که نه ؟

انور اکا هم خبره په ډیر چورت وکړه یا نادرماما نه می دی ورکړی ور وه به یې کړم «نادر ماما د تاج ګل لالا پلار، او ډیر ساده مجلس به یې کاوه کله کله خو به یې خبره هم ژر له یاده وتل(هیریدل)»

خو د نادر ماما مطلب نه ؤ پوره سوی او پاته خبره یې داسې وکړه: انورخان لالا که زما په خوله کوې بس دغه غم یې ژر خوره کنې تر دغه به ډیر لیونی سي، هغه څه زمانه مخکې هم زموږ د کلي یو هلک لیونی سوی ؤ که دغسې دکوره ورک سو خو چې زه په هغه هلک خبر سوم خلکو ویل پلار واده نه ورکوی، نو که زما منې دغه فرض یې ور ادا کړه وایم که یې دغه مرض ؤ رک روغ به سي، وایم بیا به یې په سر کې لا نسې درد ،« همدغه محبت ؤ خو نادر ماما یې د خپلې سیپن ږیرتیا ، ساده ګې اوهیرې له کبله نسې پرله برابرولای » د نادر ماما د دې خبرو سره انورخان اکا او ناستو خلکو یو څه ومسل (د نرمې خنداشکل) یوسف خان هم و محبت یوه پټه نوکاره ورولګول، یو څه یې په څنګ وواهه چې نادر ماما خو دې هم په مرض پوه دی ، موږ خو یې ساده بولو خو ده د ښې مینځ وویشت.

مخکې تر دې چې بله خبره دې څوک وکړې شاولې ماما یوسف ته اشاره وکړه چې محبت خان درسره را ولاړ کړه، او دوی پخپل کار پسې ولاړل، پدغه حال کې انورخان اکا اسد خان ته وویل: هلکه د نادر ماما ګیلاس ورډک کړه، نادرماما هم وویل: وایم پدا ډیره موده مې داسې ښې چای نه وې کړې نه مې دغسې خوند پر اخستی ؤ، یو څه موده مخکې د هغه نورو خوریانو کره تللی وم د هغو شلومبې هم دغسې خوندوري وې !

لکه دغه ستا دکور چایې ته یې راتوی کړه پر ځوانې دې برکت سه !

د نادر ماما د ساده خبرو سره کلیوال عادت وو ډیر بد یې نه په ورل بلکه لا به یې ساعت وربانده تیریدی، د نورو خبرو وار لا نه ؤ راغلی، چې کوټې ته یوه ډله نور کلیوال راغلل دکلي ملا صاحب او تاج ګل لالا هم پکښې وو روغبړ وسو هر څوک یو ځای کښیناستل دکلي امام او نورو خلکو انورخان اکا ته د محبت خان د را ایله کیدو مبارکي وویل چې په ځواب کې انور خان اکا دوی ته خیر یوسې او دکور ودانې کلیمې وویلې، د دوی تر مینځ کلیوالي مجلس شروع سو یو وار به یې د برایې د اورلګیدو پر پیښه خبرې روانې وې، او بیا به چاوچا ملا صاحب ته د ده د نن جذباتې وینا(تقریر) ستاینه وکړه ویل به یې وایم ملا صاحب نن د ظالمانو خلاف ډیر ښه وږغیدې او د دوی خلاف دې سختې خبرې وکړې وایمه شاباس !

ملاصاحب هم ددې خبرو لمن ورسره اوږده کړه او د خپلې وینا په رڼا کې داسې وویل: هو باید د ظالم مخنیوی وسي، که چیرې دغسې ورته کښینو ،نو خو ظالمان به زموږ په کلو او کورورانټوزې دا څه حال دی چې نن هیڅوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر خپل کور په امن ندي، داخو هر څه ددې کلیوالو د بې اتفاقۍ له لاسه دي چې یو وایي زه یې څه کوم او هغه بل وایي زما یې په څه !

د ملا صاحب خبرو ته کلیوالو د قناعت سر ښوراوه، چې ریښتیا هم موږ ملامت یو، چې یو د بل خبرې ته مو غوږ نه نیوه د هر چا پر خپل سر زور ؤ نن یې نو انجام دا سو چې کله د انورخان باغ څوک ځیني لاندې (قبضه) کوي او کله یې لنګه غوا غلا کیږي.

شاولي ماما هم پسه دکوټې د حویلي په یوه څنډه کې حلال کړی نور کار یې سمندر لالا اونورو کشرانو ته ور وسپاره تر څو دی محبت خان ډاکتر ته بوزي په اول کې محبت خان هم دې ته تیار نه ؤ چې ډاکتر ته ولاړ سي مګر یوسف خان چې مجبوره کړی بیا یې نو انکار نسو کولای، یوسف دا هم په پټه ورته وویل چې که دې د مکتب (سکول) خیال وي چې زه به هلته ولاړ سم څوک یا څوک (غوټۍ) به ووینم دا خیال دې د فکره وباسه ولې چې نن د رخصتي ورځ ده هغه ستا وزیر دفاع (ګوډ سپی) لانه معلومیږي نن رخصتي ده بس ولاړ به سو تر ډاکټره نوري خبري به بیابل وخت ګورو.

محبت خان ته نور د ویلو څه نه ؤ ورپاته او ډاکټر ته سره رهي سوه، په اول سر کې لا د شاولي ماما دا خیال ؤ چې کار و ځان ته څه اسانه کړي، غوښتل یې چې دغه د دوی دکلي ډاکټر ته یې ورولي یا یې هغه بل ډاکټر فدا چې اوس په ډاکټر پیدا مشهوره سوی ؤ ورولي خو هغه یوسف ورته وویل:

شاولي ماما ته عجیبه سړی یې ! ولې هیر دې سو هغه تیمور اکا چې ویل چې هغه د بازار یا د ښار پوه ډاکټران وایي چې تاسې کلیوال د هر چا څخه دوا اخلی او هغه ډاکټران بولی نو ځکه مو علاج نه کیږي، دا یې لاڅه دغه زموږ د کلي ډاکټر خو تر وخت تیرې دواوې (درمل) خرڅه وي، او بل انسانانو او حیوانانو ته کله کله یو رنګه ستنې(اینجکشن) ورلګوي، ولې هغه ستا وراره دې هېر سو لونګ مسکین در ښه یم هغه مار وخواړی خو زموږ دکلي ډاکټر صاحب د زکام ستني ورلګولې، هغه ؤ چې لونګ مسکین هغه ګړی مړ سو او تیمور اکا ورته وویل دغه ستن خو دې هغه بله ورځ ما ته د غوا لپاره هم راکړه.

خو شاولي ماما د یوسف خبرې ته دا رنګه ځواب ورکړی هغه خوزموږ د کلي ډاکټر وویل دا ستني ډیرې پخوانۍ دي اوس نه پیدا کیږي، شاولي ماما وویل ولې پخواني شیان تر دا نورو ښه نه دي ؟

یوسف پر وخندل: یاره شاولي ماما څه درته ووایم نو ر یا ځیني شیان به پخواني ښه وي خو هر شی پخواني ښه نه وي ، بیا نو دوا او درمل دا خو چې تر وخت تېر سي بیا دګټې پر ځای زیان (تاوان) لري، شاولي ماما ته نور ځواب نه ؤ ورپاته نو یې داسي وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاره یوسف جانه ! تاسي چي سبکونه (سبقونه) وویل اوس څه نه درسره ویل کیږي، پخوا به زموږ کلیوالو توره اریږه(توره ؤڅکی) ژړه اریږه، خاکشیریا بارتنګ وخوړل جوړ، روغ به سو بیا به یې په سر کي لا نه ؤ درد، ته اوس راسه وایم د دوؤ شپو کوچنی به یې ډاکټر ته وراخیستی وي او له ها خوا به، هغه د چا خبره یوه پلنډه دغه د ترخو اوبو ډک (شربتو) بوتلان ورکړي وي، دا یې لا څه یو څه زمانه مخکي ښار ته تللی وم یو سړی مي ولیدی هغه بل ته یې ویل دا غوا دې چیري بیایې ؟

هغه ورته وویل: ډاکټر ته یې بیایم داسي توبې مي وکښلې، بیا چي یوائي سولم دونه (دومره) مي پر وخندل چي توبه ما ویل ته غوا وګوره او ډاکټر وایم غوا به څنګه د ډاکټر په دوکان (میډیکل) ور ننباسي د هغوخو داسې تنګې تنګې دروازي وي، یوسف او محبت خان ته د شا ولي ماما پر ساده مجلس خندا ورغله، دوی اوس د سړک یوې دوه لاري (هغه دوې لارې چي سره یوځای کیږي)ته را رسیدلي وو، د هغه بل کلي څخه د راتلونکي موټر انتظار یې کاوه تر څو د ډاکټر تر ځایه یو څه ورنژدې کړي، موټر هم ډیر لري نه ؤ راورسیدی، اوس دوی په موټر کي هغې خوا ته روان دي، یوسف خان ورته وویل شاولي ماما ته عجبه ښه سړی یې غوا یا بل هر حیوان خو هم دغسي بدن او وینه لري لکه انسانا ن دوی هم ناجوړه کیږي، شاولي ماما یې خبره ونیول نو دغه په دوکان (دواخانه)یې څنګه ورننباسي یوسف خان وویل ته لکه چي دغه د انسانانود ډاکټرا و دواځای یعني دواخانه یادوي؟

شاولي ماما وویل هو ،هو ،

دغه یادوم، یوسف په خندا ورته وویل: یا شاولي ماما د غواؤ یا د حیوانانو ځای جلا وي هغه داسي غټ ځای وي لکه یوغټ سرای شاوخوایې نوري کوټې وي په هغه کي د حیواناتو ډاکټران ناست وي، بیا ډاکټر باندې راوزي او هغه ناجوړه (ناروغه)حیوان وګوري دې ته د حیواناتو روغتون (هسپتال) وایې، هغه د انسانانو دواخانی ته یې نه وړولې، شاولي ماماوویل:

اوس دې یوڅه سرپه راخلاص کړی ما چي ویل دغه د انسانانو د ډاکټرځای ته یې وړولي سړیه څنګه به یې په دا ځینو کي ور خیژوي بیا نو هغه دروازه خو یې د نازکوهندارو وي هغه خو به دستي ورماته کړي، زه یې و دغه نکل ته حیران وم، زه نو نه وم خبر چي د غوا طبیبان بیا په بل سرای کي(هغه روغتون کي) ناست دي.

د یوسف او شاولي ماما مجلس لا جاري ؤ خو محبت خان به تر ډیره خپل فکر واهه او هغه دبرایې په خوب او پاچهي کې به یې چورت بند ؤ ، یوسف خان او شاولي ماما هم تر ډیره حده غرض نه ورسره کاوه پدغه لړ وخت کي هغه موټر وان (ډریور) لا د شاولي ماما څخه دا پوښتنه وکړه چي چیري ځی، شاولي ماما داسې ورته وویل: هغه د لیونیانو ډاکټر ته ځو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټړوان وویل: تاسې خو ټول سم معلومیږی نو د لیونیانو ډاکټر څه په کوی شاولي ماما یې داسې ځواب وکړی وروره موږ هم ولا که یو سم یو مګر اصلي دغه هلک ((اشاره محبت خان ته))وړولو سم ندی کله کله بې ځایه ږغیږي، دلته یوسف خان موټړوان ته وویل: د صحرا خلک یې د لیونیانو ډاکټر بولي د بازار خلک یې نفسیات پوه ډاکټر بولي هغه ته ورځو شاولي ماما خو دکلي سړی دی ساده مجلس کوي چې خوا دې بده نسي، موټړوان اوس په یوه کوڅه باندې موټړ وګرزاوه یوسف ورته وویل: وروره موږ دلته کښته کیږو دا لار د ډاکټر ځای ته لنډه ده موټړ وان هم موټر د لاري و یوې څنډې ته کړی دوی د موټر څخه کښته سول او د موټړوان سره یې حساب خلاص کړی، اوس د یوسف په لارښونه دوی د یوه ډاکټر خوا ته روان دي، شاولي ماما چې هسې د هندارو دوکان یا دواخانه ووینې، وایې دغه ښه دوکان دی دغه ځای ته به یې وړولو خو

(اووم څپرکی:اسان ولی لیوني سي؟)

یوسف به یې خبره ورپرې کړه یا ماما دا هسې دواخانه (درملتون) ده یا د بل شي دفتر دی دلته ډاکټر نسته. ته راځه هغه ځای ما ته معلوم دی، خو شاولي ماما چې دبازار سره ښه ولد (بلد) ندی و هر شي ته حیران ګوري یوار دوه خو لا یوسف ته داسې هم وویل: هلکه په دا جیبو به پام کوو وایې دلته په بازار کې دغه د جیبو غله (کیسه بر) هم ډیر وي داسې نه چې یو شی را څخه غلا کړي، دوی یو څه مزل کړی دی یوسف داسې روان دی لکه شاولي ماما چې سم ورسره روان وي خو چې پام یې سو محبت خان لکه سایه ورسره روان دي خو د شاولي ماما درک نسته ودریدی تر شا یې وکتل د محبت خان څخه یې پوښتنه وکړه هغه هم لکه بیده په خبر نه ؤ، چې ماما پر کوم ځای ورڅخه بیل سو اخیر پر شا راوګرزیدل داسې یو کج ګر چې راغله ګوري چې شاولي ماما د ټانګې پر آس ګرزي او بیا د ټانګې د خاوند سره وږغیږي، یوسف ورته را روان دی دا فکر کوي لکه چې دغه ټانګې والا یې شناخته دی که څه ؟

نژدې ورته راورسیدل خبرې اوس اوري داسې معلومیده لکه د آس سودا چې ورسره کوي.

یوسف ورته وویل: ماما موږ تر هغه ځایه ورسیدو چې وموکتل ته نه وي خو ږغ به دې کاوه، بیا موږ په څه شي پسې راروان وو او ته څه کوې !

شاولي ماما وویل: یوسف جانه دغه آس چې مې ولیدی داسې مې خوښ سو چې څه درته ووایم هغه دچا خبره وایم هر څه یې راسه هیر کړه بیخي هغه د خان اکا اس ته ورته ؤ، سرېه که دې ځیني رانیوی دا یې ته هم خان، نو خاني نور څه غواړي آس خو به ورته برابر کړې، یوسف حیران ؤ په خندا یې ورته وویل: دا خو په نغدو پیسو دی نو ته دونه (دومره) پیسې لرې یا درسره سته که څنګه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټانګې خاوند دې مجلس ته غوږ نیولی دی چې شاید د صحرا سړی دی په ډیرو پیسو به آس در څخه را نیسي ښه ورته خوشحاله دی.

شاولي ماما وویل: یوسف جانه دغه کاکا(د آس خاوند) ښه سړی راته معلوم سو سړیه سودا به ورسره وکړې هلته ما په کلي کې یو څه پچې ټولي کړې دي بس پدغه پچو به سودا راسره وکړي یو څه پروړ که یې غوښتی هغه به هم ورکړم، دایې سودا سوې، ددې خوا به موږ هم سپاره پر ولاړ سو نور نو څه غواړې !

دا د پچو خبره پر ټانګې والا بیخي بده ولګېده، خو شاولي ماما لا پر آس کښېنته پورته ګرزي، پدغه حال کې د آس یو دکیزې تناو(پاړه)هم وشکوله چې دې کار بیا د آس پر مالک خورا بد اثر وکړی ټانګې والا په ډیر خښم ورته وویل: څه ولاړ سه ولې مې په عذابوې !

شاولي ماماوویل: ولې خو ته به یې هم خرڅوې نو بیا خوشکه ولې کوې؟

ټانګې والاوویل: څه وروره ولاړ سه زه دې د خوارۍ وایستم اوس به مې یو سپاري کې وری، ولې مې په عذابوې دا ما په شنو لوټو(نوټو) را نیولی دی ته یې په پچو را سه رانیسې، ماغزه دې خراب دې که څه؟

«خوخبره وار په وار د ټانګې والا او شاولي ماما تر مینځ خرابېده » آس هم غوږونه شک نیولي دي د شاولي ماما څخه یو څه توربدلی ښکاري د بلې خوا یې یوه کیزه هم وشکېده او دا خطرناک مجلس خو وار په وار یاغي کاوه، یوسف خان او محبت یوار ټانګې والا ته وایې وروره پرېږده دصحرا سړی دی دکیزې تاوان به دې درکړو، بیا شاولي ماما پورې وهي او ورته وایې شاولي ماماپرې یه ږده خپل آس یې دی نو چې په پچو یې نه دربادې خرڅوې نو په زور خو به یې نه څیني اخلې.

«خو بس دغه مکوه، ایله شروع ده خبره سمې خواته نه تله، وار په وار حالات خرابېدل»

شاولي ماما ورته وویل: ورور خوشکه ولې کوې پر تا که آس ګران دی پرما خپلې پچې ګرانې دي، ولې خلک یې پر اور ډوډۍ نه پخوي، چې نه یې خرڅوې په سمه ووایه چې نه یې خرڅوم.

ټانګې والا په بګۍ کې ناست دی، خو شاولي ماما لاندې پېشرو ورته وهي، یوه دوې خبرې لا نورې نه وې سره اړولې چې ټانګې والا داسې عصباني سو، تا چې ویل پېر انانو ونیوی داسې بې اختیاره یې هغه د آس غمچینه وه که لښته و شاولي ماما ته یې ونیول، خو چې دوې، درې به یې شاولي ماما واهه دی هم ورته په جذبه کې سو، صحرائي سړی ؤ په زور ښه زورور ؤ دغسې ټانګې والا تر دا یوه لاس و نیوه لاندې را ایله کړی پدغه حال کې آس تور واخیست تر یوه ځایه یې ټانګې والا هم ورسره کش کړی، په هغه پایدام کې لکه چې د ټانګې والا کالي بند وو، د بلې خوا شاولي ماما سوکان ورته نیولي وو، خو پر ټانګې والا خورا قیامت جوړ ؤ تر څو چې خلک سره را رسېدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دواړو سرونه په وینو رنګ ؤ ، مګر ټانګې والا تر شاولي ماما ډیر خوږؤ یوار د ټانګي سه را ایله سو بیا چي آس تور واخیست بیا یې تر یوه ځایه ورسره کش کړی هغه د شاولي ماما د سوکانو وارونه خو لا څه کوي، دلته دغه ټانګي والا هم اکثره وخت ټانګه یوا ځي یا جلا درول تر څو یوسپاري ځانله پیدا کړي بل داسي خوشک ؤ چي د هغه نورو ټانګو والو سره یې هیڅ ګذازه نه کیدل، خو دا چي آس یې تور واخیست او شاولي ماما ښه وډباوه د ده ملګرو ته ښه خوند ورکړی نو ځکه یې د ده په خلاصېدو کې ژر هڅه ونکړه د بازار ناولده(نابلده) خلکو سره جلا کړل یو یې یوې خواته کش کړی او بل یې بلې خوا ته بوتلی خو ټانګې والا د شاولي ماما د سوکانو څخه ډیر سدوبد(یوڅه بې حاله) دی.

یوار یوار لا په بې سدتیا کې دا هم ووایې ایله مې کړی زه آس په پچو نه خرخوم، پر راګرزېدلي خلک یو یو پر وخاندي چي دا څه وایي، کله چي د خوشکیار اکا آس لیونتوب شروع کړی نو سمدستي د سرک پر آبله غاړه د دوو بګیو د اسانو سره په جګړه بوخت سو هغه یې هم په وینو ولړل ولې چي دی ډیر قوي یا زورور ؤ ، د شاولي ماما خو ناحقه نه ؤ خوښ سوی چي نه تر تېرېدی کله چي دغه آس پر هغه نورو اسانو یو ناڅاپه حمله وکړه هغه یې د ځان په خیر(رنګه) لیوني کړه اوس نو دري سره اسان د ورپوري ترلو بګیو سره د بازار پر یوه سرک ولاړ سي او پر دا بل سرک را وګرزي هیڅ شی یې مخه نسي راګرزولای تژدي وو چي ځوکسان دې وداړي، خو هسي به ورځیني خلاص سوه ، د بلې خو د بازار دوکانونه وار په وار پسي ترل کېدل ، په بازار کې خورا بده ورځ جوړه ده ولې چي د ټانګو اسانو خورا بد سر اخستی دی ، هغه دچا خبره ده یو قیامت جوړ دی میره هغه دی چي ځان له مخه وباسي ځینو کسانو په ځانو پسي د دوکانو دروازې راوترلې ځیني بیالوړو ځایو یا د دوکانو بامو ته وختل د هغه ځایه بازار ته ګوري ، چي لیوني اسان د ټانګو سره داسي ورکي ځغلي ته چي وایې د شاخیز(پریټ) ورځ ده یا د دوی سه ماسیوا بل ځوک نسته یا لکه دا بازار چي د دوی دپلار وي.

له هري خوا چي به د بازار په سرکانو راغلل داسي بې دسرک دغاړې دوکانداري سره کډې وډې کړې تا چي ویل سیلاب راغلی په پلیو ، شنو ، نخودو اونورو شیانو خو داسي بازار لړلی ؤ لکه باران چي سوی وي ، د پیازو او پټاټو پر ریړیو چي به ور برابر سول ریړی به یې داسي یو په بل کې سره وجنګولې لکه د توري ګاډی (ریل ګاډي) ډبې چي سره وجنګیږي ، پیاز او پټاټي به هره خوا په ګیلیدو ول.

د دې بې حاله سوو اسانو به هم شاید په زړه کې دا درد ؤ چي دا انسانان زموږ سره څنګه ظلم کوي درانه مو باروي ورپسې مو په لښتو یا غمچینو وهي کیزې مو په زور داسې کشوي چي زموږ د ژبې اوخولې هیڅ خیال نه ساتي چي دا به هم خوږیږي ، دوی یوا ځې پدې ښه پوهیږي چي ډیرې پیسې وګټي او موږ درانه بار کړي زموږ تر بدنو به خولې بهیږي خو دغه انسانانو ته زموږ د ستړیا هیڅ احساس نه کیږي، موږ خو پخوا د یوه انسان د سپرتیا لپاره وو او موږ به یې هم ښه نازولو هغه وخت موږ هم خوشحاله وو ، نن څه کوې چي دې ظالمانو موږ تر دې درنو بارو لاندې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژونده بیزاره کړو ، شاید د دغه اسانو به دا هم خواهښ وو که یوه ورځ موږ ته واک په لاس راغلی او هغه ورځ به یې همدا نن بلل چې د بازار حکمراني نن د دوی په لاس کې وه او دبازار په سړکانو یې هر څه سره ګډ وډ کړه ، دوی به هم شاید پدې پوه ول چې حکمراني همداسې کیږي چې هر څه دې ګډ وډ وي ، تر ټولو زیات تاوان یې د سړک د څنډو دوکانداریو او د پیازو او پټاټو ریړیو ته ورساوه ولې چې همیشه به د دوی د لاسه لاره بنده وه او دغه اسان به درانه بار را روان وو نو نن یې لکه چې یو څه کسات څیني وا خیستی دغه اسانو داسې نژدې فکر نه کاوه چې یو صحرائي سړی (شاولي ماما) به بازار ته راځي او په یوه ورځ به د بازار حالات بدلیږي ، هلته به یې خاوند د هغه صحرائي سړي په سوکانو په وینو رنګ او بې سده کیږي او داسې انقلاب به جوړیږي چې واک او اختیار به د دوی لاس ته ورځي ، او دوی به د بازار په خلکو پسې ځغلي چې چا ظلم کړی دی چا لاره بنده کړېده او چا ګرانه سودا ورکول ، سر اخیستو اسانو لا خپل مست شاخیز د بازار په سړکانو کې کاوه هغه څه چې دوی کول هغه یې وکړل ، د بازار خلک یې د بندو دروازو او لوړو ځایو یا بامو څخه په بې وسې ننداره کوله.

د ډیرو خلکو پدې سر نه خلاصېدی چې ددې اسانو سره څه وسول چې داسې بې حاله سوه ، هسې خپل ځانو دلارې ایستلي ول ، هغه پیاز او پټاټې چې پر مځکه هوارې پرتې وې هغه د چا په یاد وې او څینو خلکو ته خو دا درک هم نه ورمعلومیدی چې کیسه د کومه ځایه خرابه سوه ، او دا اسان او ټانګې د چا دي ، خو څه ساعت وروسته څیني خلک چې په بازار کې ډیر کارونه ،نه درلودی د بازار څخه په تنګو کوڅو یا مخ چپه لارو ووتل ، اسان هم یو څه پر ارامه سوه.

بس د خدای پاک فضل ؤ چې پو لیس را ورسېده په ډیره هوښیاري سره یې د یو دوکان پر بام سنګر ورته ونیوی په لومړي سر کې لا اوښکې بیونکی (انسوګیس) ګیس پر استعمال کړی خو د دې سره اسانو بیا زور واخیست ،خو بل چکر چې اسان پدې سړک را برابر سول ، پولیسو هم په پوره مهارت د توپکو خولې ورباندې برابرې کړې وې د دوی هم ورباندې ټکان سوه څیني ګولۍ (مرمۍ) به خطا کېدلې خو څو ګولې ښې کاري کې ولګېدې د بازار مینځ ته په را رسېدو دوی هم د زوره ولوېدل او یو په بل پسې پر مځکه را ایله سوه وینو یې لا ښه په زور کې داري وهلې خو دوی د بازار په مینځ کې داسې بې اختیاره د حرکته ولوېدل چې د سر خواوې او د مخ پښې یې پر مځکه وې او د شا پښې یې یو څه پورته وې، ولې چې په بګیو پورې تړلي وو ،د ټکانو پر وخت دبازار هغه څنډې چې د اسانو د ورتګ څخه چپې وې وتړل سوي تر څو یوه بله پیښه ونسي ، هر چا د خطر احساس کاوه ، د دوکانو پر سر ولاړو خلکو به یوار په تعجب پولیسو ته وکتل او بیا به یې د بازار په مینځ کې ویشتل سوو اسانو ته وکتل چې وینې هره خوا بهیږي ، بیا به یې د ځانه سره وویل د خدای(ج) زور د حکومت زور (دا یوه تعجبي جمله ده) حکومت خو د دغه ورځې لپاره دی ته وګوره څنګه وینې په بازار کی وبیولي !

دا که د حکومت دا خلک(پولیس) نه وای دا کار به چا کاوه ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مستو او لیونیو یا بې حاله اسانو د بیرې چې خلک د دوکانو پر سر ولاړ وو یا یې دروازې تړلې وې ، د هغوی بیره هم کرار کرار ورکېده ، او په بازار کې یوار بیا خلک سره پیدا سوه ځینو خلکو هغه خپل پیاز ، پتاتې یا نور شیان سره ټولول خو تر ډیره دغه شیان هم د اسانو په وینو لړلي وو ، څوک بیا پر وژل سوو اسانو راټول وو ، مګر بګۍ یې پولیسو خپل مرکز ته بوتلې تر څو خاوندان یې په لاس ورسي او د دغه تروریستي عمل په اړه تحقیق ځیني وکړي، د دوو بګیو یا اسانو خاوندانو خو دا هوښیاري وکړه چې د اسانو تر ویشتلو وروسته یې ځانونه د بازاره څخه و ایستل تر څو د حکومت د ممکنه نیولو او تحقیق څخه یې ځان خلاص کړی وي ، او د دریمې بګۍ یا آس خاوند چې خوشکیار اکا نومیدی د شاولي ماما سره چې خبره پر شخړه واوښته او دیپښې اصلي لامل(سبب) هم دی ؤ هغه په لومړي سر کې د شاولي ماما دسوکانو یا وهلو څخه بې سده یا بې هوشه ؤ خلکو یوې څنډې ته کړی وروسته حالات نور خراب سوه نو دی هم دغو خلکو په یوه دوکان د ننه کړې چې دروازه یې داسې نیم کښه خلاصه وه دا وهم تر ډیره نه کیدی چې دا بې حاله اسان به دې خوا ته راسي.

خلکو یې د سر وینې ور پاکې کړې یودوه ځایه په رښکیو ور وتړل کرار کرار به یې هغه د بورې څخه جوړ شربت یا خوږې اوبه ورکولې ، تر یوه حده چې لا ښه په سد کې نه ؤ راغلی دابه یې وویل: څه ولاړ سه صحرائي سړی یې زه آس په پچو نه خرخوم ، ما په شنو لوټو(نوټو) رانیولی دی ته یې په پچو را څخه غواړې... یو څو داسې بې حاله یا سرچپه خبرې به یې نورې هم وکړې ، ځینو خلکو ته به د ده پر خبرو خندا ورغله ، ځیني ناخبره خلک چې پدغه دوکان کې حاضر ؤ دده دخبرو څخه پوه سول چې د یوه آس خاوند دغه نفر هم دي ، کله چې اسان پولیسو وویشتل نو د دغه حاضرو خلکو پر خوشکیار اکا زړه نور وسوځیدی چې یو خو دی پر دغه حال دي او د بلې خوا هغه دې آس یې هم وویشتل سو ، وروسته څه کسانو تر دوا او ډاکتړه پورې ورساوه مګر هلته دا خبره چا نده ښکاره کړې چې خوشکیار اکا هم د یوه آس یا یوې بګۍ خاوند دی ، ولې چې دوی بیربدل چې حکومت یې د یوه دهشتګر په نامه و نه نیسي ، دلته د بازار وضیعت(حالت) لا ګډ وډ دی پلې، نخود ، پیاز، او پتاتې پر سړک پاشلې پرتې دې د اسانو وینو هم لومړداري جوړه کړېده ، پر دغه حد یا علاقه خو هغه د چا خبره بیخي لاره بنده ده د سړک په مابین کې ویشتل سوي اسان پراته دي د پورته کیدو څوک یې نسته د حکومت وسایل هم سره نسته که وې هغه بیا خراب سویدي ، هغه افسران (مامورین/چارواکي) یې هم اکثره په رخصتي تللي دي که څوک پر ځای وي د هغوی بیا کار ته چنداني زړه نه غواړي ، ګوره چې تنخواوې کمې دي که څه پیښنه ده سم یې وکار ته زړه نه غواړي ، هغه یو څو پولیس چې راغله هغو دغه بې حاله یا بې سده اسان وویشتل بګۍ یې د ځانه سره بوتلې بس دغه یې د وسه پوره وو .

پر دې ډیرې خبرې وسوې چې دا درانه اسان به څنګه د لارې باسو چا به ویل چې په موټرپورې به یې وتړو چا به ویل حکومت ته به عریضه(درخواست) وکړو هغه به هغه شی (کرینګ) د یو ځایه راولي یا به یې په پور واخلي هغه درانه شیان چې پورته کولای سي ، هر چا دخپل فکر برابره خبره کول اخیري خبره یا وړاندیز(تجویز) دا وسو چې اوس خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغسې هم ناوخته سو ما ښام به د بازار او شاوخوا سپي پر را ټول سي هغه به یو څه غوښې ځیني وخوري نو به صبا ته یو څه سپک سوي وي بیا به نو زموږ یا د حکومت وس هم په ورسیږي چي دغه وژل سوي اسان له بازاره څخه وباسو ، بل خو د ګرانۍ هم دغه حال دی چي انسانانو ته لا د خوراک سم شی نه رسیږي او یا د هر چا سم وس نه په رسیږي نو سپي خو د چا په یاد دي نن شپه به دوی خواران ښه ځانونه په غوښو ماړه کړي ،بله ګټه خو یې دا ده چي زموږ په بازار کي خو امنیت د شپې یاد ورځې هم نه یې او هره شپه یو دوکان د غلو له خوا ماتسوی وي ، چوکیداران خواران یې هم په چم نه پو هیږي خو نن شپه به د چوکیدارانو لا خاص ضرورت نه وي ولې چي د دغه ورو سپو به ډلې ډلې په بازار کې ګرزي ښوک به د دوی له بېرې بازار ته نسي راتلای نو شپه به ښه په امنیت کې تېره سي.

دغه وړاندیز(تجویز) چي چا وړاندي کاوه ولاړو خلکو ډیر په غور اوریدی ولې چي خبره معقوله ورمعلومېده هر اړخ یې ګتور ؤ ، چا یې مخالفت ځکه ونکړی ولې چي د دوی په وس کې تر دې بالا څه نه وو ، ځیني خلک خو په زړه کې ډیر خوشحاله سوه ولې چي د دغه وژل سوو اسانو لپاره یوه اسانه په زړه پوري لاره پیدا سوه یوه نفر ته خو د دې خبرې معقولیت یا ربښتینوالی بیخي اوس لا ورمعلوم سو ، هسې د خبرې وار ته کتل چي د خپلې رایې اظهار وکړي ، خو کله چي دخبرې وار پیداکړی نو یې داسي وویل : هو دا ډیره ښه دفکر خبره یا تجویز دی ولې چي شاوخوا د سپیو غپا خو اوري چي وار په وار په ډیریږي او څو د بازار سپي خو پر موږ شاوخوا راګرزي هسې خپل وار ته ګوري پر وژل سوو اسانو را ګرزیدلو خلکو چي ورپام سو ریښتیا هم داسي حالت ؤ ، ډیرو خلکو دا فکر کاوه که هسې دا ولاړ خلک یوې خواته سوه بیا به نو په هر آس کې شل سپي سپاره وي ، بیا به بل حال وي ، ولې چي اوس لا د بازار د سپیو رویه بدله وه هر چا ته به یې په خبنم کتل دوی به هم شاید دا فکر کاوه چي نور تاسې دا خپل بې فایدې مجلس پربږدی سهار چي تاسې راځی ګوره چي څرمني به یې پاته وي که نه ، خبره همداسې معلومیده چي را روانه شپه به واک او اختیار د دوی په لاس کې وي.

د ورځي په نیمایي کې چي کله حالات خرابیدل او اصلي وجه (لامل) یې د شاولي ماما او بګیوان خوشکیار اکا دآس پر سر لانجه وه او دوی دواړه د جنګ په حال کې خلکو سره بیل کړه ، خوشکیار اکا یې یوې خواته کش کړی او شاولي ماما یې بلې خوا ته پورې واهه ، شاولي لا په اول سر کې زور کاوه او د جنګ اورته یې لمن وهله خو وروسته چي پوه سو چي د آس خاوند دې هم په وینو ولاړه او اسان هم لیوني سوه یا ځان کاړه دغه دې فایده ده ، بس ده هم د یوسف په خوله وکړه ځانونه یې له بازاره وایستل ولې چي حالات د دې نه وو چي یا دې محبت خان ډاکټر ته وروله (چي بازار ته د را تلو اصلي کار یې همدغه ؤ) یا دې دوی په نور څه پسې وګرزي ولې چي نور وخت په بازار کې تیرول دوی د ځان په ګټه نه باله.

کله چي د بازاره لیرې کېدل د شاولي ماما د سر دسربېرنو زخمو وینې دوی د جیب په دسمال پاکې کړې او یوڅه نسوارېې هم پرواچول، یوسف ورته وویل هسې هم د ډاکټر پیدا و دواخانې (درملتون) ته مجبوره یو چي یوار پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسو تر څو پر دا خوږو ځایو یو څه دوا درواچوي ، خو شاولي ماما وویل: هسې به یو څه ایرې پر واچوو دوی لا د خپل کلي په لور روان دي یوسف ورته وایي شا ولي ماما اوس هم نښه خلاص سوې ، که حکومت یا دغه دوکاندارانو ته په لاس ورغلی وای د ټولو تاوانو تاوان به یې در څخه اخستی وای هغه بګیوان خو دې بیخي بې سده کړی خدای(ج) دې یې نه وژني د هغه غاړه خو ګرسره نه وتل.

شاولي ماما خو یو څه پوه سوی ؤ چي تاوان خو ما پیښ کړي مګر بیا به هم یو څه خښم ورغلی او داسې به یې وویل دا دبازار خلک بیخي خوشک دي زموږ ګذاره نه ورسره کیږي وایم ما سمه سودا ورسره کول ده ظالم زه په لښته ووهلم ،چپه او راسته راته وږغیدی ، یوسف وویل ماما ته ولې د بازار خلک ملامتوې اصلي خو موږ ملامت یو ، موږ خو محبت ډاکټر ته بیوی ته په دا مینځ کې د آس په سودا اخته سوې ، بیا نو تا آس په پچو را نیوی د بازار خلکو کله شیان په پچو ورکول ، دوی لا دغه مجلس کاوه چي د بازار خوا ته ټکان شروع سوه ،یوسف وویل دغه دي ټکان خو دې واوریدل دا لکه چي بیا بله پیښه وسوه ، دلته د خبرې وار محبت واخیستی اوداسې وویل: دا لکه چي هغه د دوکانو پر سر ختلو پولیسو پر هغه لیونیو اسانو ټکان وکړه یا به یې د بازار پر خلکو کړې وي ، شاولي ماما وویل نه پوهیږم چي څه شی به وي خو زما هغه آس ډیر خوښ سو کاشکي را باندې خرڅ کړی یې وای !

یوسف پر وخندل ماما ته هم عجبه سړی یې دآس خبرې لا کوې ، شاولي ماما لا جواب نه ؤ ورکړی چي یوسف خان ورته وویل دغه دي د ډاکټر پیدا تر دواخانې (درملتون) پورې را ورسیدو دلته به ستا په زخمو یو څه دوا درواچوي دا لړ لړوینه به یې هم بنده سي او دمحبت خان لپاره به هم هسې یو څه د تبې او طاقت دوا واخلو ، تر څو بیا انور خان اکا ونه وایي چي محبت مو ولې ډاکټر ته نه دی ور وستلي ، شاولي ماما خو لا اول ویل هسې به یو ټوکر وسوځو د هغه ایرې به پر واچوو نو ر شی نه غواړي نسوار مې لړ وه کني بل شي ته حاجت نه ؤ ، خو دا چي یوسف د انورخان اکا خبره ورته وکړه نو ده هم قناعت وکړی ، یوسف لا داهم ورته وویل داسې نه چي دا کیسه و دواخانې والا ته وکړې یا دهغه سره کوم بل بحث (لانجمني خبرې) ونکړې چي پر بل غم وانه وړو ، دواخانې ته په را رسیدو دوی سلام وهایه او د تختو پر چوکیو کښیناستل ، ډاکټر پیدا نه ؤ پر ځای، ګوره چي دکوم بل ناروغ کتني ته یا کوم بل ځای تللی ؤ خو هغه شاګرد یې پر ځای ؤ ، هغه هم ښه ؤ لیک لوست یې نه ؤ زده نه یې د ګولیو او بوتلانو نویشتې ویلای سوي ، خو د رنګو یا ښبانو څخه نژدې ټولې دواوې پیژندلې، ښه راستمن ځوان ؤ کال او دوه بعد یو کلیوال ډاکټر یا دواخانې والا ځیني جوړیدای سو ، د ډاکټر پیدا هم ښه لاس په خلاص ؤ ، ښه ډیر کارونه یې د ده پر غاړه ؤ ، د دوی په ورتګ هغه هم ښه خوشحاله سو چي دا دي خو ګیراکان خو درته راغله ، هم به دي سودا پر وسي هم به یو څه تجربه پر وکړې ، دا یو خو داسې معلومیږي لکه جنګ چي کړی وي او دا نور دوه هم د ناجوړۍ څخه خلاص نه دي ، دی هم لاس په کار سو اول یې د شاولي ماما په خوږو (زخمو) سوو ځایو یو څه ژړه دوا ورواچول او ژر ژر یې یوه داسې غټه جوشي ګولۍ د یوه دبلي څه را وایستل او یوه ګیلاس اوبو ته یې ور واچول ، چي خوند او بوی یې پر شاولي ماما ښه ولګیدی ، او هغه نورو دوو ته یې د خپلي تجربې او اخلاص له رویه چي ده یو څه سترې هم بلل د

(c) ketabton.com: The Digital Library

چایو له ترموزه یوه یوه پیاله شنې چای ور توی کړې ، شاولي ماما ته د دواخانې والا رویې ډېر ښه خوند ورکړی ولې چې د سهاره څخه چې د کوره را وتلي وو د شنو چایو بوی لا نه ؤ کتلی ، اوبیا په هغه شخړه هم واوښتل ، خو دا دي دواخانې والا نه یواځې د شاولي ماما په زخمو دوا پورې کوي بلکه د خوراک لپاره یې هم یو څه ورکړه ، د ډاکټر پیدا شاګرد که تعلیم نه ؤ کړی خو ښه تجربیه ناکه ماغزه یې په سر کې وو ، دواوې یې د خپلو رنګو او نښانو څخه پیژندلې ، دی که څه هم د ډاکټرۍ تر ځایه نه ؤ رسیدلی خو شاولي ماما اوس د ډاکټر په نامه باله ، ډاکټر د محبت خان لاس هم وکاتی دوارو ته یې جلا جلا کځورې (کڅوړې) له دواوو ،ور ډکې کړې د خوراک د وختو نښانونه یا لیکې یې ښې په ترتیب سره باندې وکښلې ، دا یې لاهم ورته وویل زموږ دواخانه که د بازار څخه وتلې ده خو جعلي دواوې نه خرڅوو.

شاولي ماما پخپل صحرائي انداز ورته وویل: قربان دې سم وایم اول مې لا خوښ سوې چې پخپله دوکانداري کې به د بې ایماني شیان یا دغه دوه لمبره دواوې نه خرڅوې ، پر دغه پراخ تندې مې وپیژندلې چې ښه انسان به یې ، وایم که زه خلاص وای یا دې دوکان (دواخانه) زموږ په کلي کې وای نو ته ومنه چې ما به لا یو څه ډاکټرې در څخه زده کړې وای ! د شاولي ماما پر دې ساده مجلس دواخانې والا یوسف او محبت ټولو وخندل ، هغه لا جواب نه ؤ ورکړی چې شاولي ماما نور داسې وویل: آ ښه ډاکټر صاحب تاسې نسوار خرڅوی که یه ؟ زما خو نسوار ټول خلاص سوي دي ما ویل که د یو څو روپو دا راکړې ؟

دواخانې والا ته د شاولي ماما مجلس ډېر خوند ورکاوه په ډېر ښه انداز یې ورته وویل : یه کاکا دلته نسوار نه خرڅوو دا دواخانه (درملتون) ده دلته یواځې دواوې خرڅیږي.

شاولي ماما خبره زیاته کړه: ښه تاسې نسوار نه خرڅوی هغه زموږ د کلي دوکاندار تاج ګل لالا پخپل دوکان کې هر څه خرڅوي یو د کتوې دارو یې نه دي سم نور یې هر څه ښه په بیعه دي ، آ ښه دارو (دکتوې دارو) به هم نلري خدای سته نن د انورخان اخښې په کور کې میلمانه دي ، له ما څخه یې را غوښتي وو ، اوس مې دا دي په یاد سو ته وادارو نسته ؟

خو د دې خبرې ځواب یوسف ورکړی ، یا ماما دلته دارو هم نه خرڅیږي ، کله چې لومړی دوی دې دواخانې ته راغلل نو به دواخانې والا د پیښې پوښتنه ځیني کول خو شاولي ماما سم حال نه وایه خبره به یې سره وژو ول.

هسې به یې دومره وویل: هلته په بازار کې بد حال جوړ سو زه هم ورکې خوږ سوم ، دواخانې والا هم نور نه غوښتل چې د دې پیښې پل ووهي ، یو څه وروسته چې شاولي ماما خپل ساده مجلس شروع کړی د دواخانې والا هم طبیعت ورسره وغوړیدی ، شاولي ماما یوار په ډاکټر صاحب ورته وایې بیا یې پام نه یې په دوکاندار ورته ووایې ، شاید دا به یې د نسوارو د نه کیدو یا دساده ګي وجه وه ، اخیر یې د دوا پیسې ورکړې او په ښو خبرو سره یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

رخصت سره واخیست ، دوی درې سره اوس د کلي په خوا روان دي هغه ستړیا یې هم یو څه لږ سوه شاولي ماما ورته وایي یاره یوسف جانه دغه ډاکتر صاحب ډیر پوه رامعلوم سو خدای(ج) مې دې نه ناجوړه کوي که ضرورت پیښ سو وایم سیده به ده ته راځم بیخي مې خوښ سو ، یوسف یې داسې خبره ونیول ماما ته هم عجبه سړی یې وایم هغه د ښار یا بازار پوهان ډاکتران دا دکلو د دواخانو کم تعلیمه ډاکتران بیخي نه خوښوي چې دوی دې د خلکو کتنه کوي او بیا دې دواوې ورکوي ، داکار ډیر خطرناک بولي ، هسې خو موږ د مجبوري ورځې ورځو .

شاولي ماما ته دې خبرې خوند ورنکړی او داسې وویل: یو خو تا موږ د بازار په ډاکترانو مړه کړو سهار هم تا دغه خبرې کولې چې د بازار ډاکتر ته به ولاړ سو هلته چې دې زه په وینو ورنګولم اخیر بیرته دغه دې دکلي داکتر ته اړ سوو .

یوسف وویل: هغه خو تا آس رانیوی په هغه کې زما یا د بازار د ډاکترانو څه ګناه ده ، تا ته په څه شي درمعلوم سو چې دغه دواخانې والا پوه دی ؟

شاولي ماما وویل: یو خو یې تندی ښه پراخ وو اخلاق من ځوان وو ، بل څنګه یې سته چای درکړي هغه د چایو دیګ ؤ که چای جوشه (ترموز ښه یې) هغه مې لا خوښ سو ، هغه د خانانو په کورو کې چې هم وي.

یوسف وویل: ماما په پراخ تندي یا ښو اخلاقو خو څوک نسي ډاکتر کیدای ، او هغه د چایو شی ترموز بولي ، ستا چې پر خوله درغی هغه نوم پر ږدې.

شاولي ماما ځواب ورکړی: ته یې نو نه منې ما ته یې بله تجربیه هم رامعلومه سوه ، کله چې مورکۍ مسکینه لالک ډاکتر ته بیولې وه هغې ته یې هم دغه جوشي ګولۍ ورکړي وی ما به هم کله کله د دې په غلا دانه دانه ورڅخه خوړل ، وایمه بیخي دمالتې رنګه خوند یې ؤ زما بیخي خوښې وې وایم اوس چې موږ ورغلو ده هم هغه رنګه ګولۍ په اوبو کې راسمه کړه وایم لکه دغه ډاکتر چې راپوه سوی وي چې دغه ګولۍ پر ده ښې لګیږي.

یوسف وویل: تا ته خو ډاکتر درمعلوم سو ، خو د ده خوارکي د دواوو پوره نومونه لا سم نه ؤ زده، ولې چې دواوې به یې داسې را اخیستلې ، هغه شین کاغذي ګولۍ اودرختي والاشیربت به لا درته را واخلم ، هغه د دواو تعلیم چې کړی وي هغه یې په دغه نومو نه یادوي ، خو شاولي ماما د ده خبره داسې پرې کړه ، بس ته هغه د بازار دا ښه ډاکتران بوله زه به دغه ښه ډاکتر بولم ، د دوی دغه بې قناعته مجلس لا هم دغسې روان ؤ ، محبت خان هم نه غوښتل چې د ماما او انډیوال یوسف په شخړه کې ورګډ سي ، تر ډیره به د ده فکر هغه د برائي په قضا سوي مجلس کې بند ؤ یا به یې هغه لیدلي خوب په فکر کې ګرزیدی ، کله چې دوی په دواخانه (درملتون) کې وو محبت خان پر کاغذ یو څه ولیکل خو یوسف خان هم دا فکر کاوه چې دا به هلته غوټۍ ته وراستوي نور یې غرض ورسره ونکړ خو دا وخت چې دوی کلي ته راورسیدل ، دا نو داسې وخت دی چې هلته په بازار کې اسان ویشتل سویدي او له دووکانو څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک کرار کرار بازار ته راوزي او نژدي خلک وژل سوو اسانو ته نژدې کیدل ، دلته شاولي ماما ، یوسف اومحبت خان هم خپل کلي ته راورسیدل د تاج ګل لالا دوکان ته په را رسیدو د دوی د میني قاصد جانو هم حاضرۀ شاولي ماما پدغه حال کې کور ته ولاړی یوسف د تاج ګل لالا و خوا ته ورتېر سو خو د سترګو تر کونجانو محبت ته کتل محبت خان هم هغه په دواخانه (درملتون) کې لیکلی لیک جانو ته ورکړی نور یې هم یو څه ورته وویل ، جانو هم د غوټۍ په اشاره درې څلور واره د تاج ګل لالا د دوکان مخ او د محبت خان دوی تر کوره تګ راتګ کړیۀ خو په خپل مقصد کې ناکامه تر غوټۍ پورې تللي وو خو دا اخیري ځل دی هم خپل مراد ته ورسیدی په غوږو کې د محبت خبرې او په لاس کې د ده لیک او په ډاډه زړه د غوټۍ خوا ته روان سو .

(دلته دداستان)

(یادونه)

په پښتنو کي کشران د احترام له وجهي مشرانو ته په کاکا یاماماوایې نوځکه یوسف شاولي ته هم به ماما خطاب کوي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

(اتم خپرکی)

(د کتابو د لیکلو لامل او زما د کتابو په اړه د خلکو نظر څه ؤ)

درنو لوستونکو او زړه ته راتېرو ملګرو کیدلای سي چي تاسو به زما پنځه سره کتابونه لوستي وي او یا به مو همدا کتاب لوستلی وي ضرور به یو څو پوښتني درته پیدا سوي وي نو ځکه د دې څو کرښو د ویلو تکلیف درکوم.

اول: دا ناول ما ولې ولیکی ؟ ځواب: کله چي ما کتل چي زموږ ډیر د نوي تعلیم لوستي ځوانان هغه که په ښوونځي کي وي او که د لیسې (کالج) څخه ورپورته، دوی به همیشه یا تر ډیره حده د بل کلتور ناولده (نابلده) ناولونه یا داستانونه کتل چي په هغو کې به د شرابو، عیاشی، بې لاری ځیني نورې خبري مخ ته ورتلې خو مثبت لوری به یې کم ؤ.

نو ځکه ما وغوښتل چي تر یوه حده په سم فکر د دغسي ځوانانو یا نورو مطالعه کوونکو لپاره د خپل کلتور سره نژدې پخپل ادب کي یو څه ورته وړاندې کړم، او تر ډیره حده زموږ د ژبې او ادب لپاره په شعر کي کار سوی ؤ خو تر دې وخته لا زموږ د ادب د نثر خوا ډیره کمه هم ده، د بېلګې لپاره کله چي زما لومړی ناول (ناکامه مینه او زورور خلک) په کال ۲۰۰۷ م کي ما چاپ کړ نو تر دغه وخته پدې صوبه بلوچستان (سوهیلي پښتونخوا) کي دوه نور ناولونه ((وچه لښته)) او ((پروني مخونه)) چاپ سوي وو چي پدې حساب سره زه په دغه سیمه کي و پښتو ته د دریم ناول لیکوال جوړېدای سم.

دوهمه پوښتنه: زما د پنځو سره کتابو کیسې له کوم څه را اخستل سوي که نه ؟

ځواب: زما د لنډو کیسو ټولګه چي څوارلس کیسې لري یا د دغه څلور ناولو ټول داستان دا زما خیالي کیسې یا کیسه ده، خو البته په یوه بڼه پېښې سوي دي یا پېښیدونکي دي په یو رنګ نه یو رنګ په نړۍ کي وجود لري، یعني د پېښیدو حقیقت یې سته، کله چي به ما قلم لیکلو ته پورته کاوه نو زما په فکر کي به یوه مختصره غوندې خبره وه خو تر لیکلو وروسته به یو عجیب غوندې داستان ځیني جوړ سو د لیکلو په دوران کې به ما دا فکر کاوه چي زه هلته موجود یم داسي څو ځایه به راغلي وي چي پر هغه صحنو به ما ورته ژړلي وي، چي هو زموږ په انساني ژوند کي دا هرڅه پېښیږي، وروسته چي زما کتابونه ولوستل سوه نو دلوستونکو د ژړیدو هم خبر سوم، بېلګه یې دا ده: یو طالب چي ما نه پیژندی د ده دستاربندی کارډ (بلن لیک) یې ځای ته را ته راوړی چي په هغه کارډ کي د ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوم مولوي شامحمد لیکل سوی ؤ دغه ښاغلي داسي راته وویل: ستا دغه ناول ((ایا محبت به خپل مطلب ته ورسیږي؟))

په حقانیه کتاب خانه کي مي وکاتی، یو ځای ته چي راورسیدم ومې ژړل او کتاب مي مخ ته ونیوی تر څو ناست خلک مي په ژړا ونه پوهیږي، او دالته مي ټول ولوستی، بله ببلګه: په بوغره روډ کې زموږ دکار ځای ته د مخامخ همسایه طالب استاذ کیسه سمیع الله داسي راته وکړه: طالب استاذ چي مخامخ مستري خانه لري او شعري لیکنې هم لري، دوي غرمې ډوډۍ ونه خوړل او پدغه وخت کي به يې پورته کتاب یا ناول کاته او نوره ورځ به یې د مستري خانې کار کاوه، دوهمه ورځ ماپښین یې ما ته داسي وویل: کتاب مې خلاص کړ او د دغه ناول په اخیري برخه کي د ډب کلي د صاحب زاده صاحب د زوی رنګین پر کیسه مې ډیر وژړل، او ډیر یې متأثیره کړم.

زما د یو بل کتاب ((د رحمت ډالۍ))چاپ ۲۰۰۴ م / د لنډو کیسو ټولګه ، چي چا لوستې او د ځینو له خبرو زه خبرسوی یم: محمد طاهر ابدالي، چي ډیر ښه لیکوال او ادیب دی، ده یوه ورځ د ده د کوټي مخ ته داسي راته وویل: پر دغه ځای یو تعلیم یافته ځوان راته ناست ؤ ما ستا دکتاب دغه کیسه چي (اوس به د نړۍ اتل ستاسي ګوټونه پالش کوي) ورته اورول او ده را ته ژړل. ګل خان ، حیرت، چي ډیر ښه شاعر او د دوو شعري ټولګو خاوند هم دی، داسي راته وویل: ستا دکتاب دغه کیسه (چي په ژوند میراث سول) مي زموږ د نیکه دکورنۍ یوې پاته سوې ستې (بکرې) میرمني ته کول (لوستل) هغې به د هري خبري سره بې اختیاره زما خبره داسي پریکول: وې دا خو زما د ژوند کیسه ده دغه سړی زما په کیسه چا خبر کړی...؟ د حیرت صاحب دغه راته کړې خبري بیا نوموړي و ځینو اخبارواو مجلوته د چاپ لپاره هم وسپارلې چي زما د کتاب د دوو نورو-

کیسو په اړه هم نورې خبري ورکي وې.

(اخري سلګۍ یې دي) پدې لنډه کیسه کي فتح نومی سړی خپل زوی په موټر ووهي کله چي پخپل کورکي موټر راګرزوي، حبیب الله ،بلال، چي ښه لیکوال او شاعر دی، نوموړي د پورته کیسي په اړه راته داسي وویل: دغه کیسه زموږ په کلي کي پیښه سوه او فتح نومي چا یو هلک په موټر وواهه خو فتح نومی یې پلار نه بلکه اکا ؤ د پیښې اتفاق.

قاري عبدالوهاب چي هم ادیب او هم د یوې مدرسي مشر دی داسي راته وویل: موږ په مدرسه کي شاګردانو ته د وقفي په دوران کي ستا د کتاب یوه برخه اوروو.

ډاکټر او پروفیسر نصیب الله ،سیماب، چي ښه شاعر او لیکوال دی د یوه کتاب (بنده دروازه) خاوند هم دی او پي، ایچ، ډي یې هم پر ناول کړې ده په بلوچستان پوهنتون کي استاذ دی، چمن ته د یو سمینار لپاره راغلی ؤ او زما دویم ناول (محبت ولې ورک سو؟) ما ورکړی، څه موده بعد مي ټلیفون ورسره کاوه او دا پوښتنه مې ځیني وکړه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګه سو کتاب دې وواېه؟ نومړي داسي راته وويل: کله چي په چمن کې په ويګن کې کښېناستم تر کوره مي خلاص کړ، دغه کتاب ۹۹ صفحې لري. د حقانيه کتاب فروشي خاوند قاري خالقداد داسي د پورته ناول په اړه راته وويل: د چاپيو ګلاس مي راته ډک کړ تر څو هم به کتاب ګورم هم به چاى کوم خو کله چي مي يو څه وخت وروسته پام سو کتاب مي ټول خلاص کړى ؤ او چاى خو مي بېخي هېر يې وې، د نومړي د خبرو د خلاصيدو وروسته دلته يو بل ناست طالب چي وروسته ما په مولوي شامحمد وپيژندى خپله کيسه داسي راته وکړه ما هم د دغه کتاب اوريدلي ؤ کور ته مي يوړى ماپښين مي بالښت ته څنګ وواهى او په کتاب مي شروع وکړه په کتاب کتلوکي داسي ورک سوم چي ځان راڅخه هېر سو کتاب مي ټول وکاتى خو اخير مي اوښو درد شروع کړى ولې چي زه د ځايه نه وم ښوريدلى نو ځکه مي اوښو درد شروع کړى.

يو بل ملګرى چي هم رحمت الله نوميږي راته داسي وويل: زما سره ستا يو ناول ؤ کوم ملګرى مي په دوبۍ کې اوسيدى هغه راڅخه وغوښت او ور ومي ليږى.

د پغمان تجارتي مرکز مسئول عبدالرازق ، عابد، راته داسي وويل: چين ته مي ستا دغه ناول راسره يوړى د چين کوم ښار ته چي تلم د الوتکي په (۸) ساعته سفر کي مي ډيره خوا ولوستل او پاته مي هلته په هغه خپل دفتر کي ولوست ډير ساعت مي پر تېر سو. حاجي عبدالعزيز ، کمين، چي نژدې په څلورو ملکو کي به د تجارت مرکزونه لري، د نومړي سره زما شناخت نه ؤ خو د ده د زامنو سره مي څه ناسته ولاړه وه، کله چي د نومړي تجارتي دفتر ته يوه ورځ ورغلم په ډيره مينه يې له بازاره يو خاص رنګه شير يخ راوغوښتى، کله چي زما او د نومړي لومړى مجلس لا نه ؤ پوره شروع سوى يو بل ناست مشر چي حاجي دارو ،شمشوزى، ما بالـه هغه ته يې زه او زما کتاب داسي معريفي کړلو: دا هغه څوک دى کله چي ما په تېره روژه کي ما زديګر مهال يو کتاب کاته اوزه به له تاسي څخه يوې خواته سوم، هغه ما د دغه نفر (ليکوال) کتاب مطالعه کاوه، او زما د معلوماتو له مخې چي ښاغلي حاجي عبدالعزيز به زما کتابونه دوبۍ او جاپان ته هم ورسره وړي وي.

ښه ليکوال، اديب او محقيق ښاغلي ډاکټر عبدالرؤف ،،رفيقي،، صاحب ته چي کله ما د ناچاپ کړو پاڼو څخه د خپل ناول يوه برخه واورول، نومړي داسي راته وويل: رحمت صاحب نه پوهيږم چي ته دا ناول په چمن کي ليکى او که په نيويارک کي، او کله چي بيا زما ناولونه چاپ سوه نو کله کله به نومړي د تلويژن پر پرده هم ښکاره کړي وي، د ټولو دوستانو دي کور ودان وي!

د پروفيسر ښاغلي ايوب ،،بابي،، ډيره مننه کوم چي لا مي تر اوسه ندى ليدلى، يوه ورځ په يې ټيليفون داسي راته وويل: نن پر ټلويزن tv موږ ستا پر يو کتاب بحث کوو، ما ورته وويل دا ستاسي حسن نظر دى، خو نومړي داسي راته وويل: نه دا ستا حق دى تا خواري کښلي ده. له دوؤ ريډيو ګانو څخه زما دوه ناولونه د سر څخه تر پايه پوري دريې واري نشر سوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو ادبي ټرون چي يو ادبي تنظيم دی مشر يې دا وخت عادل ،اڅکزی، دی، دغه ادبي تنظيم يوه ادبي جرګه ګڼې هم لري او د جرګي غړي حاجي اخترمحمد(ميراني) محمدنبي (اميد) او زه رحمت الله (رحمت) يو، دغه تنظيم تېر کال پدې ۲۰۰۹/۴/۱۹ نيټه يو سمينار اېښي ؤ د دوو کتابو مقالې وې (لعل جواهېر) د متلو کتاب د ښاغلي شيربهادر (اڅکزي) او بل زما د کتاب (ايا محبت به خپل مطلب ته ورسيږي؟) ناول، مقاله ښاغلي انجنير محمد نبي (اميد) پر ليکلې وه.

د احمدشا ابدالي کلتوري ټولني لخوا د پنځو کتابو سمينار پدې نيټه26 اګست2007 وسو، او په هغه پنځو کتابو کي يو زما کتاب ؤ (درحمت ډالۍ)دلنډوکيسو ټولګه، چي مقاله ورباندې د پښين د سيمې ښه شاعر ګل خان (حيرت) ليکلې وه.

د مورچل د ويب سايټ د ملګري ښاغلي محمد نعيم (افغان) او انصاري صاحب يې هم کوروډان چي د خپل ادبي چوپړ په لړ کي زما دکتابو سريزي او د چاپ خبر هم په خپل ويب سايټ ندی هېر کړی. د مشرق د ادبي پاڼې د مسئول جعفرخان (ترين) او د عبدالنافع (غيور) چي زما پر ناولو يې پوره مضمون ليکلی ؤ کوروډان، د سعيد (کرد) د ميني پوروړی يم.

له ښايسته کندهار څخه په استازيتوب د دوو ځوانانو چي لا مي ندي ليدلي قدرت الله، او خليل احمد يادوم چي زما يو ناول به يې په يوه دوې ورځې کي لوستی ؤ او بيا به ما ته ټيليفونونه کول چي هغه بل ناول به کله چاپيږي، او د محمد ابراهيم (سپيڅلي) او محمد فيضي د ادبي خدمتو هم ستاينه کوم، يوه ملګري د جلال اباد څخه ټيليفون را ته وکړی چي دووهم ناول يې لوستی ؤ او د دريم ناول پوښتنه يې کول خپله هم ليکوال ؤ نوم يې راته لعل ګل ياد کړی.

تر دې ځايه چي مي کومي ببلګې وړاندې کړې د هغو پيغامو څخه ما انتخاب وکړ کوم چي ما ته را رسيدلي وو.

يوه بله خبره بايد ياده کړم زموږ د پښتو ادب د يوه ډير ښه ليکوال او اديب د خولې خبره ده، چي په موږ کې ښه ليکوال هغه دی چي کتاب يې ولوستل سي، نو زه د دې خبري په رڼا کي ويلای سم چي زما کتابونه ولوستل سوه.

پورتني مثالونه مي ځکه راوړل چي زموږ په سيمه کې يو شاعر چي لا ډير کشر دی او تر دې وخته کوم تصنيف هم نلري وکتاب يا ادب ته له ځانه معيار ټاکي نو ځکه که دی يا ده غوندي نور ثبوت غواړي ما دغه دي وړاندي کړل.

زه د پښتو ادبي ټولني چمن د ټولو ملګرو او ورسره د نورو ادبي ټولنو يا نورو ادب زوقه ملګرو چي زما کتابونه يې ولوستل يا يې مقالي ورباندې و ليکلي يا يې غونډې پر وکړلي يا يې نوم له ما څخه پاته سو، زه يې ډير کوروډانی وايم، چي زه يې و دې ته وهڅولم چي يو په بل پسې د پنځو کتابو څښتن يا ليکوال سم.

ځو پوښتنو ته بايد ځواب وايم: پوښتنه: تا بايد دغه څلور سره ناولونه يو ځای يا د يوه کتاب په بڼه چاپ کړي وای؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواب: کله چي ما یو ناول چاپ کړی د هغه څخه به اوه یا اته مخه لیکنه ناچاپه پاته سوه او نوره کیسه به ما پخپل فکر کي تیاره بلله او لیکل سوی به نه وه ما به پر چاپ سوي کتاب د راروان یا بل ناول نوم هم لیکلی ؤ، یا به مي له ځینو ریډیوګانو واوریدی چي هغوی به نشر کاوه نو زه به یې اړ کړم چي ورپسي بل ناول هم بشپړ کړم چي داسي یو په بل پسي څلورو ناولو ته ورسیده، یعني پریوه ځاي داتوله نه وه بشپړه، تر دې وخته د ناول یا دناولو د لیکلو یا چاپ کولو یو بل لامل یا وجه دا هم وه چي دا وخت پر اسلامي نړۍ او بیل خصوص پر پښتانه ټبر او پښتنه سیمه د یو دیرشو کلو څخه د یو سازش لاندې یو ناورین راروان دی او هره ورځ د شلو کسانو څخه نیولي بیا تر دوه نیم سوه کسانو پورې د یو مسلط سوي جنګ له امله وژل کیږي چي ډیر، یا ټوله یې پښتانه دي (هسي خودټول انسانیت لپاره ښه ورځ غواړم) ما نه سوای کولای چي تر دې دې بلبه اسانه د بیان لاره ورته پیدا کړم یا هغه څه چي زه په یو هیرېم خپل ؤلس ته وړاندې کړم خو هغه دا دي د ناول په بڼه ورسره شریکوم.

دا خبره هم باید وکړم چي که ستاسو د طبیعت سره نابرابره خبره په مخه درسي ضرور به راته بخښنه کوی ولې چي انساني کار خو ضرور له تېروتني خالي نه وي، د الفاظو، جملو، لهجې یا املاء غلطیو څخه به هم را تېرېږي، خو قصّدا د چا زړه زهیریدل نه غواړم، تاسي هم کولای شی چي خپل نظر راواستوی یا یې پر ټلیفون راته ووایاست !دغه مي په وس کي ؤ پر دغه به قناعت راسره کوی، امید کوم چي د خیر په دعا کې به مي نه هېروی د ټول اسلامي امت او ټول انسانیت لپاره سمه لار او ښه ژوند غواړم اوبس، پر لوی رب مو سپارم.

رحمت الله ,, رحمت،، چمن

(نهم څپرکی)

د لیکوال په اړه:

که مو وخت پیدا کړی دا خو کرښې لا هم وګوری، نه یو هیرېم چي له کومه ځایه یې را پیل کړم ګران او سخت کار ته راورسیدم، هغه د چا خبره تر ډیرو ګران کار دا دی چي څوک پخپله د ځان تعروف یا پیژندنه کوي،، نو ځکه ما پخپلو وړاندې څلورو کتابو کي دغه ګران کار نه ؤ کړی او اوس اړ یم چي دا کار وکړم تر څو د بل چا لپاره مي د ځان په اړه یو څه کار اسانه کړی وي تر ننه خو ما دومره پیژند ګلوي:- رحمت الله (رحمت) د انساني ټولنې د اسلامي عقیدې او پښتانه ټبر یو څوک بس ګڼل، او تر دې زیات مي ضروري نه بلل، یولامل یې دا هم ؤ چي زموږ په سیمه او یا بل هر ځای کي لږاو ډیر بې ځایه قومي تعصب سته او بې ځایه دا اور پوکل کیږي ټول ټبر ته مو تاوان دی زه ځکه وړاندې دا خبري کوم تر څو د دې لیکنې لوستونکي په هنر تر خپله ځایه ورسوم، ځکه چي د یاد سوي اور لمبې لا د پښتانه د ټبر پر شاوخوا نه دي کراري سوي، دا رنګه زموږ د سیمې د هر وګړي په خیر زما د پلار او نیکه د ژوند او مالداری سیمه د کوټي څخه تر کندهاره پوري وه او د نژدې ژوند کولو سیمه یې سپین بولدک او د ډیورین

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرښي دې خوا ته د چمن سیمه وه، پدغه دواړو ځایو کې د پښتنانه ډېر دغه دوه لوی قومونه لکه اڅکزي او نورزي د پیړیو راهیسي اباد دي او وګړي تر یوه حده ښه ژوند سره کوي او یو د بل سره دوستي لري، یعني دوی تریوه حده یو د بل خوریان دي، او زه هم د نېکه مرغه د پلار او نیکه څخه نسلا د دواړو قومو سره تعلق لرم یعني پلار مي نورزی او ماماګان می اڅکزی دي او یا دا سي چي زموږ کور ته ټولي را واده سوي میرمنې اڅکزۍ دي تفصیل څه داسي زما د پلار ماماګان: براؤزي، علیزي، ، اڅکزي زما ماماګان: رحمت زي، قوت زي(قطب زي)نصرت زي، اڅکزي ،زما خسرګني:کرکزي، قوت زي(قطب زي) نصرت زي، اڅکزي، زموږ د کور دوې نورې دوستی: براؤزي، علیزي، ،اڅکزي بله: د ایمانداد نیکه (کاله) کاکوزي، بادینزي، اڅکزي ده.

دا مي د پښتنانه ډېر د دغه دوو قومونو د دوستی یوه بېلګه وړاندې کړه چي ما يې ضرورت محسوساوه، اوس زه نه پوهېږم چي زه به څرنګه د خپلو دغه دوستانو سره د کوم دلیل له مخي ناحقه بد نیت وکړای سم، نو ټول انسانیت ته د انسانیت په خاطر او د حق مذهب په خاطر او پښتنانه ډېر ته د دغه ټولو سپیڅلتیاوو په خاطر عاجزانه خواست کوم چي د هر رنګه ناوړه کارو څخه لاس واخلی او خاص بیا دغه قومي تعصب ته د پای ټکی کیږدی، اوس به مي یو څه لار دي ته برابره کړې وي چي دا خپل کمزوری تعروف یا پیژندګلوي تاسو محترمو ته وکړم. نوم: رحمت الله تخلص ،رحمت،، د پلار نوم حاجي نظر محمد ، قبیله، نورزی.ډېر پښتون زدکړي په اذادډول د دوولسم سره برابري ،زموږ کلیوال ژوند ؤ د پیدا یش نېټه دقیقه نده لیکل سوې خو د اټکل له مخي ۱۹۲۴م کال د پسرلي په موسم کي اټکل کیږي.

زده کړې مي خوري وري کړيدي چي دولسم جماعت (ټولګي) سره برابرېدای سي، د خپلې مورنۍ ژبې پښتو سره سره په عربي، فارسي، اردو ژبو کي لیکل، مطالعه، او ویل کولای سم انګلیسي ژبه چي اوس د وخت ضرورت دی او څه نا څه پخپل کور کي د کمپیوټر انسټالیشن ته لا انسان اړ کیږي یا په کمپیوټر کي د څه لیکنې یا ایمیل کولو یا دکوم ویب سایټ کتلو اړتیا سته د دغه ژبې سره هم تر خپله وسه ورسره شناخت لرم، او دغه پورته ځیني کارونه هم کولای سم، خو لاربښونې ته هر څوک اړتیا لري ،که څه هم د ژوند اول کلونه مي ډېر ستونزمن او ورپسي کلونه هم د کړاوه ډک راباندې ډېر سویدي ولې چي والد صاحب مي سپین ږیری ؤ ،په ډېرو کمو وسایلو لرلو سره د کور د ناروغي څخه نیولې بیا د کلي او وطن و هري چاري ته مي د۱۴ کلنی څخه اوږه ورکړیده که په بازار کي د پلار تر څنګ په سوداګري کي وم، داستاذ سبق،په کلي کی لکه واده، جنازه، دروغ رنځور پوښتنه خو مي پر وخت کول د مسجد یا جماعت لمونځ خو مي بیخي نه قضا کاوه، داسي وختونه لا هم راغلل چي کور مي د کرایي ؤ اوبه به مي هره ورځ پخپله د کوم لیري ځایه څخه راوړلې د ژوند و دې ټولو کارو ته مي د سهار له سپیدو څخه د ماخستن تر لسو بجو پورې وختونه ټاکلي وو کومي خاصي میلې ته مي وخت ندی پیدا کړي چي زه دې ورته حاضر سم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا چي وسایل یو څه زیاتیدل خو مسائل نه کمیدل د خپل رب شکر مي په هر حال کي کاوه، د دغه ټولو سره سره مي مذهبي زده کړې صرف، نحوه، فارسیات څه نا څه ولوستل فقه مي تر بیع هدایې پوري، او له احادیثو څخه مي مشکوة شریف وواییی.

د حجازي مقدس (سفرحج) مي لومړی ځل هم هغه وخت وکړ چي کله تاج محمد (جمالي) د صوبې وزیر اعلیٰ ؤ او پدغه کال ۱۹۹۳م کي لومړی ځل د کوټي څخه پروازونه د حج شروع سوه او پدغه کال د عرفات ورځ ۹ د ذولحجې او ۳۰مي ۱۹۹۳م سره برابره وه دوهم سفر د حجازي مقدس مي په کال ۲۰۰۰م کي وکړ...، اوس چي سمیع الله او شمس الله غټ سویدي نو دکار یوه برخه د دوی پر غاړه ده.

خدای پاک پخپل ژوند کي د ډیرو کارو توفیق راکړ د جلسې، مشاعرې، او سمینار سټیج کول، د خپل اولس او کلي چوپړ مي ندی هیر کړی په مرکه کي به ضرور چا پوښتلی یم، څو نوري خبري به هم درسره شریکي کړم که دا نوري پاتې وګوری.

(لسم څپرکی)

ادبي ژوند ته کتنه:

د ماشوم والي څخه چي کله په لیک لوست پوه سوم د لوستلو او ادب سره مي مینه وه څه ناڅه یو شی به مي لیکه، د خوندي کیدو فکر به یې راسره ؤ خو هغه ځیني لومړی لیکنې به را څخه تر لاس وتلي وې، وروسته بیا د (پښتو ادبي ټولنې چمن) سره راملګری سوم، چي بنسټ یې پدې نیټه (۱۹۹۷/۹/۲۷) کیښودل سو، تر دغه وروسته زه ورسره ملګری یم. په ټولو سمینارو او یا غټو مشاعرو کي زه د غړي او یا د کابینې د غړي په حیث ورسره وم، میاشتنی غونډې هم تر ډیره ځایه ندي راڅخه پاته سوې.

۱۴/۱۲/۱۹۹۷ د ټولنې لومړی سوګند اخستل او لومړی مشاعره ځای د ښاروالي تالار (د چونګی هال) ماپښین مهال، تلاوت: محمد ظاهر (ابدالي) وکړ د کابینې غړي: صدر نعمت الله (دراني)، جنرل سکرټر محمد نبي (امید)، پانګوال سلطان محمد (قدردان)، مشر میلمه حاجي نصیر احمد (پاچاخان)، سوګند عبدالرؤف (رفیقي) صاحب ورکړ، صدارت د مجلس د سیدضیاءالدین اغا (لاجوري) وو، او د تجارتي څانګي مشر حاجي محمدعلي اکا او ارواښاد جمال عبدالناصر او ډاکټر عبدالصمد (عشیزي) هم ګډون درلودی. او دغه ښاغلو خپل شعرونه واورول، سټیج سکرټري صدیق الله (خوشحال)، منظور احمد (کاظم)، عبدالعلي (سنګین)، سرانان والا، امیرمحمد (امیدوار)، احمدالله (همت)، عبدالخالق (صوبه سرحدوالا)، راقم، رحمت الله (رحمت)، محمدنبي (خادم)، سلطان محمد (قدردان)، محمدظاهر (ابدالي)، ډاکټر عبدالرؤف (رفیقي) د خرک پخار څخه او رډ نظم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووایه، سیدضیاءالدین اغا لاجوري) انجنیر محمدنبي (امید) ویناوال د مجلس صدر، مشر میلمه نعمت الله (دراني) .، ټولنې د یو کال په پوره کیدو سره یې ډیري غونډي او مشاعري وکړلي چې د یادوني وړ سمینار یې د دوو کتابو (ګلدره) شعري مجموعه لیکوال یې د پښین د سیمې ګل خان (حیرت) دی او (تاتمول) شعري مجموعه لیکوال یې د چمن د سیمې شفیق العالم (معذوریار) دي«اواوس په کوټه کي میشت دی» دغه سمینار یا مخکتنه پدي نیټه۱۹۹۸/۵/۳ وسوه .پر (ګلدره) باندې یوه مقاله د راقم الحروف هم وه او پر (تاتمول) باندې یوه مقاله د ملا عبدالصمد (بیوس) وه، د هر کتاب مقاله لیکونکي ټول دغه ښاغلی وو:د ګلدرې مقاله نګاران: نعمت الله (درانی) ،رحمت الله (رحمت) ، شفیق العالم (معذوریار) ، ډاکټر لیاقت (تابان) .د تاتمول: ګل خان (حیرت) ، خلیل (باور) ، محمود (ایاز) ، او ملا عبدالصمد (بیوس) پر هر کتاب څلور څلور مقالي واورول سوې، په راغلو مشرانو کي پروفیسر سیال (کاکړ) هم ښه وینا وکړه، ښاغلی نصیب الله (سیماب) او رحمت (نیازی) هم راغلي وو .مشر میلمه یې ډاکټر عبدالصمد (عشېزی) او ستېج سکرټر یې صدیق الله (خوشحال) ؤ ، وروسته یوه خوندوره مشاعره وسوه، ځای ؤ دچمن د لوی ښونځي تالار، لوی روغتون ته مخامخ، ډاکټر (رفیقي) د حج په سفر تللي ؤ .

پدې نیټه ۲۷/۹/۱۹۹۸ د ټولنې لومړۍ کلیزه ولمانځل سوه د لوی ښونځي په تالار کي.

اوس غواړم چې د ټولنې د نورو ټاکنو ترتیب ولیکم.

دویم ځل ټاکني د ټولنې په دفتر کي وسوې دټاکنو په ډله کي حسین پاچا ، محمد داود او محمد قسیم (بریالی) وو نیټه۱۹۹۸/۱۰/۱۸ دغه کابینه وټاکل سوه د دویم وار لپاره بیا صدر نعمت الله (درانی) ، جنرل سکرټر انجنیر محمدنبي (امید) ، مرستیال صدر محمدنبي (خادم) ، مرستیال سکرټر رحمت الله (رحمت) ، پانګوال عبدالرازق (حقیار) .

دوهم ځل د سوګند دستوره: ۱۹۹۸/۱۲/۲ ځای بیناډار، سوګند ورکونکی روح الله (ساقیار) ، وخت مازدیګر، یو بل کال لا نه ؤ پوره سوی چې د ۱۹۹۹ د اکتوبر په ۱۲ نیټه د ټولنې لومړی صدر نعمت الله (دراني) له موږ څخه پر ځواني ولاړی روح دې ښاد وي، په بابایي هدیره مرده کاریز کي و خاورو ته وسپارل سو .

د ارواښاد یاد غونډه، خیرات، ختم او مشاعره د ټولنې ملګرو په لوی ښونځي کي ترسره کړه.

په کامرس سرک باندې د ټولنې دفتر په اګست 2000م کي پرېښودل سو ، بل ځل ټاکني په ۴نومبر ۲۰۰۰م د میراني صاحب په دوکان ټرنچ سرک کي ترسره سوې او دغه کابینه وټاکل سوه .صدر: ډاکټر عبدالرؤف (رفیقي) ، لومړی مرستیال حاجي اختر محمد(میراني) ، دویم مرستیال حبیب الله (بلال) جنرل سیکرټري(راقم) رحمت الله (رحمت) ، پانګوال عبدالرازق (حقیار) .

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه ځل د ټولنې دریمه کلیزه ۲۰۰۰/۹/۲۷م پدې نیټه ونه لمانځل سوه او دوخت په تېریدو سره بیا په دغه نیټه۲۰۰۲/۳/۲۵م دغه کابینه وټاکل سوه.

سرپرست اعلی: عبدالرؤف (رفیقي)، صدر محمد نبي (امید)، د صدر مرستیال: راقم الحروف رحمت الله (رحمت)، دویم مرستیال: نوراحمد (فطرت)، جنرل سکرټري:عادل سید جان چي اوس په عادل (اڅکزي) یادیږي، د سکرټري مرستیال: رحم الدین (رحماني)، د اطلاعاتو مسئول: نصرالله (وفا).

پښتو ادبي ټولنې چمن په خپل ټول وخت کي اونیزي، میاشتنۍ، پسرلنۍ مشاعري او سمینارونه وکړل او د ځینو هغه لیکوالانو په ویاړ یې هم مشاعري وکړې څوک چي چمن ته راغلل، د دغه کتابو مخکتني یې وکړلي، تاتمول، ګلدره، د صلیب په دایرو کي مات وزري زانې ژاړي، او پښتني انځور، زه به یې لږ یادونه وکړم.

۲۰۰۰/۵/۲۱م سمینار مخکتنه د پروفیسر رازمحمد (راز) پر کتاب (مات وزري زانې ژاړي) ځای د لوی ښونځي تالار، پدغه سمینار کي و راقم الحروف ته د ښاغلي رحمت شاه (سائیل) لیکنه ورکړل سوې وه د اورولو لپاره.

۲۰۰۱/۵/۵م د ښاغلي غلام رسول (توخي) صاحب په ویاړ ځای کتابتون، سټیج په وار سره دغه کسانو وکړ،

راقم، رحمت الله، رحمت، ، حبیب الله (بلال) او انجنر محمدنبي (امید). پښتو ادبي ټولنې چمن خپل دفتر په اګست 2000م کال کي پرېښاوه، تر دغه نیټې څو میاشتي مخکي دوه نور درانه میلمانه چمن ته راغلل، د پېښور سره د پښتو عالمي کانفرنس مشر ښاغلی رازمحمد (راز) صاحب، د ده سفر پدې موخه ؤ چي څه موده وروسته یې د پښتو عالمي کانفرنس د جوړیدو لپاره د ادیبانو سره ووینې کله چي موږ د ټولنې په دفتر کي ماز دیګر قضاء کښیناستلو نوموړي دغه وینا کوله او ما د وینا لیکل کول خو د بده مرغه اوس هغه لیکنه ماته په لاس رانغله چي ما د ده د بیان توري دلته راوړي وای یا نوري خبري.

او بل ګران میلمه ورسره جنرال عبدالصمد (مومند) ؤ چي د ده موخه بیا سفرنامه لیکل وو او دغه ښاغلي بیا خپله سفرنامه پدې نامه (هر تپې ته د جرګو سره ځم) چاپ کړه ۲۰۰۴م، او دغه د (رفیقي) صاحب سره میلمستیا او دملګرو سره لیدل یې پدغه سفرنامه کي یاد کړیدي، کله چي دغه میلمانه ډاکټر عبدالرؤف (رفیقي) ته راغلي وو نو نوموړي ماته د تار په ټلیفون د میلمنو د راتګ وویل زه هم له خپل ځای څخه بنک ته ورغلم هلته د ملاقات وروسته بینک ته مخامخ د ټولني دفتر ته وختلو، د دغه ښاغلو رازمحمد (راز) صاحب او جنرال عبدالصمد (مومند) (رفیقي) صاحب بل (میراني) صاحب چي لږ مخکي ما خبر ورکړی وو.

«او (رفیقي) صاحب وایي غلام سخي (نوریوال) هم دغه وخت حاضر مجلس ؤ، خو دغه ښاغلی دغه وخت زما هېر دی خو موږ دغه پنځه کسان هلته کښیناستلو تر څه وینا وروسته مو د ماښام لمونځ دلته په جماعت ادا کړ چي امامت یې ما وکړ، تر لمانځه وروسته مو یو څه مختصر کلام هم سره واوراوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰۰۱/۵/۲۲م د پښنين ځخه د راغلو ليکوالانو عبدالباري (اسير) او شامحمد (درويش) په وياړ، وخت ماذيګر ځاى کتابتون، ستېج سيکرټري راقم الحروف رحمت الله (رحمت)، دصدارت پرمقام عبدالروف، رفقي، عبدالباري اسير، اوشامحمد درويش، ناست وو تلاوت سيد محمد شا ايشانآغاوکړ دغه ښاغلو خپل کلام واوراوه محمد طاهر، على اکبرزخمى، ،راقم، رحمت الله، رحمت، نصرالله (وفا)، عبدالباري (غريب) لومړى وار، ايشان اغا، شيرباز(افغان) دلته لومړى وار، غلام سخي (نوريوال)، سلطان محمد (قدردان)، حاجي اختر محمد (ميراني)، عبدالاحد (مهاجر) محمد ظاهر (ابدالي)، روح الله (ساقيار)، شامحمد (درويش)، حاجي عبدالرؤف (رفيقي)، او عبدالباري (اسير).

۲جون ۲۰۰۱م د پيښور ځخه د راغلي شاعر او ليکوال ښاغلي اشرف (مفتون) په وياړ، ځاى کتابتون، وياند

(راقم، رحمت الله، رحمت

۲۰۰۱/۱۲/۲۲م د خوشحال بابا د ځلورسوم تلين به مناسبت.

په۵مى ۲۰۰۲د اروانباد نعمت الله (دراني) په ياد کي مشاعره او د نوو ټاکل سوو غړو سوګند مراسيم ترسره سوه.

۲۰۰۲/۳/۲۴د پسرلي په مناسبت مشاعره مشر ميلمه يې د ضلعي پخوانى چرمين حاجي فيض الله (نورزى) وو، د مشرتابه پر ځاى ورسره د تولنې صدر ډاکټر عبدالرؤف (رفيقي) کوربه صدر محمد نبي (اميد) او بل ميلمه د حمزه بابا د کلي ښاغلى شريف الله ؤ، وروسته شفيق الله (معذوريار) هم د مشر تابه ځاى ته راغلى، حاجي نصير احمد (پاچاخان) نه ؤ راغلى که څه هم موږ د ده نوم په دعوت نامه کي چاپ کړي ؤ، ستېج د (راقم) رحمت الله، رحمت پر غاړه ؤ.

۲۰۰۲/۸/۴م په وياړکي د دغو ښاغلو ميلمنو د کراچي څخه محمد طاهر (اپردى) د پيښور څخه حنيف (خليل) او د کوټي څخه خليل (باور) او علي کميل (قذلباش) راغلي وو، د مشرتابه پر ځاى ډاکټر عبدالرؤف (رفيقي) او انجنير محمد نبي (اميد) ناست وو، د وياندي چاري د راقم رحمت الله، رحمت پر غاړه وې، ځاى کتابتون، وخت د سهار لس بجي، دغه مشاعره په ډير کم وخت کي موږ برابره کړه.

او بيا دغه ښاغلي زما دذاتي ملګري او د ټولنې د غړي رحم الدين (رحماني) په ملګرتيا او تقريبا د ده په موټر کي د ويش (بيش) بازار ته بوتلل سوه او ياد سوي ملګري هلته د ويش په هوټل کي د غرمي ښه ډوډۍ هم ورکړي وه، چي د هغه ټول جريان تصويري البم زما مخ ته پروت دى، چي د مشاعري څخه نيولي بيا تر هوټله پوري دغه عکسونه د دې چوپړ شاهيدي ورکوي. او بل لوري ته مي د ښاغلي حنيف (خليل) هغه کتاب هم پروت دى (د سپين بولدک په لور) سفري راپور تازْ چاپ کال ۲۰۰۳م خو ښاغلي حنيف (خليل) زموږ د مشاعري او ادبي چوپړ ذکر يوائي په اوو(۷) ليکو کي پر ۵۴ صفحه کړيدي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ د ټولو ادبي ملګرو څخه د (رفیقي) صاحب سه علاوه یو اځي د(امید) ذکر کړی دي کاش چي ده زموږ د ټولنې د ځلورو یا پنځو ملګرو نومان خو یاد کړي وای !

او نژدې دغه مشاعره ډیره زما په منډه ورته جوړه سوه کاش چي یو څه د دغه لیکوال دغه چوپړ ته پام سوی وای !

و دغه بیړنۍ مشاعري ته لیکوال هم حیران ؤ په صفحه **۵۴** کي داسي اقرار کوي -

(دامشاعره پدي لحاظ هم منفریده وه چي په لږ وخت کي ډیر شاعران او زیات سامعین راجمعه سوي وو)

مګر چا چي دغه چوپړ او درناوی ورته کړی وو ، د هغو پر نومانو یا نوم یادیدو یې قلم وچ سوي وو ، افسوس ،

مګر بل اړخ ته بیا چي ښاغلی حنیف (خلیل) په کوټه کي د ښاغلي کمیل کورته ورځي د خپل کتاب به صفحه -**۵۹ ۵۸** کي بیا د دوو ماشومانو(ایرج او ائیمه) یادونه په دولسو لیکو کي بیانوي.

اوس تاسو د دغه استاذ د انصاف موازینه خپله وکړی، داسي د چمن پښتو ادبي ټولنه او ورته جوړه کړې مشاعره او یو زیات شمیر شاعران او مینوال، ده یې ذکرپه اوو(۷) لیکو کي وکړی او دوه نومان یې ورځخه یاد کړی لکه (رفیقي) صاحب او (امید) صاحب ، او بل لور ته د کمیل په کور کي دوې ماشوماني (ایرج او ائیمه) د دواړو نومان یادول او دولس لیکي د کتاب نیسي، نو څکه ویلای سم چي نه به پښتو پرمختګ وکړي اونه پښتانه که دغه حال ؤ .

داسي پیښي مي نو ډیري ولیدلي څکه یې لیکم تر څو چي دغه د خپلي خوښي د لیکني یا څه کولو دود راځخه پاته سي.

پر ما د ښاغلي حنیف (خلیل) نثر خوږ لګیږي، دی په تحقیق کي ښه لاس بری دي خو زما دغه لیکنه به دی د یوې ګیلي په شان مني نه د بدل اخستو په رنګ، ما ښاغلي ته د قائد اعظم یونیورستي اسلام په درک خپل دا ناول (محبت ولې ورک سو ؟)هم ورواستوی خو د رسیدو درک یې رامعلوم نسو .په۷مي۲۰۰۲د ښاغلي عبدالباري (جهاني) په ویاړ یوه خوندوره مشاعره، د ویاند چاري د راقم رحمت الله ،رحمت او عادل (اڅکزي) پر غاړه وې.

۲۰۰۳/۴/۲م د یادوني وړ سمینار چي د کتاب (پښتني انځور) مخکتنه کي وسوه لیکوال یې د پښین د سیمي تکړه شاعر محمدنعیم (ازاد) وو ، پر دغه کتاب د راقم الحروف مقاله هم وه، وروسته یوه خوندوره مشاعره وسوه، په راغلو میلمنو کي پروفیسر رازمحمد (راز) ، پروفیسر فیض محمد (شهزاد) ، عصمت الله (زهیر) او نور ښاغلي..

.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستېږ د راقم الحروف پر غاړه ؤ، ځای کتابتون، شروع ماپښین تر ماخستن پوري دوام درلودی راغلي میلمانه د شپې پښین ته رخصت شول، دچمن د سیمې ځوان لیکوال یارمحمد (سیال) د ټولنې و سمینار او مشاعري ته په دغه ورځ لومړی وار راغلی ؤ.اودښاغلی غلام سخی ،نوریوال،مقاله حیرت صاحب واورله

پښتو ادبي ټولنې چمن پخپل وار ډېري لاسته راوړني درلودې چې د ملګرو په افتکار د سلام بابا کتابتون مینځ ته راغلی، چې د دغه خدمت په سرلارو کي اروابناد نعمت الله (درانی) او ډاکټر عبدالرؤف (رفیقي) د نورو ملګرو تر څنګ یادولای سم، او دغه کتابتون د افتتاح په ورځ د ټولنې ملګري، د منطقي مشران او حکومتي چارواکي حاضر ؤ، راقم الحروف د نورو ملګرو تر څنګ ناست ؤ، د هغه وخت د ضلعي د حاکم ډي، سي او ښاغلي شفیع (کاکړ) مرسته په دغه کار کي د نه هیریدو ده چې په ډي، سي، او، دفتر کي منظوري ورته ورکړه، بلکه دغه ښاغلی به زموږ سره په سمینارو یا مشاعرو کي هم برخه اخیستل کوریې ودان.

د دې لپاره چې ځیني ملګري راڅخه ګیله ونګري چې زموږ نوماندې نه ؤ یاد کړي، د میاشتو کال او دوه کالو په تېریدو سره چې نور ملګري ټولنې ته راغلل هغه دغه ښاغلي وو.

رحم الدین (رحماني)هوتک قانع) عبد الرزاق (حقیار)، حبیب الله (بلال)،حبیب الله (تړی) عادل (اڅکزی)، نصرالله (وفا)،قاري روی محمد (مجاهد)، نعمت الله (پښتون)، عبدالهادي (شاکر)، سردارمحمد (مین)، غلام سخي (نوریوال)، یارمحمد (سیال)، ملا عبدالباري (مدني)، عبدالوهاب (ولي) او مطیع الله (شاهین) ....

۲۰۰۳/۵/۳۰م یو بل مازدیګری او خوندوره مشاعره د کندهار څخه د راغلو تکړه لیکوالانو محمد سرور (واصیل)، حسن (یار) او تاج محمد (تابع) په ویاړ تر سره سوه، ځای کتابتون، ستېج یا د ویاندوی چارې د، راقم، رحمت الله،رحمت، پر غاړه وې، رفیقي صاحب د میلمنو سره د صدارت پر مقام ناست ؤ، د مشاعري په دوران کي شېربهادر (اڅکزي) په لومړي وار د ټولنې پر ستېج خپل کلام او وینا واورول.

۲۰۰۳/۳/۱۲م ټولنې اخیر ځل دا ټاکني وکړې، ځای رحمت ټال مال سرک چمن

د ټولنې مسئول: -------------------- عبدالرؤف (رفیقي)

جنرل سکرټري: --------------------- رحمت الله (رحمت)

مرستیال مسئول: ---------------------- عادل (اڅکزی)

مرستیال سکرټري: ---------------- روی محمد (مجاهد)

پریس سکرټري: ------------------------ نصرالله (وفا)

(c) ketabton.com: The Digital Library

پدغه ورځ د کوټې څخه راغلی میلمه لیکوال او شاعر ښاغلی گل خان (حیرت) زموږ د مجلس اعزازي میلمه ؤ.

پښتو ادبي ټولني چمن که وخت په وخت سمینارونه او مشاعري یا د لیکوالانو په ویاړ مشاعري کولي، خو کله کله به یې د پښتو ژبي په تللو ستورو پسي دعاوي هم کولي.

۲۰۰۴/۴/۱۱م کال میاشتنی ناسته ځای د رحمت ټال مال سړک زوړ گنج چمن، مازدیگر ۵ بجي صدارت د عبدالرؤف (رفیقي) د ټولنې د صدر، کوربه او ویاند رحمت الله (رحمت) د ټولنې عمومي منشي، تلاوت کونکی سلطان محمد (قدردان) د ټولنې غړی، غلام سخي (نوریوال) غړی، حمیدالرحمن(مومند) سپاهيFC، لومړی ځل یې زموږ سره گډون وکړ، د غونډې په پای کي رحم الدین (رحماني) راورسیدی، د مشاعري په پای کي پدې ښاغلو پسي دعا وسوه ارواښاد: محمد صدیق ادبیار)، اشرف (مفتون)، نښتر صاحب او محمد یوسف (ویران)، څه موده وړاندي دغه ښاغلي له دنیا څخه کوچیدلي وو روح دي ښاد وي، دعا راقم الحروف وکړه او ملگرو (آمین) ورباندي کاوه.

یوه یادونه باید وکړم چي د پورته سمینارو یا مشاعرو نیټه ډیره دقیقه لیکل سوې ده، خو ځیني میاشتنی یا څه غټي مشاعري مي ځکه ونه لیکلي تر څو پر لوستونکو ونه غمیږي کیدلای سي چي بیا ټول تاریخ د ټولني زه علیده د کتاب په بڼه چاپ کړم. په ځینو ځایو کي خو ما د ځینو ملگرو هغه د دوی علمي القاب لکه ډاکټر لیکلي او په ځینو ځایو کي مي ندي لیکلي یا د ډېر تکراره په وجه یا په دې چي په هغه وخت کي به دوی دغه د ډاکټرۍ امتیاز لاس ته نه ؤ راوړی، هیڅ کله دي څوک د هغه نیټي څخه دا مأخذ نه اخلي چي پلانی صاحب پدغه وخت کي ډاکټر ؤ ولي چي دلته ده په ډاکټر لیکلی دي، ما که لیکلی دی هغه دغه دري ښاغلي دي: رفیقي صاحب، سیماب صاحب، او قذل باش صاحب چي په وار سره یې د دوکتري د حاصلولو دغه نیټې دي:رفیقي مقاله په افغانستان کی اقبال پژندنه نیټه:2005م ، سیماب موضوع:پښتو او تنقید نیټه:9جنوری-2009، قذل باش موضوع نیټه:

پښتو ادبي ټولنه چمن چي پدې نیټه ۱۹۹۷/۹/۲۷یې بنسټ کښیښول سو او لومړی سوگند او مشاعره یې پدې نیټه ۱۹۹۷/۱۲/۱۴ ترسره کړه.

ورسره یې د دفتر د برابریدو او ملگرو ته د غړیتوب (رکنیت) د جوړیدو کار هم پیل کړ، د غړیتوب فیس(۱۰۰) سل روپۍ وو او ورسره به هر غړي (۵۰) پنځوس روپۍ میاشتنه (چنده) هره میاشت هم ورکول تر څو د ټولني غړي معلوم وي او له دغو پیسو څخه د دفتر کرایه او نورو مصرفو کار واخیستل سي که به یو چا لومړی ورځ تر (۱۰۰) سل روپۍ زیاتي ټولني ته ورکړې نو سل روپۍ یې د غړیتوب فیس او زیاتي پیسي یې د میاشتنیزي (چاندي) په حساب کي شمارل کیدي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو غړی که به یوه میاشت خپلي پیسي ټولني ته ورنکړې نو په بله میاشت کي به یې د دواړو میاشتو پیسي ادا کړې
.

د دې کار پیل نیټه ۱۹۹۷/۱۱/۲۲ او اخیري نیټه یې ۲۰۰۰/۸/۲۳ وه، خو له دغه وروسته یوه بیړنۍ میاشتنیزه (چانده) ټولني ته دغه غړو ورکړه.:محمدنبي (امید)، عبدالرؤف (رفیقي)، رحم الدین (رحماني)، سلطان محمد (قدردان)،راقم، رحمت الله (رحمت) نیټه ۲۰۰۲/۱۱/۱ او روی محمد (مجاهد) ۲۰۰۲/۱۲/۱۷ تر دا وروسته بیا کوم غړي داسي چانده یا میاشتنیزه پیسي ندي ورکړې چي هغه دې په کتاب کي نویشته وي یا دې نوموړي ته رسید ورکول سوی وي.

دا ټول معلومات د ټولني له هغه کتاب څخه کوم چي (۷۸) صفحي لري، اود تصدیق لپاره د دې ښاغلو لاسلیکونه د کتاب پر اوله صفحه سته،دارواښاد نعمت الله (درانی)، سلطان محمد (قدردان)، (راقم) رحمت الله (رحمت).اود د غه کتاب له مخي چي د ټولني درج غړي دي او د غړیتوب ورکړه(فیس) یې ادا کړی دی هغه دا غړي دي.دټولني دکتاب په ترتیب:

ددرج تاریخ	نوم	نمبر	ورکړي روپي
۲۲/۱۱/۱۹۹۷	نعمت الله (درانی)	۱	۲۰۰
۲۲/۱۱/۱۹۹۷	محمدنبي (امید)	۲	۲۰۰
۲۲/۱۱/۱۹۹۷	عبدالرؤوف (رفیقي)	۳	۲۰۰
۲۲/۱۱/۱۹۹۷	محمدنبي (خادم)	۴	۲۰۰
۲۲/۱۱/۱۹۹۷	محمدایوب (اڅکزي)	۵	۲۰۰
۲۲/۱۱/۱۹۹۷	صدیق الله (خوشحال)	۶	۲۰۰
۲۲/۱۱/۱۹۹۷	محمد شفیق	۷	۲۰۰
۲۲/۱۱/۱۹۹۷	محمدرفیق	۸	۲۰۰
۲۲/۱۱/۱۹۹۷	احمدالله (همت)	۹	۲۰۰
۱۹۹۷/۱۲/۱	ډاکټرعبدالصمد	۱۰	۱۰۰۰
۲/۱۹۹۷/۱۲	سلطان محمد(قدردان)	۱۱	۲۰۰
۱۹۹۷/۱۲/۸	غلام داؤد	۱۲	۱۵۰
۱۹۹۷/۱۲/۱۲	محمدظاهر (ابدالي)	۲۲	۲۵۰
۱۹۹۷/۱۲/۲۲	محمد یونس	۲۵	۱۵۰
۱۹۹۷/۱۲/۲۵	رحمت الله (رحمت)	۲۹	۱۵۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۹۹۷/۱۲/۲۲	شفیق العالم	۳۰	۲۵۰
۱۹۹۸/۲/۳	اسدالله صاحب	۴۲	۱۵۰
۱۹۹۸/۲/۵	عبدالعلي	۵۲	۲۰۰
۱۹۹۸/۱۲/۱۳	محمد نسیم	۵۸	۱۵۰
۱۹۹۸/۱۲/۱۸	محمد قسیم	۵۹	۱۵۰
۱۹۹۸/۳/۱	رحم الدین (رحماني)	۶۵	۱۵۰
۱۹۹۸/۳/۴	عبدالرازق (حقیار)	۷۲	۱۵۰
۱۹۹۷/۳/۴	فیض الله (شاهین)	۷۳	۱۰۰
۱۹۹۸/۳/۶	عبدالرحمن جان (ارماني)	۷۴	۱۰۰
۱۹۹۸/۳/۹	حبیب الله صاحب	۷۷	۱۵۰
۱۰/۱۸/۱۹۹۸	حبیب الله (بلال)	۱۰۶	۱۵۰

دغه ټول (۲۲) شپږ ویشت غړي سو. صفحه (۱۲) د ټولني کتاب،

دغه یادو سوو کسانو د پښتو ادبي ټولني چمن غړيتوب اخستی او ورسره يې په یادو سوي کتاب کي میاشتنیزه پیسي ادا کولي. وضاحت: یو نوم محمد رفیق چي د دغه نامه سره په نورو صفحو کي (افغان) تخلص سته، دا ښاغلی حاجي محمد رفیق (افغان) ولد وکیل حاجي محمد صدیق اکا دي، میاشتنیزه پیسي يې ټولني ته ورکولي خو په غونډو کي يې ډیره برخه نه اخستل. ډاکتر عبدالصمد چي نویشته دی دا ډاکتر عبدالصمد صاحب (عشېزی) دی، په (۳۰) نمبر شفیق العالم لیکلی دی دا ښه لیکوال شفیق العالم (معذوریار) صاحب دی، «چي داوخت يې کلیات د چاپ انتظار کوي»

په (۲۹) نمبر رحمت الله (رحمت) لیکلی دی چي دا زه یم او اوس په چمن کي تر ما په عمر کشر یو بل رحمت الله (رحمت) هم پیدا سوی دی، چي لا د کوم تصنیف خاوند ندی. کیدای سي چي بل هم پیدا سي یا دغه ملګری خپل دغه تخلص واړوي،

اسدالله په (۴۲) نمبر لیکلی دی وروسته د ټولني په کتاب کي د (کمین) تخلص ورسره لیکل کیږي دا ښاغلی زما له یاده وتلی دی، په (۷۷) نمبر حبیب الله صاحب لیکلی دی دا حبیب الله (ترین) ثاني دی، د ټولني د غړیتوب په کتاب کي پورته (۲۲) کسان د غړو په حیث نویشته دي.

پدي صفحه (۲۴)-نیټه، ۱۹۹۹/۱۰/۲۸ نمبر (۲۰۵) دا نوم لیکلی دی حاجي اختر محمد (۲۰۰) روپۍ خو د دغه ښاغلي سره ممبرشیپ ،غړیتوب او تخلص ندی لیکلی فکر کوم چي دا ښاغلی به حاجي اختر محمد (میرانی) وي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي بيا په صفحه (۳۰) نمبر(۲۴۲) تاريخ ۲۰۰۰/۴/۲۹ په پوره نامه او تخلص دا سي ليکلي دي (حاجي اختر محمد ،ميراني، شل کتابونه) ،دا نوموړي دغه کتابونه د بازار څخه پخپلو پيسو رانيولي او ټولنه ته يې ورکړه چي لا تر اوسه هم دغه کتابونه د ټولني په ارشيف کي پراته دي.

بايد يادونه وکړم چي د ټولني دغه کتاب او غړيتوب د اروانښاد

نعمت الله (دراني) او وروسته د عبدالرازق (حقيار) او زما په قلم نويشته لري، دا پورته (۲۲) نومان هم د مرحوم په قلم د ټولني په کتاب کي نويشته دي، د ده تر مرګ وروسته ياد سوی کتاب د ټولني د نورو شيانو سره د عبدالرازق (حقيار) سره ؤ، او وروسته د ټولني د نورو شيانو سره ماته وسپارل سو.

تر دغه يادو سوو کسانو وروسته بيا موږ کوم ملګري ته د رسمي غړيتوب پرچې نه ده ورکړي، نور ملګري به چي ټولني ته راتلل فکر کوم چي دا به نو اعزازي غړي وو، او يا مستقل خو غړيتوب به يې نه ؤ ليکل سوی، د ټولني په ياد سوي کتاب کي چي هر چا غړيتوب تر لاسه کړی دی د هغه د نامه او پيسو سره دا الفاظ ليکلي دي (ممبرشيپ فيس) که به چا نوره مرسته کړې وه د هغه سره به بيا (عطيه) ليکل کيده.

د پښتو ادبي ټولني چمن په مشاعرو يا سمينارو کي د مشر ميلمه په حيث وخت په وخت برخه اخستونکي دغه ښاغلي وو.

حاجي نصيراحمد پاچاخان: ----------- پخوانی صوبايي وزير

حاجي جلال الدين خان: - پخوانی ،ناظم، تحصيل چمن ، حاجي نذرجان اکا :----- ----- پخوانی ناظم، تحصيل چمن

مرحوم (جمال عبدالناصر، کاکړ):----- د چمبر اف کامرس مشر

ډاکټر ثاقب (عزيز):----------------- د ضلعی (ډي،سي،او)

فيض الله خان (نورزی) :------------ پخوانی چرمين د ضلعي

عبدالصبور (کاکړ) :------ هغه وخت د تحصل چمن (ای ،سي)

حافظ عبدالباسط (بلوچ) :---------د چمن تحصل (ای، سي)

ډاکټرعبدالصمد (عشېزی) :----- د دولتي روغتون مشرهم سو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان امان الله خان:--------------------------قبائیلي مشر

حاجي کرم خان اکا :------د پیپلزګوند سره اړوند قبائیلي مشر

د صدارت مقام ته به دا ښاغلي هم رابلل کیدل پروفیسر عبدالرشید صاحب (رودي)، پروفیسر عبدالقادر صاحب، پروفیسر محمد طاهر (چوهدري)

په مېنوالو کي به دا ښاغلي هم راتلل: حاجي میرعالم، حاجي عبدالشکور، مرحوم ډاکتر حبیب (د وخت ډي،سي،او)، شفیع(کاکړ، ملک عبدالخالق (اڅکزی)، اصغرخان (اڅکزی)، ګل خان (اڅکزی)، نظر محمد (درمان)، چي وروسته دغه ښاغلي د نورو ټولنو پر دریځ ښه ترنوم وایه. ښاغلي هدایت الله، عبدالرشید، عبدالکریم، عزیزالله، ډاکتر رمضان اسحاق (معلومات دخپلو لیکنو او دټولني له تاریخچي څخه).

ماچي ځیني مقالي لیکلي دي یاناچاپ کتابونه:

یو څو یې دغه دي

۱: پرکتاب ګلدره، مصنف ګل خان (حیرت) سمینار ۱۹۹۸چمن

۲: پرکتاب طلب مذهب، مصنیف قاضي ملاعبدالسلام بابا، دغه سمینار د پښتو ټولني چمن څخه هغه وخت پاته سو.

۳: پرکتاب: دوه زرم کال دوه زره اقوال، ناچاپ کتاب د حاجي اختر محمد (میراني) دا مقاله په کتاب کي چاپیدل «مګردغه کتاب لا تراوسه نه سو چاپ».

۴: پدې نیته (۱۰) مارچ۲۰۰۲م د پاکستان په برابر یو لوی سمینار د (چمبراف کامرس) لخوا په چمن کښتم (ګمرک کي د یاد سوي تنظیم چي هغه وخت یې صدر اروانباد جمال عبدالناصر او سرپرست اعلی حاجي محمد علي اکا وو د دوی په غوښتنه ما دا مقاله لیکلي وه، پدغه ورځ یوه مقاله په انګریزي وویل سوه دویمه مقاله د عبدالرؤوف (رفیقي) وه په اردوکي، دریمه مقاله زما وه په پښتوکي زما دمقالي د اورولو وخت (۲۰) دقیقي (مینټه) ؤ، و یاد سوي سمینار ته د صوبي د وخت ګورنر ښاغلی جیټیس (ر) امیرالملک منګل صاحب او د صوبي وزیران: محمد علي (جوګیزی)، مرحوم قاسم خان (اڅکزی)، میرمن بروچه او پنځه نور وزیران، د ټول پاکستان به برابر نور میلمانه اودچمن ښار سرکاري حکام او د ښار معزز مشران راغلي وو، د ماپښین پر ۲:۳۰بجو دغه سمینار پای ته ورسیدی، او دغه وخت د ضلعه قلعه عبدالله چمن ناظم صلاو الدین (اڅکزی) ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵: مقاله: پرکتاب (پښتني انځور) مصنیف محمد نعیم (ازاد) صاحب سمینار په چمن کي ۲۰۰۳/۴/۲م د پښتو ادبي ټولني چمن لخوا.

۶: مقاله: پرکتاب (د سپوږمۍ سره خواله) مصنف ډاکټر عبدالرؤف (رفیقي) صاحب سمینار ۲۰۰۴/۹/۴م په زیارت کي.

۷: د پسرلي په اړوند مقاله.

۸: څو نوري ادبي ټوټي، دا ته سره یادي سوي لیکني ناچاپه پاته دي. «ناچاپه کتابونه:

۹: (پیرزویني) د لمانځه طریقه ده، د لیکلو وروسته مي د څو علماوو تصدیق پر واخیست، یو کیسټ مي هم څو کاله مخکي ورڅخه جوړ کړ او د دوه زره څخه زیات کیسټونه به زما یو ملګري مفت تقسیم کړي وي، کتاب یې ناچاپ دی،

۱۰: (د حج سفر) دا د حج زده کړه ده کتاب یې ناچاپ دی خو کیسټ یې په بازار کي سته چي ما ورڅخه جوړ کړیدی.

۱۱: ارمانونه، ۱۲: د رحمت ګلونه، ۱۳: پیاوړي خلک

(یو لسم څپرکی)

پښتو ادبي تړون او رحمت الله (رحمت)

یاده سوي ټولنه دا وخت په چمن کي ډېره فعاله ده، او فعال غړي لري، نژدې د دوو کلو رائیسي عادل (اڅکزی) د مسئول چاري په غاړه لري.

پدې نیټه (۱۳) جولای ۲۰۰۸م ملګرو دغه درې کسان لکه حاجي اخترمحمد (میراني)، راقم، رحمت الله (رحمت)، او انجینر محمدنبي (امید) د جرګګۍ غړي وټاکل د دې لپاره چي همدا جرګګۍ د یادي سوې ټولني لپاره د نامه ټاکلو او وروسته د مسول او کابینې ټاکلو چاره پرغاړه ولري.

په همدغه ورځ د ټولني لپاره دغه نوم (پښتو ادبي تړون چمن) غوره سو، د یادي سوې جرګګۍ د مشرانو په مشرتابه کي لومړی په (۲۷) جولای ۲۰۰۸م لومړی ټاکني وسوي او دغه کابینه وټاکل سوه، مسئول: عادل (اڅکزی)، مرستیال: نعمت الله (پښتون)، پانګوال: عبدالغفار (مظلوم جان).

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی کابیني او د جرګګۍ غړو ته پدې نیټه (۱۷) اګست ۲۰۰۸م سوګند ورکړه سو .

سوګند ورکونکی مشر میلمه ښاغلی عبدالقیوم (خدکو) د ضلعي نائب ناظم، ځای د ولسوالي تالار .

د مشر تابه پر ځای ناست عبدالقیوم (خدکو) راقم، رحمت الله (رحمت) ، او انجینر محمدنبي (امید) ، وخت ماپښین قضاء، او وروسته درنو شاعرانو خپل خوږ کلام واوراوه .

۲فبروري ۲۰۰۹م خپلواکه پښتو مشاعره دا د ټولني دویمه لویه مشاعره وه چي له ډیرو ځایو څخه ورته شاعران او لیکوالان رابلل سوي وو ، ځای ؤ د ولسوالۍ تالار ، د ویندوی چاري عبدالغفار (مظلوم جان) ، او عزیز (میا) پر غړه لرلي تر تلاوت وروسته د مشرتابه مقام ته دکوټي سه راغلي دا مشران: عمرګل (عسکر) ، ډاکتر نصیب الله (سیماب) ، ډاکتر لیاقت (تابان) ، او راقم رحمت الله (رحمت) د دې مشاعري کوربه مسئول وروه بلل سوه، د دې مشاعیری مشر میلمه حاجي حمیدالله د چمبر آف کامرس مشر ، مشاعري ته نهٔ راغلی .

د دي مشاعري، ډي، وي ، ډي هم ثبت (ریکارډ) سوه .

یو بل سمینار ۱۹ اپریل۲۰۰۹م د ملا قلندر آخند په یاد کي او ورسره د دوو کتابو (لعل جواهیر) د متلو مجموعه لیکوال یي شیربهادر (اڅکزی) ، مقاله عبدالغفار (مظلوم جان) پر واورول، دویم کتاب: ایا محبت به خپل مطلب ته ورسیږي ؟(ناول) لیکوال یي(راقم) رحمت الله (رحمت) مقاله انجینر محمد نبي (امید) پر واورول ، د ملا قلندر پر فن او شخصیت باندې مقالي عادل (اڅکزي) ، جعفرخان (ترین) ، حاجي اختر محمد(میراني) ،عصمت الله (زهیر) ، محمد نعیم (ازاد) او پوهاند سیال (کاکړ) واورولي .

صدر مجلس سیال (کاکړ) ، کوربه محمد نبي (امید) ، راقم رحمت الله (رحمت) ، شیربهادر (اڅکزی) او نور پر دریځ ناست وو ، وروسته یي خوندوره مشاعره وسوه، ماپښین ۳بجو پیل دماختن پر۱۱بجو پای ته ورسیدی، د دغه سمینار مشر میلمه حاجي نادرخان (نورزی) ؤ.

د ټولني د دویم کال ټاکني د ښاغلي محمد نعیم (افغان) تر څارنه لاندي وسوي او دغه کابینه وټاکل سوه.

مسئول: عادل (اڅکزی) ، مرستیال: شیربهادر (اڅکزی) ، پانګوال: مطیع الله (شاهین) ، او دغه کابیني ته ۲۵ اکتوبر ۲۰۰۹سوګند ورکړل سو ، د مشرتابه په مقام یي ښاغلي قاري عطاءالله (مسلم) شتون درلودی ، باید ووایم چي د دویم کال په ټاکنو او د سوګند په مراسمو کي زه نه وم حاضر .«راقم»

او په دا نژدو شپو کي ۲۲جنوري۲۰۱۰م د سلام بابا (۱۸۸۱ـــ۱۹۷۴جنوري۲۲) پنځه دیرشم تلین ولمانځی، په یاد سوي سمینار کي خو نوري مقالي نه وي یواځي په لومړی برخه کي ما یوه لنډه مقاله یا (د سلام بابا ژوند لیک)

(c) ketabton.com: The Digital Library

واوراوه هم دومره د عادل (اڅکزي) ليکنه وه وروسته مشاعره وسوه. د دغه سمينار يا مشاعري مشر ميلمه حافظ بسم الله (مخلص) صاحب ؤ، کوربه يې ماسټر امير زمان (مشکور) ؤ. او قاري نورمحمد (نوراني) هم پردريځ ورسره ناست وو، د چمن د شاعرانو تر څنګ د کوټې او پښين څخه دغه ښاغلي: محمد نعيم (ازاد)، د حسنا مجلي مسئول عصمت الله (زهير) او د مشرق اخبار د ادبي صفحې مسئول جعفر خان (ترين) او له کندهار څخه حاجي محمد اکبر (نعمتي) ورته راغلی ؤ، ماپښين پيل د ماخستن تر ۹ بجو پوري دوام درلودی.

(احمد شا ابدالي کتابتون) چې مشر او کابينه يې هغه وخت عادل (اڅکزي)، عبدالرازق (حقيار)، يارمحمد (سيال)، نوراحمد (فطرت)، نعمت الله (پښتون)، يادولای سم هم يې لوی غنډې او مشاعري وکړې. وروسته دغه کتابتون په ټولنه واوښت چې نوم يې دا سو (احمد شا ابدالي کلتوري ټولنه)، دغه وخت يې مشران او د کابينې غړي ځکه زه برابر نسم ليکلای ولې چې زه د ټاکنو پر وخت نه يم وربلل سوی، که څه هم ځينو سمينارو او ډيرو مشاعرو کې د غوښتني سره سم زه ورغلی يم، د پنځو کتابو د مخکتني په سمينار کې ۲۰۰۷/اګست/۲۲م يو زماکتاب« دلنډو کيسو ټولګه (د رحمت ډالۍ) هم په ياد سوو کتابو کې وو، چې مقاله د پښين د سيمې ښه ليکوال ګل خان (حيرت) صاحب پر ليکلې وه، د دغه ټولنې د ټاکنو خبربه ما په اخبار کې ليدی، يا به بل چا راته وويل، په کابينه او مشرانو کې يې دا ښاغلي يا دولای سم: نوراحمد (فطرت)، عبدالرازق (حقيار)، محمد غوث (همدرد)، محمدنبي (خادم) او صادق (صبا). يادي سوې ټولنې به ما ته يو اځې د سمينار، يا مشاعري د ګډون بلنه راکول، او نژدې په ډيرو مشاعرو کې زه حاضر سوی يم، په دغه غونډو کې چې زه ورغلی يم د صدارت يا د مشرانو ځای ته زه په دغه حيث وربلل يم مشرميلمه، کوربه صدر، اعزازي ميلمه. پدا نژدې شپو کې د امن تر نامه لاندې يوه مشاعره ايښي وه له کوټې، پښين، برښور، کندهار څخه هم ليکوالان ورته راغلي وو او زه هم ورکې حاضر وم د يادي سوې مشاعري نيټه داوه ۲۰/۱۱/۲۰۰۹م.

(زما د پنځو کتابو د چاپ کلونه:

۱ـ د رحمت ډالۍ ــــ دلنډو کيسو ټولګه، ۲۰۰۴م

۲ـ ناکامه مينه اوزورور خلک ــــ ناول، ۲۰۰۶م

۳ـ محبت ولې ورک سو؟ ــــــــ ناول، ۲۰۰۷م

۴ـ ايا محبت به خپل مطلب ته ورسېږي؟ـ ناول، ۵مارچ ۲۰۰۹م

۵ـ اُمَيد ــــــــــــــ همدا ناول، ۲۰۱۰ اپريل ۳ م څخه د چاپ انتظار کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(رحمت الله، رحمت) چمن،

دولسم څپرکی

مرکزي انجمن تاجران او رحمت الله (رحمت)

مرکزي انجمن تاجران ډېر فعال تنظیم دی صوبائي مشر يې ښاغلی عبد الرحیم (کاکړ) او د کابیني نورغړی ښاغلي حضرت علي (اڅکزی)، الله داد (ترین)، تاج آغا، ابراهیم (کاسي)، صدیق (مسلم)، عبد القیوم آغا د دغه تنظیم په هر ښار کي ښاخونه سته. زه پخپله د دغه تنظیم لومړی دمال روډ (سړک) چمن یونټ صدر وټاکل سوم په کابینه کي راسره ښاغلی عبد القیوم (خدکو) جنرل سیکرټري ؤ چي نومړی وروسته د ضلع (قلعه عبد الله چمن) نائب ناظم هم جوړ سو.

خو بیا موږ دواړه د انجمن د تحصیل چمن مرکزي کابیني ته ولاړو هلته زه څلورم مرستیال صدر او بیا لومړی مرستیال صدر سوم او په ۲۰۰۷م کي عبوري صدر وټاکل سوم په عبوري کابینه کي دا ښاغلي راسره وو: ملا جمعه خان (همدرد)، عبد الغني، صادق (صبا) او احمد خان نورغړی صاحب جان بهادرخان. عبد الباري اسحاق...... پدغه دوران کي لکه نور کله موږ د خپل تنظیم د ښار د تاجران او دوکاندارانو په استاذیتوب د اعلی سرکاري حکامو او علاقائي مشرانو یا ناظیمینو سره لیدل کتل کول، لکه د ضلعي ناظم حاجي آدم خان، نائب ناظم کیپتن (ر) عبد الخالق (اڅکزی) چي اوس صوبائي وزیر دی، جلال الدین خان تحصیل ناظم ؤ د وخت، او اودصحت پخواني وزیر حافظ حمد الله صاحب او داسي نور...... او پدغه دوران کي د ضلع پښین د انجمن تاجران صدر ملک حضرت علي (ترین) د ؤفات په سلسله کي د مرحوم فاتحي ته ورغلو، او تر دغه څلویښت شپي وروسته چي په نومړي پسي خیرات او ختم سوی ؤ صوبائي مشران او دنورو ښارو مشران هم راغلي وو زه هم د خپلو دغه ملګرو سره ملا جمعه خان (همدرد)، عبد الغني، او بهادر خان سره ورغلم هلته بیا تر خیرات او ماپښین لمانځه وروسته د پښین په ریسټ هاوس کي د پښین ضلعي د انجمن وکابیني او نوی ټاکل سوي صدر ملک اشرف (ترین) ولد مرحوم ملک حضرت علي (ترین) ته په شاندارو مراسمو کي د صوبائي صدر عبد الرحیم (کاکړ) لخوا سوګند ورکړه سو.. ،زما د عبوري صدارت مخکي صدر دادشا (پژواک) ؤ، او کله چي زما تر صدارت وروسته موږ نوري ټاکني وکړي نو دا کابینه وټاکل سوه صدر: دادشا (پژواک)، نائب صدر: راقم، رحمت الله (رحمت)، جنرل سکرټر: صاحب جان (اڅکزی)، سپریم کونسل: بهادر خان (اڅکزی)، احمد خان (اڅکزی)، ملاجمعه خان (همدرد)، حاجي عبد الباري (اسحاق)، صادق (صبا) عبد الغني اسلم خان جګدیش لعل «هندو» چي لا اوس هم دغه کابینه او صدرد چمن ښار د ښاریانو او تاجرانو لپاره چوپړ کوي، انجمن په ټوله صوبه او ټولو ښارو کي خاص بیاز موږ ملګرو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

چمن کي بلاعوضه خدمتونه دخپل وطن اوښاریانو لپاره کوي، بجلي (بریښنا)، تلیفون، ټکس، امن امان او نورو ستونزو کي خپل وس له چا څخه پټ نکړي، کله کله به په یوه ورځ ملګرو ته ځوکارونه ورتر غاړه وو.

په ۱۲ جون ۲۰۰۲ م ملګرو د امن امان لپاره مظاهرل کول او په همدغه ورځ د صوبې ګورنر هم چمن ته راتلی، او د مجلس لپاره موږ ته سرکاري دعوت ؤ، نو د دې لپاره چې دواړه کارونه ترسره سي، د مظاهرې لپاره دې ملګرو سرپرستي وکړه صدر دادشا (پژواک)، صاحب جان، اڅکزی، بهادر خان اڅکزی، عبدالباري، اسحاق، د ګورنر ښاغلي اویس احمد غني صاحب د ملاقات لپاره زما سره موږ دغه کسان او وفد ملګری وو: راقم، رحمت الله (رحمت)، حاجي عبدالباري (اڅکزی)، محمد هاشم خان، حاجي عبدالشکور، حاجي سجاد الرحمن، پدغه ورځ د تجارت لپاره پر باړر باندې د (چمن باړر ترمینل) افتتاح ګورنر صاحب او مشرانو کول.

۱۳ څېړکی څوپاته خبری او ،ازاد لیکوال

دغه ټولنه ښاغلي شفیق العالم (معذوریار) صاحب او څو ملګرو جوړ کړه یو ه مشاعره یې د ((عیدملن پارټي)) په نامه جوړه کړه د کوچني اختر په څومه ورځ ۱۴ دسمبر ۲۰۰۲ م سره برابره. ځای: کتابتون، تلاوت: قاري محمد امین وکړی (ادیب نه ؤ)، د ټولني سکرټري عبدالرازق (حقیار) د کوچني اختر مبارکي وویل ملګرو ته، د پښتو ادبي ټولني چمن په استاذیتوب ((راقم)) رحمت الله (رحمت) د خپلو خیالاتو اظهار وکړی او نوې ټولني ته یې مبارکي وویل، وروسته په مشاعره کي دغه کسانو خپل کلام واوراوه (داخباري بیان په ترتیب)

((راقم)) رحمت الله (رحمت)، عادل سید جان، صابر نعمت الله (پښتون یار)، نور احمد (فطرت)، حبیب الله (بلال)، محمد نبي (خادم)، عبدالرازق (حقیار)، سلطان محمد (قدردان)، غلام محمد (اعظم)، محمد نبي (امید)، ګل خان (حیرت)، شفیق العالم (معذوریار)، او حاجي ملا عبد الصمد (بیوس).

د یادي سوې ټولني د سوګند اخستو نیټه ۲۸ جون ۲۰۰۳م د خالي په ورځ مازدیګر ۴:۳۰ بجي، ځای: سلام بابا کتابتون، مشر میلمه یې د ضلعي (ولسوالۍ) ناظم صلاو الدین (اڅکزی) ؤ.

که څه هم زه پدغه مشاعره کي وم خو دلته یې د یاد سوې ټولني د اخباري بیان، اوله دعوت نامي څخه دغه معلومات لیکم، ((راقم)) یاد سوې ټولني یو بل سمینار پدغه نیټه ۳۱ اګسټ ۲۰۰۳ م کي هم وکړ د (معذوریار) صاحب پر کتاب سکاسه باندې. مشر میلمه یې د (پي، ایس، اف) مشر اصغر خان (اڅکزی) ؤ، او د مجلس صدر

(c) ketabton.com: The Digital Library

احمد الله (صحاف) ؤ، او د دریځ خواته پخوانی وزیر حاجي نصیر احمد (پاچاخان)، شفیق العالم (معذوریار) صاحب.((راقم)) رحمت الله (رحمت)، حاجي اختر محمد (میراني)، او ګل خان (حیرت) ناست وو، ځای د سلام بابا کتابتون.

وروسته بیا د دغه ټولني له غونډو زه نه یم خبر، او فکر کوم چي له څو کالو به یې نور فعالیت نه وي کړی او نه یې چا استاذیتوب کړی دی، ولې چي (معذوریار) صاحب په کوټه کي استوګن سو، او نور ملګري یې په نورو ټولنو کي فعالیت کوي ..بله ټولنه (استقلال ادبي ټولنه) په چمن کي څو کاله وړاندي جوړه سوه تر جوړیدو مخکي یوه دوې غونډې زما په ټال(د تعمیراتي شیانو د خرڅه ولو ځای) کي هم وکړلې، په مشرانو کي به یې د ملا عبدالباري (مدني) نوم یاد کړم خو داسي لویه مشاعره، سمینار، یا سوګند اخستلو مراسم یې تر سره نه کړل، او د څه وخت به تېرېدو سره یې فعالیت ودریدی.

بله ټولنه په چمن کي (ټکور ادبي بهیر) دي، دغه ټولني د خپلو مشاعرو بلنه به څو واره راکړې وي،خو یا به زه مسافر سوم، یا به زموږ د انجمن کومه مظاهره وه په دغه ورځ، غونډې اکثره په یوه سنټر (د انګریزي زده کړې ځای) کي کوي، کوم غټ سمینار خو یې لا تر اوسه نه دی کړې.

تیر کال یې یوه لویه مشاعره د مولوي عبدالغني صاحب د مدرسي پر دوهم منزل جوړه کړې وه ((راقم)) رحمت الله (رحمت) یې مشر میلمه او د مشاعرې صدر ملا عبدالباري (مدني) ؤ، خو اوس د هرې دوهمي جمعي په ورځ ماپښین په همدرد سنټر کي د کره کتني، او مشاعرو غونډې کوي چي پدې نیټه ۱۲ مارچ ۲۰۱۰م د دوی په بلنه مي دوهم ځل ګډون ورکي وکړی چي د نعمت پښتون پر غزل کره کتنه کیده، او په مشرانو کي به د مولوي حاجي محمد اواب، او مولوي عبدالرازق (راشد) نوم نه یاد کړم.

باید یادونه وکړم چي پدغه ټولو ادبي ټولنو کي مشره او لومړۍ جوړه سوې(۲۷ستمبر۱۹۹۷) ټولنه (پښتو ادبي ټولنه چمن) ده د وخت په تېرېدو سره بیا دغه نورې ټولني جوړې سوې.

ریډیوګانو سره رابطه

ډیر ریپورټونه او مرکي مي له دغو راډیو ګانو څخه نشر سوې (بي، بي، سي) پښتو څانګه، امریکاږغ/اشنا راډیو، تهران پښتو څانګه، زاهدان پښتو، v.o.a اردو سرویس، جاپان اردو سرویس، جرمني پښتو څانګه... (بي، بي، سي) پښتو څانګه د ډاکټر نبي (مصداق) په ږغ خلاصه سوه، او نوموړی یې لس کاله مشر ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ۱۹۹۲ کي د (بي، بي، سي) پښتو کاروان چمن ته راغلی، ګوهر الرحمن (ګوهر) او صفیه (حلیم) سره مي ولیدل او د چمن په رپورټ کي زما خبري لومړی نشر کړې، د چمن په کچاري کي دوی له خلکو سره مجلس وکړ، د پښتو ادبي ټولني چمن د جوړیدو مرکه داؤد (جنبش) راخخه واخستل، پدې نیټه ۲۲ می ۱۹۹۷م ښاغلي استاذ سعدالدین (شپون) صاحب زموږ کور ته راغلی، نوموړی دغه وخت د امریکا ږغ پښتو څانګي سره کار کاوه، او کله نا کله یې زما سره ټلیفون هم کاوه.

د تهران راډیو همکار ښاغلی اسدالله (حلالي) صاحب تقریبا ۱۹۹۸م زموږ ځای ته راغلی او له راډیو څخه تحفي هم راته راوړې. چي اوس په بیلجلم کي اوسیږي،

۲۰۰۲م زما دیو ناول ((ناکامه مینه او زورور خلک)) په اړه مرکه د (بي، بي، سي) پښتو څانګي ادبي پروګرام پېلوزې لپاره ښاغلي مصطفی (سالیک) راسره وکړه.

د بي، بي، سي پښتو څانګي ته چي ما ځیني مرکي ورکړې دي یو څو یې دا دي:

کله چي د مار ملنګ محله ۲۲ ایکړه ابادي د نړیدو سره مخامخ وه د مولوي محمد حنیف صاحب مرکي برابریدل.

د حاجي فیض الله (نورزي) مرکه د کډوالو په اړه.

د عسکري بنک د منجر علي الرحمان صاحب مرکه چي دغه بنک په چمن کي لومړی بنک ؤ چي آن لاین سوهغه وخت.

زما او دحاجي حبیب خان (اڅکزي) مرکه، کله چي د حاجي بخت ، د برمي سره په یوه واقعه کي څوکسه زخمیان او حبیب الله (صالیزی) ووژل سو او په صبا یې د علاقایي اتحاد او انجمن تاجران لخوا په ښار کي کاربندي (هرتال) وه.

د کال ۲۰۰۹م کي یو ساعت د (ډیوې راډیو) میلمه وم چي کور به یې صداقت جان ؤ، دیاد سوي راډیو ځایي نماینده (استازی) نعمت الله (سرحدي) دی .... پدې نیټه ۲۰۱۰/فروری/۱۲م د شپې د ۱۱:۳۰ تر ۱۲:۳۰ بجو پوري د voa آشنا راډیو ادبي دیرې میلمه وم چي کوربنه وه محترمه نوشابا (آشنا) او غوبنتنه وه د چمن د زلمي لیکوال احسان الله (شاکر).

پدې نیټه ۲۰۰۹/۳/۲۰م د روهي ادبي بهیر د مشاعري مشر میلمه وم، او صدارت و استاذ مهدي (خلیق) ته سپارل سوی ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پدې نیټه ۲۰۱۰/۲/۱۷م د سهلي پښتونخوا(بلوچستان) د ادبي ټولنو غونډه وه دغونډې صدارت ډاکټرنصیب الله سیماب ته وسپارل سو د بهیر پر نامه اختلاف وو، موږ دا جرګګۍ وټاکل سو: (راقم) رحمت الله (رحمت)، ډاکتر رحمت الله (اڅکزی)، محمد طاهر (هوتک)،خلیل(منور)، او برکت شاه (کاکړ) ملګرو د جرګګۍ مشرتوب ماته راکړې،دې جرګګۍ ته دنامه دفیصلې اختیار ورکړه سو، د څه مجلس وروسته جرګګۍ فیصلې ته ورسیده غونډې ته محمدطاهر (هوتکي) اوخلیل(منور) وینا وکړه اوماته یې دنامه دعلانیدوبلنه راکړه ،دجرګګۍ متفقه نوم (شال پښتو ادبي بهیر) مې ورته واوراوه ، او ټولو ادبي حاضرو مشرانو او ملګرو یې تائید وکړ، ځای ؤ کویته ریسټورنټ عبدالستار روډ کوټه،،پدابله ورځ ۲۰۱۰/۲/۱۸ م د بهیرد څلورمې غونډې د مشاعرې صدر ډاکټر اورنګ زیب(احساس)، مشر میله یې ښاغلی محمد نعیم (افغان) او کوربه مشر یې(راقم) رحمت الله(رحمت) ؤ، ځای: ماډل سکول پرنس روډ کوټه. دبهیردجوړیدوپه سرلاروکې ښاغلی صادق (ژړک)عادل اڅکزی اونوریادولای سم،دکتاب تمام3اپریل2010

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلیکوال نور اثار :

۱ـ د رحمت ډالۍ ــــــــــــ دلنډو کیسو ټولګه
۲ـ ناکامه مینه او زورور خلک ــــــــــــ ناول
۳ـ محبت ولې ورک سو ؟ ــــــــــــ ناول
۴ـ ایا محبت به خپل مطلب ته ورسېږي ؟ ــــــــ ناول
۵ـ اُمَید ــــــــــــــــ همدا ناول

له دغو ځایو څخه ترلاسه کولای سی

۱ـ حقانیه کتب خانه ــــــــــــ بوغره روډ چمن
۲ـ حافظ کتب خانه ــــ مرغي بازار عیدګاچوک چمن
۳ـ راشد کتب خانه ــــــــــ تاج میرخان روډ چمن
۴ـ صحاف کتب خانه ــــــــــ کاسي روډ کوټه
۵ـ باختر کتب خانه ــــــــــ سټلایټ ټاون کوټه
۶ـ الهدی استیشنري ــــــــــ سټلایټ ټاون کوټه
۷ـ افغان قرطاسیه ــــــ کیفتان مدد چوک کندهار
۸ـ دانش کتب خانه ــــــــــــــ پیښور
۹ـ صداقت کتب خانه ــــــــ ارګ بازار کندهار
۱۰ـ رحمانیه کتب فروشي ــــــــ کاسی روډ کوټه
۱۱ـ عمریه کتب خانه ــــــــ هندو سوز چوک چمن
د لیکوال سره رابطه ټلیفون شمیري:
03458873299---------------03138470725

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لراوبر په برېښنايي کتابتون کې پر لیکه اثار

- **اسلام او مذهب :**

- د روژې ډالۍ ــــ ډاکټر نثار احمد صمد
- روژه د رحمت، برکت او مغفرت میاشت ــــ مؤلف: مولوي سید محبوب شاه ساجد
- د اصحابانو کیسې ــــ مولوي عبدالهادي حماد
- د مصطلح الحدیث علم په سوال او ځواب کښې ــــ لیکونکی: شیخ مصطفی العدوی مترجم: محمد عمر بشار
- اړینه پوهه ــــ مولوي عبدالهادي حماد
- د برېښنايي کتابتون د اسلام او مذهب د برخې د نورو پر لیکه کتابونو لپاره دلته کلیک وکړئ !

- **ساینس او تخنیک :**

- د رڼا کړکۍ (د کمپیوټر زده کړه) ــــ عبدالستار فیضي
- سرطان او د چاپېريال راډیو اکټیویټي ــــ لیکوال: پوهنوال ډاکټر نظر محمد سلطانزی ځدراڼ
- د مایکروسافټ آفس پښتو لارښود ــــ عبدالستار فیضي
- غواړئ ذهني ځیرکتیا مو تمرین کړئ؟ ــــ ژباړن: مختار احمد احسان
- د ساینس او تخنیک د برخې د نورو پر لیکه کتابونو لپاره دلته کلیک وکړئ !

- **سپورټ او روغتیا :**

- هغه پیاوړې لارې چارې چې اندېښنه ستاسو له ژوند څخه محو کوي ــــ ژباړن: ډاکټر محمد رقیب (فاروقي وردګ)
- THE PREVALENCE OF HIV/AIDS IN AFGHANISTAN ــــ Dr.Hameed Shuja
- د کوچنیانو تنفسي سیستم ــــ لیکوال: پوهندوی دوکتور سید حسام مل
- د لراوبر ویبپاڼې د برېښنايي کتابتون د سپورټ او روغتیا د برخې د نورو پر لیکه آثارو لپاره دلته کلیک وکړئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

• هنر او ادبیات :

- راځئ کیسه ولیکو ــــــــــ نصیر احمد احمدي
- مناجاتونه ــــــــــ نور احمد قرانمل
- د هیلو غوټۍ ــــــــــ ویناواله: وحیده "آرینزۍ"
- د ابراهیم ادهم په پلونو (ناول) ــــــــــ لیکوال: عبدالله الهام جمالزی
- منظومې کیسې پښتو لنډۍ او غاړې ــــــــــ لیکوال: ځارنوال احمد منګل خان

• د ماشومانو لپاره :

- کوچنی شاهزاده (د ماشومانو لپاره) ــــــــــ ډاکټر عبدالباري
- زما سوی (د ماشومانو لپاره) ــــــــــ مختار احمد احسان
- فتبالر (د ماشومانو لپاره) ــــــــــ مختار احمد احسان
- د بریښنايي کتابتون د هنر او ادبیاتو د برخې د نورو پر لیکه آثارو لپاره دلته کلیک وکړئ !

• تاریخ او سیاست :

- روز شمار واقع افغانستان ــــــــــ تهیه او ترتیب: حمید علمي
- شیرشاه سوري د افغانانو تر منځ د یووالي هڅونکي ــــــــــ ژباړن: استاد قریب الرحمن سعید
- د ډیورنډ ترون د حقوقو او سیاست په تـــله کښې ــــــــــ لیکوال: ډاکتر رحمت ربی زیرکیار
- د تاریخ او سیاست د برخې د نورو آثارو لپاره دلته کلیک وکړئ !

• بېلابېل آثار :

- خوندور خواړه ــــــــــ عبدالستار فیضي
- د نړۍ اووه عجایبې ــــــــــ ژباړن: مختار احمد احسان
- د بېلابېل آثارنو مې برخې د نورو پر لیکه کتابونو د لوست لپاره دلته کلیک وکړئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library